

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

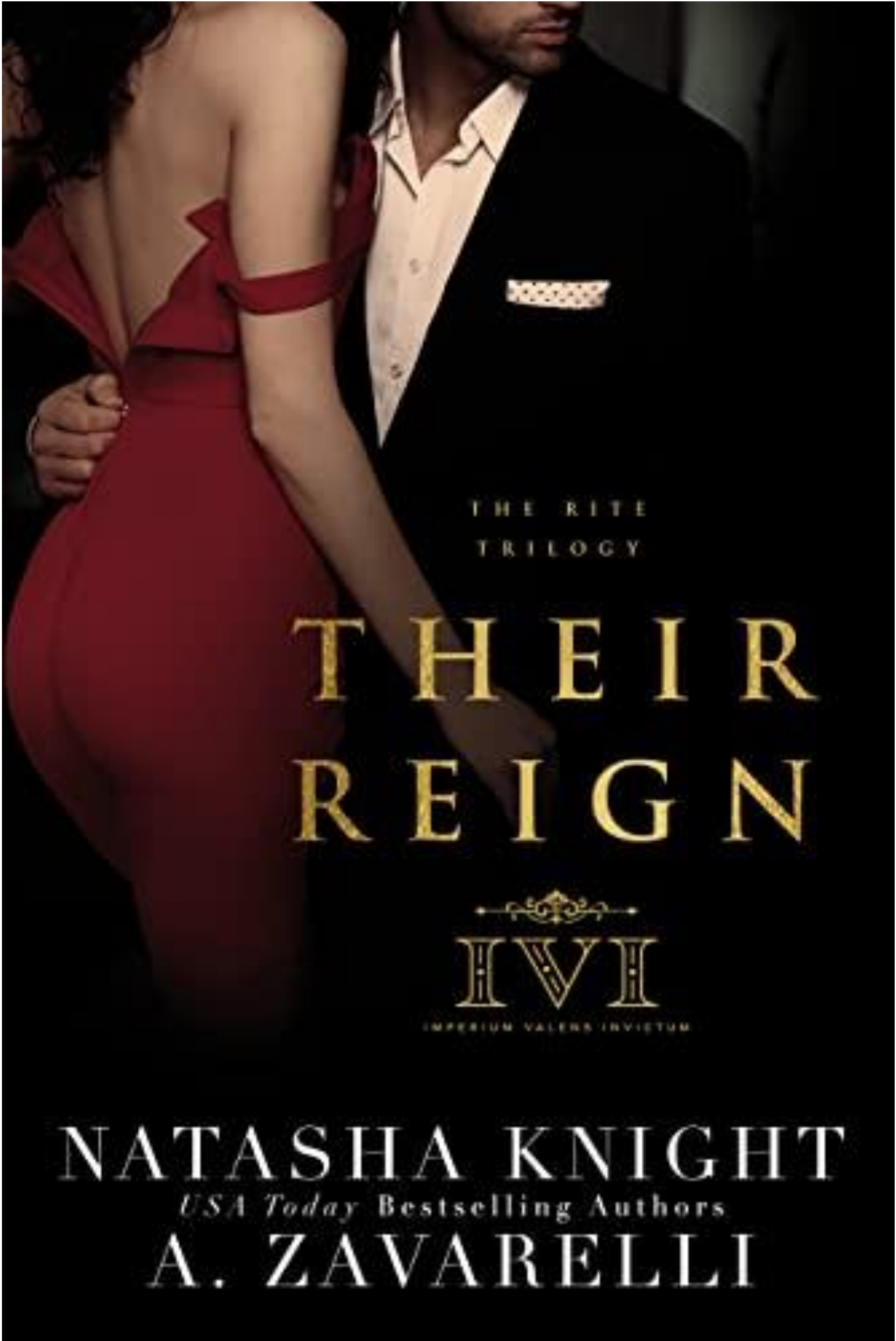
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RITE
TRILOGY

THEIR REIGN

IMPERIUM VALENS INVICTUM

NATASHA KNIGHT
USA Today Bestselling Authors
A. ZAVARELLI

HÜKÜMETLERİ
THE RITE TRILOGY KİTABI 3
A. ZAVARELLI NATASHA KNIGHT

BU KİTAP HAKKINDA

Onların Hükümdarlığı Ayin Üçlemesi'nin 3. Kitabıdır. Kitaplar şu sırayla okunmalıdır:

Onun Kuralı

Onun İsyanı

Onların Hükümdarlığı

Rite Trilogy, The Society'nin dünyasında geçiyor. Mercedes De La Rosa ve Judge Montgomery'nin hikayesidir ve üçleme bağımsız bir seri olarak okunabilir. The Society'ye yeniyseniz ve dünyadaki ilk kitap serisini okumak istiyorsanız Requiem of the Soul'la başlayabilirsiniz

Mercedes'in ayakkabısını elimde tutuyorum ve elbisesinin kumaşını direktten kurtarıyorum. Ormanda kimse yoktu. Olmayacağını biliyordum. Güvertede kan izleri bulmak için etrafa bakıyorum ve herhangi bir iz bulamayınca rahatlıyorum. Telefonumu çıkarıp Santiago'nun numarasına gidip içeri girdim. Santiago'nun telefonu çalarken Raul'a, "Buraya birkaç adam gönderin," diyorum. İçerideki yıkıma bakıyorum, oturma ve yemek odalarından koridora, merdivenlerden yatak odasına doğru yürüyorum. Telefon sesli mesaja gidiyor, bu yüzden bağlantıyı kesiyorum. Birkaç dakika sonra tekrar deneyeceğim. Muhtemelen uyuyordur. Dolaptaki ayakkabı kutusu yığınının dokunulmamış. Parayı sakladığı yere bile ulaşamadı. Yatak buraya son geldiğimden beri yapılmıştı ama bunun dışında yatak odasına dokunulmamıştı. Banyoda devrilmiş bir makyaj çantası var. Ayaklı lavabonun altına yuvarlanan bir tüp maskara. Yine de çeşitli parfüm şişeleri sağlam. Hepsi tezgah boyunca düzgünce sıralanmıştı. Bunu araştırıyorum ve tuhaf buluyorum. Ayna kırılmamış. Öyle olmasını bekliyorum. Aşağıdaki televizyona da dokunulmadığını hatırlıyorum. Yatak odasına döndüğümde, buraya ilk geldiğimde gördüğüm erkek kıyafetleriyle dolu çamaşır sepeti kaybolmuştu. Georgie muhtemelen bir ara onu almaya gelmiştir. Aşağıya inerken, duvardaki çerçeveli fotoğraflardan birinin çarpık olduğunu ama geri kalanların düz olduğunu fark ettim. Ayarlayıp fotoğrafa bakıyorum. Üçü, Georgie, Solana ve Mercedes, havada yoga derslerinden birindeler. Bir kez alt katta. Mutfığa giriyorum. Raul'un telefonda erkekleri çağırdığını duyuyorum. Mutfak masasının üzerinde rengarenk lalelerden oluşan güzel bir vazoduruyor. Parlak sabah güneşi üzerlerine çöküyor. İki

düzine çiçek olmalı ve hepsi taze.

Dönüp odalara baktığımda kanepenin minderlerinin nasıl ters döndüğünü ve sehpanın yan yattığını fark ettim ama terliğini bağlamış büyük balerin heykeli hâlâ dokunulmadan yerinde duruyordu. Güzel bir parça. Yanında bir yığın ciltli kitap var. Ustaca yerleştirildiklerini söyleyebilirim. "Efendim" diyor Raul. Şaşkınlıkla ona dönüyorum. "Yoldalar" diyor. "Teşekkür ederim." Telefonum çalıyor ve aşağıya baktığımda Santiago olduğunu görüyorum ve cevap veriyorum.

"Judge, aradınız mı?"

"Ah, evet." Tekrar o kitapları elime alıyorum, balerin, vazolarındaki güzel çiçekler. "Özür dilerim Santiago. Bu bir tesadüftü. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Eminsin? Yanlışlıkla beni araman sana göre değil. "Eminim. Sanırım hâlâ biraz keyifsizim."

"Peki. İyi geceler." Santiago tuhaf saatler geçiriyor. Şeklini bozan patlamadan beri karanlıkta yaşıyor. En azından Ivy'ye kadar. Mercedes programını ayarladı,

bütün saatlere kadar ayakta kaldı ve ben onu bu alışkanlıktan vazgeçene kadar sabahları uyuyarak geçirdi.

"İyi geceler Santiago."

Aramayı kestikten sonra mutfağı oturma odasından ayıran tezgaha doğru yürüyorum ve parmaklarımı saksıdaki küçük fesleğen bitkisine daldırıyorum. Toprak nemli. Georgie ve Solana sırayla bitkileri suluyorlar. Günde bir kez evi kontrol ettiğim adam onların gelip gittiğini gördü. Kimseyi bölgede kalması için görevlendirmedim. Bunun gerekli olduğunu düşünmedim.

Ama bir kamera kurdum.

En üst raftaki masum küçük gözü almak için uzandığımda küçük kırmızı ışığın hâlâ yanıp söndüğünü görüyorum. Hala kayıt yapıyor.

"Raul, adamlar gelene kadar burada kalabilir misin? Ofisime gitmem gerekiyor."

Bunu açıkça garip buluyor ama başını sallıyor.

Kamerayı kapatıyorum, cebime koyuyorum ve kapıdan çıkıyorum; vardığımdaki paniğim değişiyor, başka bir şeye dönüşüyor. Kızgınlık. İhanet.

Taze kirpikler sıcaklığıyla yanıyor ve arabanın sürücü tarafına çıktığımda, koltuğun sırtımla temasıyla nefesim tıslıyor. Motoru çalıştırıyorum ve bir numara çevirerek ofisime doğru sürüyorum.

Sekreteri, "Meclis Üyesi Hildebrand'ın ofisi," dedi. "Ben Judge Montgomery.

Konsey üyesi içeride mi?" "Evet efendim. Bir dakika."

Birkaç dakika sonra bir tık sesi duyuyorum ve ardından Hildebrand hatta giriyor.

"Judge. Nasılsın?" Endişe duymuyorum. Daha fazla merak. Acaba her zaman plak tutmak için yaptıkları kayıtları izledi mi?

Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Hildebrand'ı ne seviyorum ne de güveniyorum. Ama onu anlıyorum. Erkekler onu sever. Ve etraflarında nasıl manevra yapacağımı biliyorum.

"Daha iyi oldum" diyorum.

"Evet, sanırım öyleydi. İlacını almasına izin vermeliydin. O bunu hak etti ve sen de bunu biliyorsun." "Bu işi arkamızda bırakalım."

"Uygun değildi Judge. Sen bir Egemen Evlatsın." "Ve o bir Hükümdar kızı, unutmayalım."

Beni görmezden geliyor. "Geleceğin Meclis Üyesi sensin."

"Henüz bir ceset bile yok. Muhataplarınız, Mahkemeye gelecekte yapılacak herhangi bir atamanın koşulları göz önüne alındığında konuyu nahoş bulabilirler. Kıkırdadı. "Montrose seksenine yakın. Sizce koltuğunu daha ne kadar tutabilir?" Hildebrand tahmin edebildiğim kadarıyla altmışa yaklaşıyor. "Bu tartışmayı başka zaman yapalım." "Nasılsın peki? Görüntülerin bir kısmını gördüm. O... acımasızdı."

"Ona böyle talimat verildiğini tahmin ediyorum."

Boğazını temizliyor. "Birkaç dakika içinde mahkemede olmam gerekiyor. Sizin için ne yapabilirim Judge?" "Bana Vincent Douglas'ın yerini söyle."

"Şimdi bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Kız kardeşinin başına gelenin aynısının onun başına gelmesini görmekten nefret ederim. Toplum olarak biz bu değiliz. Ayrıca Bayan De La Rosa, cezasını fazlasıyla hak etti ve onun yerine geçmeyi seçtiğinizi size hatırlatmak isterim. Eğer bu intikamla ilgiliyse sana yardım edemem."

Ofisimin bulunduğu mahkeme salonunun otoparkına girerken kıkırdama sırası bende. "Hayır, Konsey üyesi. İntikamla ilgilenmiyorum. Bayan De La Rosa'nın güvende olduğundan emin olmak için onun yerini bilmek istiyorum."

"Onun peşinden gelmeyecek. Bana söz verdi."

"O halde, eğer söz verdiyse, konuyu kapatalım." "Küstah olmayın."

"O nerede?"

"Bana bir soru cevapla, ben de aynısını yapacağım."

Hesap yapıyor piç. Arabadan inip kapıyı kilitledim. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden bunu yaptın? Neden Vicarius'u çağırıyoruz? Hayatım boyunca kimse olmadı. Ve senin de bunu onun için, ailen olmayan, kanından olmayan, sana hiçbir şey ifade etmeyen bir kadın için yapman gerekiyor."

Ah. Ama her şeyin özü burada yatıyor. O benim için sadece bir şey değil.

O her şeydir.

Sanki bunu kendim fark etmişim gibi yürümeyi bırakıyorum. Çünkü ona Theron'dan bahsettiğim gece Mercedes haklıydı. Korkularım hakkında. Ben bir aptalım. Bu kadına karşı hislerim var. Güçlü duygular. Bir eşin benim için ihtimal dahilinde olmadığını bildiğim ve her zaman bildiğim halde. Kendi ailem beni her zaman reddederdi. Benim geldiğim kesim buna izin vermez. Bunu biliyorum. Dedem bunu biliyordu. Ve eminim ki Meclis Üyesi Hildebrand beni Mahkeme'ye oturtmak için bu kadar acele ediyor. Potansiyelimi görüyor.

"Judge?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sonra nefes alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Konsey Üyesi, onu sizin zulmünüze maruz bırakmam."

"Hımm."

"Sen ve ben, birbirimizi anlıyoruz" diye devam ettim. "Her zaman öyleydik."

"Evet, biz sahibiz. Bir Mahkeme Konseyi üyesinin gücünün, zamanı geldiğinde sizi nasıl yozlaştıracığını merak ediyorum, Judge. İlerlemenizi izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Benim kötüleşmemi mi kastediyorsun?"

Bunu görmezden geliyor. "O senin içinde var. Carlisle da bunu biliyordu. Zamanı geldiğinde sen ve ben güçlü bir takım oluşturacağız."

Çenemi sıkıyorum. "Sen sordun, ben de cevapladım. Şimdi soruma cevap ver."

"Vincent Douglas'a dün gece geç saatlerde Reno, Nevada'ya giden bir uçağa kadar eşlik edildi. Orada kalıp kalmaması artık Mahkemeyi ilgilendiren bir mesele değil."

Aramayı kestim, hem rahatladım hem de sinirlendim. Beni ne kadar iyi tanıyor? Tahmin ettiğimden daha mı iyi? Büyükbabamın yanı sıra mı? O ve Carlisle yakındılar. IVT'nın en güçlü kurumu olan Mahkeme'ye ilişkin vizyonlarını tartışacaklardı.

Boş olan ofise giriyorum ve bunun hafta sonu olmasından kaynaklandığını fark ediyorum. Kimseyi görmek zorunda olmadığım için minnettarım ve doğrudan ofisime gidip kapıyı kilitleyip masamın arkasına oturuyorum. Bilgisayarımı açıyorum, şifremi giriyorum ve Mercedes'in dairesine kurduğum güvenlik kamerasına bağlı uygulamaya gidiyorum.

Ve izliyorum.

Maskeli bir davetsiz misafirin veranda kapısından içeri girmesini izliyorum. Ekranı doldurduğunda yakına baktım, boyunu ve yapısını inceledim. Uzun ve güçlü, onun yerini paramparça ediyor. Bir nevi. Bir çağrı alır, saatine bakar ve ortadan kaybolur. Keşke daha fazla kamera kursaydım çünkü bir süreliğine gözden kaybolacak. Kaydı, akşamın erken saatlerinde, Mahkeme'nin zindanında kırbaçlandığım zamana kadar ilerletiyorum. Mercedes enkazı alırken bir eliyle ağzını kapatarak yavaş adımlarla oturma odasına giriyor. Ve eğer daha iyisini bilmeseydim, onun şaşırdığına inanırdım. Özellikle de maskeli adam yeniden görüş alanına girip onu arkadan yakaladığında. Çığlık atıyor. Yüzünden anlayabiliyorum. Pahalı ayakkabılarını çiğneyerek onunla savaşıyor. Onları tanıyorum. Adam kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kadın duruyor, sonra veranda kapısına kadar onunla kavga ediyor, hatta onu ekranın dışına taşıırken ayakkabısını da kaybediyor. "Orospu çocuğu." Onları elime geçirdiğimde onları öldüreceğim.

2

MERCEDES

"Bırak beni!" Beni bir minibüsün arkasına doğru manevra yapmaya çalışan adama avuçlarımı uzatarak çığlık atıyorum.

"Mercedes," diye tısladı alçak sesle. "Artık dramayı bırakabilirsiniz. Yeterince ikna edici olduğunuzu düşünüyorum."

Sesindeki bir şey beni duraklattı ama anlamanın tüm ağırlığı üzerime yerleşmeden önce beni minibüsün arkasına çekti ve kapıyı çarparak kapattı.

"Gitmek!" sürücüye bağırdı.

"George?" Adı ağzımdan kırık bir fısıltı halinde çıkıyor.

"Evet İsa." Minibüs ileri doğru sallanırken maskesini çıkarıp yere fırlattı.

"Sanırım oradaki Oscar'a layık

performansın kolumda kalıcı yaralar bırakacak.

Ben bu durumu anlamlandırmaya çalışırken o da kolunu sıyırıp hasarı inceliyor.

Gözlerim sürücüye kayıyor. Kadın kapüşonlu bir pelerin giyiyor ve büyük siyah güneş gözlüğü, ama o kırmızı tırnakları nerede görsem tanırım.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Sen ve Madame Dubois beni neden kaçıırıyorsunuz?"

Georgie gözlerini kırptırıyor, bakışları yüzümde gezinip içine çekiyor. keskin bir nefes. "Kısa mesajlarını okumadın mı?"

Kısa mesajlar? Elbiseme baktığımda telefonumun bile olmadığını fark ettim. Georgie bir küfür mırıldandı ve cebinden kullan-at telefonu çıkardı. Boğuşma sırasında onu yakaladı. Ekranı kaldırıp kendini kontrol ettiğinde kaşları çatıldı ve sonra bakışları benimkilere takıldı.

"Tanrım, bebeğim, gerçekten bilmiyor muydun? Aman Tanrım." Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve uzun bir nefes veriyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Solana sana mesaj attı," diye açıklıyor. "Gizlenmene yardım edecek bir planımız var. Tanrım, tatlım, çok korkmuş olmalısın. Bildiğini sanıyordum ve bunu abartıyorsun."

Geri çekilip ona bakıp başımı sallamadan önce yarı gülüyorum, yarı ağlıyorum.

"Bilmiyordum. Ben sadece apartman dairesine gitmeye odaklanıyordum ve sonra bir baktım ki beni kaçıırıyorsun." Anladığını belirtircesine başını salladı ve sonra beni yavaşça bir sıraya oturttu, elimi sıktıktan sonra bıraktı ve yanıma oturdu.

Ben. Bu noktada, hâlâ nereye gittiğimiz ya da neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı aklıma geldi.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim ona. "Evimde param var. Ben de onu yakalayacaktım ve—" "Hayır, almıyorsun," Georgie ciddiyetle sözünü kesiyor.

"Aldı."

Ses tonundaki onaylamamayı gözden kaçırmak imkansız ve onun kim olduğunu sormama gerek yok. kastediyorum. Elbette sadece Judge olabilir. Gitmemin hiçbir yolunu istemedi.

Bu haber üzerime yerleşirken yutkunup başımı eğdim. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. bununla ilgili ama içimden bir ses bunun iyi olmadığını söylüyor.

"Aman Tanrım." Titreyen parmaklarımı alnıma götürüp artan gerilime karşı bastırıyorum. "Ne yapacağım? Gitmeme asla izin vermeyecekler."

"Sorun değil." Georgie sırtımı ovuşturuyor. "Senin için güvenli bir alanımız var. Bir şeyler bulana kadar seni orada tutacağız."

Gözyaşlarım arasında gülümsedim çünkü sesi çok kararlı geliyordu. Ama Georgie benim için güvenli bir yer diye bir şeyin olmadığını henüz anlayamadı. Artık Cemiyet'i biliyor. ama onların gücünü bir türlü anlayamıyor. Erişimlerinin tam derinliği boğucu, yine de elimdeki tek seçenek bu çünkü Santi ve Judge beni başka seçeneklerden mahrum bıraktı.

"Teşekkür ederim," diyorum Georgie'ye ve kastettiğim "Bu sadece geçici olacak.

Size sonsuza kadar yük olmayacağım."

"Tatlım, sen yük değilsin" diye beni temin ediyor. "Asla."

Cevap vermeyince sırtımı ovmayı bıraktı ve yavaşça çenemi ona doğru çevirdi. "Benimle birlikte söyle" diye ısrar ediyor. "Sen bir yük değilsin." Bunu yapmak istemiyorum çünkü bu büyük bir yalan gibi geliyor ama Georgie'yi tanıyorum ve ben pes edene kadar bundan vazgeçmeyecek. , ben de öyle söylüyorum.

"İyi kız." Teslimiyetimden oldukça memnun bir şekilde sırtıyor. "Arkadaşlar bunun içindir. Ya gideriz ya da ölürüz bebeğim."

"Senin gibi bir arkadaşı hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum." Elini uzatıp sıktım. "Çünkü sosyete arkadaşlarımdan hiçbirinin bunu asla yapmayacağından oldukça eminim. Bana yardım etmek için bir adam kaçırma planı hazırla."

"Hım-hım, buna bir sonraki aşama denir, tatlım. Sakın unutma."

O kadar bitkin ve duygusal olmama rağmen gülüyorum ki, doğru düzgün düşünemiyorum. Sonra minibüs duruyor ve Madame Dubois kontağı kapatıyor.

"Ona yardım etmesini nasıl sağladın? Bu çılgın plan mı?" diye soruyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Georgie gülüyor. "Bu sabah maske ve minibüsle ortaya çıkan oydu. Sormak yoktu." Tekrar güldüm ve Georgie'nin kısa bir süreliğine de olsa burada yanımda olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirdi. Kalkmama yardım edip arka kapıyı açtı ve dışarı çıktığımızda ikimiz de donup kaldık.

" Lanet olsun." Önüne park ettiğimiz eve gözlerim iri iri açılmış bir şekilde bakıyorum. "Burası neresi?"

Georgie, Yunan tarzı sütunları, güzel bir avlusu ve mutlaka görülmesi gereken bahçeleri olan zarif villaya da aynı derecede hayran kalmış görünüyor. Bakımı bir servete mal oldu. Öte yandan Madam Dubois, kapıya doğru aylak aylak dolaşırken ve bizi takip etmemiz için parmaklarını şıklatırken her zamanki kadar kayıtsızdı. "

Psişik çalışmanın bu kadar iyi para kazandırdığını kim bilebilirdi," diye mırıldandı Georgie.

" Ah, hayır." Madam Dubois gözlerinde bir parıltıyla ona dönüyor. "Maaş kesinlikle berbat, ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Ben çok zenginim. Eski aile parası."

Bu bilgi bombasıyla dönüp kapının kilidini açıyor, sonra bize içeri girmemizi işaret ediyor. Onu takip ediyoruz ve

hemen dışarısının muhteşem olmasına rağmen içerisinin çok daha etkileyici olduğunu fark ediyorum. Oldukça Fransız tarzı var. balıksırtı zeminli, altın detaylı ve göz alabildiğine süslü taç pervazlı ev.

"Bu muhteşem." Parmaklarım girişteki güzel mermer konsol masasının üzerinde geziniyor. "Burada yaşadığına inanamıyorum, Madam Dubois."

"Ah, bilmiyorum," diye elini sallayarak yanıtıyor. "Bu benim mülklerimden sadece biri. Zamanımın çoğunu Fransız Mahallesi'ndeki bir apartman dairesinde

geçiriyorum. Ama endişelenmeyin, bu bir holdingin elinde. Bana kadar takip edilemeyecek."

Emin gibi görünüyor ama ben emin değilim. Judge'ın kaynaklarına göre muhtemelen birilerinin birkaç saat içinde Solana ve Georgie'nin peşine düşeceğini biliyorum.

Yutkunuyorum ve ona dönüyorum. "Sen değilsin. Burada benimle kalmıyorsun, değil mi?"

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Maalesef bu planın işe yaraması için ikimizin de süvariler gelinceye kadar geri dönmemiz gerekiyor."

"Bununla uğraşmana gerek yok." Suçluluk sesimi boğuyor. "Bu senin için adil değil." "

Mercedes , lütfen." Georgie gözlerini deviriyor. "Judge birlikte hareket ettiği gardiyanları da beraberinde getirirse, aranmaya memnuniyetle razı olurum. Senin için bu fedakarlığı yaparım."

Komik olmaya çalışıyor ama gülemiyorum. Gardiyanların onlara zarar vermeyeceğini biliyorum ama hayatlarını çok zorlaştırabilirler. Özellikle de Judge. "

Gitmeliyim, " İkisine de söylüyorum. "O zaman gerçekten nerede olduğum hakkında hiçbir fikrin olmayacak ya da..."

"Saçma, çocuğum." Bu sefer itirazımı susturan kişi Madam Dubois oldu. "Ben benzerlerinden çok daha kötülerine dayandım. silahlı adamlar. Bırak gelsinler. Bu meydan okumayı memnuniyetle karşılayacağım." Aman Tanrım, onlara bu durumu yaşatmak istemiyorum. Tekrar fırlatacakmış gibi hissediyorum ama bunun mümkün olmadığını biliyorum çünkü hiçbir şey yemedim.

"Git. " Georgie omuzlarımdan tutup beni merdivenlere doğru itiyor. "Banyo yap. Bir şeyler yemek. O zaman biraz dinlen. Sabah sekizde seni almaya bir kadın gelecek. Seni doktor randevuna götürecekt."

Bu bilgi kafamı karıştırıyor ama bana daha fazla tartışmak için zaman vermiyorlar. Georgie beni serbest bırakıyor ve kapıya doğru gidiyorlar, kullan-at telefonumu ve evin anahtarını ayarlamak için duruyorlar. "Bizimle iletişime geçmek için size verdiğimiz numaraları kullanın" diyor. "

Hemen yanıt alamazsanız endişelenmeyin. Eminim kanun adamınız, eğer halihazırda evimde değilse, sabaha kadar nefesimi kesecektir."

"O gelmeden önce daha vaktimiz var," diye yanıtladı Madam Dubois, gözlerinde bilmiş bir ışıltıyla. "Endişelenmeyin o yüzden çok."

Dikkatlice başımı salladım ve tek kelime etmeden kapıyı açtılar, dışarı çıktılar ve gittiler.

Ev güzel olmasına rağmen hızla boşaldı. Kendime bir tur attıktan, her kapıyı açıp her odayı inceledikten sonra rahatlardım. Burada aslında güvende olduğumu anladım. En azından şimdilik.

Duş aldım, buzdolabında hazırlanan yemeklerden birini yedim ve ardından kaşmir battaniyeye sarınıp duvara baktım.

Zaman geçiyor. Bitkinlik üzerime çöküyor ama ne yaptığımı düşünmeden duramıyorum. kendimi her olası senaryoyu aklımda tekrar tekrar oynarken buluyorum. Judge gittiğimi anlayınca vereceğİ tepkiyi düşünüyorum. canı yanacak mı? Ya da daha doğrusu, onun yapamadığı şeyi benim yaptığım için rahatlayacak mı?

Hangi olasılık daha acı verici bilmiyorum ama bir şeyi biliyorum. Eğeri beni bulursa çok kızacak. Santiago'yu da. Bir korkak gibi kaçarak onları utandıracağım. Bir De La Rosa sorunlarından kaçmaz. Onlarla kafa kafaya yzleşiyorlar. Ama bu sefer yapamam. Çünkü karşı karşıya olduğum şey idam mangası gibi geliyor ve arkam duvara yaslanmış durumda.

Georgie ve Solana'nın bana bu şekilde yardımcı olmalarına minnettarım ama burada uzun süre kalamayacağımı biliyorum. Tam olarak değil. şu anda hiç param yok ve bu bir sorun ama ne olursa olsun gitmem gerekecek. Belki otostopla başka bir şehre gidebilirim ve başka bir çözüm bulana kadar bir barınakta kalabilirim.

Bunu düşündükçe, bu planın çılgınlığından utanıyorum. Bir sığınakta güvende olmazdım. Hiçbir yerde güvende olmayacağım. IVI'nın tüm gücü bir kez bile peşimde değil.

Titrek bir nefes alıyorum, battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum ve kanepeye daha da gmlyorum. Artık ağlamayacak kadar uyusuktum. Hiçbir şey yapamayacak kadar yorgunum. Böylece gözlerimi kapatıyorum ve her şeye rağmen uykuya dalıyorum.

3

MERCEDES

Bir şey beni uykumdan uyandırıyor ve battaniyeyi yüzümden çekerken yüreğim dehşetten donuyor. Bang. Bang. Bang.

n kapı yeniden alındı ve yanımdaki sehpanın üzerinde duran telefonum titredi. Ekranı baktığımda

Solana'dan gelen birkaç aramayı kaçırdığımı görüyorum. Ama bana randevum için hazır ve uyanık olmam gerektiğini hatırlatan şey ekrandaki saatti.

"Bok." Kendimi doğruldum ve sendeleyerek kapıya doğru yürüdüm, gözlerimdeki uykuyu ovuşturdum. Kanepede uyumaktan boynumda kötü bir bükülme var ve tüm vücudum ağrıyor ve kasılıyor. Bunun iyi bir gün olmayacağını şimdiden söyleyebilirim ve midemde dönen mide bulantısının da pek faydası olmuyor.

Sabah ışığıyla birlikte dn gerçekleşen olayları hayal edemediğim netliğı geliyor. Rüya görmüyorum ama bunun yerine bir kabusun içinde sıkışıp kaldım ve

kaçamıyor gibiyim. Param yok. Çok az kaynak. Gittiğim için şüphesiz beni boğmak isteyen bir adam, gerçekten ölmemi isteyen bir adamdan bahsetmiyorum bile. Ve bir de Mahkeme meselesi ve yeniden yakalanmam halinde beni bekleyen sonuçlar var.

Kapıya doğru yürürken tüm bu düşünceler omuzlarıma ağır geliyordu. Kapıyı açtığımda tanımadığım bir yüzün bana baktığını görmek daha da iyi olamaz. "Biz geç kaldık." Kadın bana kızıyor. "Randevu almak istiyorsan gitmemiz lazım."

Saçmalık. Hiç de bakımlı olacak durumda değilim ama Georgie ve Solana'nın bunu ayarlamak için çok zahmete girdiklerini biliyorum. Şu anki durumum göz önüne alındığında, bir süreliğine doktora gitmem için tek şansım bu olabilir.

"Bana beş dakika ver" dedim özür dilercesine.

Sinirli bir şekilde sakızını şapırdatıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Zor bir gece, öyle mi?"

Bunu söyleme şekli bana hamile olduğuma ve akşamdan kalma olmadığımı dair hiçbir fikrinin olmadığını düşündürüyor. Her kim olursa olsun, Georgie'yi ya da Solana'yı tanımadığı açık. O sadece kiralık bir şoför. "Evet, onun gibi bir şey" diye mırıldandım. "Hemen çıkacağım, tamam mı?"

Başını salladı ve arabasına doğru yürüdü, ben de kapıyı kapatıp banyoya koştum. Şans eseri, Georgie her şeyi düşündü, bu yüzden elimde kullanacağım bazı banyo malzemeleri ve Solana'nın bazı kıyafetleri var. Bir tayt ve bir tişört giyiyorum. Sonra hızla yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, deodorant sürüyorum ve saçımı at kuyruğu yapıyorum. Şimdiye kadar baktığım en iyi şey değil ama buna geçecek.

Kapıya doğru gittiğimde, Georgie'nin konsol masasında bıraktığı evin anahtarını alıyorum ve sürücüyle, dövülmüş Kia'sında buluşuyorum. Ona yaslanmış, beklerken bir sigara içiyor ama ben yaklaşıncaya hemen söndürüyor.

Hatta benim için kapıyı bile açıyor ki bu neredeyse gülünç bir durum ama söz konusu olana kaşımı kaldırdığımda sadece omuz silkiyor. "Bu iş için iyi para alıyorum. Birinci sınıf hizmet bekliyoruz." Kötü ruh halime rağmen gülümsüyorum ve kendimi yolcu koltuğuna bırakıyorum.

Adının Nikki olduğunu öğrendiğim şoför bana yolculuk boyunca K-pop'a olan tutkusunu anlatıyor. Bu sırada dikiz aynalarını kontrol ediyorum ve siyah bir Rolls Royce bulmak için yolu tarıyorum. Hiçbir şey görmediğimde Solana'nın bu sabahki mesajlarına göz atıyorum ve doktor randevusu için verdiği talimatları okuyorum. Her şey çok casus gibi ve her şeyi düşünmüş gibi görünüyorlar. Her an yakalanma düşüncesiyle hafifçe heyecanlanmasaydım daha çok etkilenirdim. Nikki'nin arabası özel bir doktorun muayenehanesinin önünde tiz bir sesle duruyor ve kadın doğum ve jinekoloji tabelasını okuduğunda burnunu kırıstırıyor.

"Sanırım burası, ha?" Cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına

sıkıştırıyor. "Orada iyi eğlenceler. Ben dışarıda bekleyeceğim."

"Teşekkürler." Arabadan inip şaşkınlıkla içeri giriyorum.

Solana'nın talimatlarının gerçekten işe yarayacağına ikna olmadım ama resepsiyona ulaşıp onlara Kelly Williams adına kayıt yaptırmak için burada olduğumu söylediğimde resepsiyon görevlisi bunu sorgulamadı. "Tüm evraklarınızı zaten aldık" dedi bana. "Ve görünüşe göre nakit maaş alıyorsun... ve bu da halledildi. O yüzden gidip oturabilirsiniz."

Ben de tam olarak bunu yapıyorum ve ben orada otururken bekleme odasındaki diğer kadınlardan birkaçı bana sanki uyuşturucu dolu bir partiden sürünerek çıkmışım gibi bakıyor. Onları tam olarak suçlayamam çünkü berbat göründüğümü biliyorum ama onların yargıları gerçekten sinirlerime yardımcı olmuyor.

Şans eseri bir hemşirenin gelip beni alması uzun sürmedi. Muayene odasının mahremiyetinde hayati değerlerimi alıp bana birkaç soru sorarken yanıtlarımı bir tablete yazıyor.

Bu bittiğinde bana masaya çıkmamı ve sanki bu mümkünmüş gibi rahat olmamı söylüyor ve teknisyenin birazdan geleceğini bildiriyor.

Teknisyen gelip beni selamladığında orada uzanmış tavana bakıyordum. İşe gidip karnıma jel sürerken ve bugün ne yapacağını açıklarken bir an daha paniğe kapıldım. Pek fazla bir şey duymuyorum. Sadece nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum çünkü her şey fazlasıyla gerçekçi olmaya başlıyor.

Asa hareket etmeye başladığında üzerime geliyor ve gürültü, hızla ilerleyen düşüncelerimin arka planına dönüşüyor. Gerçek bir bebeğin annesi olacağım ve ikimize nasıl bakacağım hakkında hiçbir fikrim yok. "Gergin olmanda sorun yok..." Ben derin bir nefes alırken teknisyenin sözleri ağızımdan kayıp gidiyor. Tanrım, hayatımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bana güvenen küçük bir insan olacak. Ve doğruyu söylemek gerekirse nasıl iyi bir anne olunabileceğine dair en ufak bir fikrim yok. Annem terbiyeli

biriydi ama dürüst olmak gerekirse onun da hiçbir fikri yoktu. Bunu biliyorum çünkü bizi fiilen büyüten kişi hizmetçimiz Antonia'ydı.

Gözlerimden yaşlar akarken, "Ah, kahretsin," diye küfrediyorum.

"Hey, sorun yok." Teknoloji duruyor ve onun önünde ağladığımı için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Çok duygusal bir an. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum, özellikle de ilk kez anne olacak biri için, ama harika olacaksın. Her zaman iki bebekle aynı anda kurtulmanın daha iyi olduğunu söyleyerek şakalaşırım. Bat ya da yüz, değil mi?"

Duruyorum, gözlerimi kırptıştırıyorum ve burnumu çekerken ona bakıyorum. "İki bebek derken neyi kastediyorsun?"

"İkizler." Sanki bir psikolojik değerlendirmeye başvurması gerekip

gerekmediğini merak ediyormuş gibi kaşlarını çattı. "İkizleriniz olacak." Gözlerim ekrana takıldı ve ilk kez düşüncelerimin arka planında duyduğum şeyin sadece durağan olmadığını fark ettim. Bu gerçek kalp atışları.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Aman Tanrım, öyle mi?" tereddütle soruyor.

Haberi sindirmek için biraz zaman ayırıyorum ve kafam sanki bir bulutun içindeymiş gibi geliyor ama aynı zamanda göğsümden sıcaklık yayılıyor, nefes almam yavaşlıyor ve beni dünyaya geri getiriyor.

"Bana gösterebilir misin?" Daha iyi görebilmek için yastığa yaslanıyorum.

Fazlasıyla gülümsüyor ve sonra coşkuyla başını salladı ve asayı bana göstermek için hareket ettirdi. Bir süre sonra gözyaşlarımı silip attığımda iki kafanın ve iki belirsiz vücuda benzeyen şeklin hatlarını görebiliyorum. Kalbim duruyor. Ve sonra yeniden başlıyor. Ve şimdi gerçekten ağlıyorum ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

İnanamayarak "İkizler," diye mırıldandım. "İkizlerim oluyor."

Teknisyen mutlu bir şekilde "Evet hanımefendi" diye cıvıldıyor. "Görünüşe bakılırsa henüz dört aya kadar utangaçsın."

Lanet olsun.

Dört ay. Zaten bu kadar uzun zaman oldu mu?

Karnıma bakıyorum ve bu pozisyondan çıkıntının, büyük beden elbiselerimin altına gizlendiğinden çok daha belirgin olduğunu görüyorum. Eğer biri beni pantolon ve normal bir gömlekle görseydi, bunu saklamanın imkânı olmazdı. Ama dürüst olmak gerekirse, istemiyorum. Artık değil.

Elim önümüzdeki beş ay boyunca bebeklerimin evi olacak yerin üzerinde dolaşırken bunu anlıyorum. Tanrım, bu çok erken. Ancak bu yeterince yakın bir zamanda değil.

Doktor gelip içimde iki sağlıklı bebeğimin büyüdüğüne dair onay verdiğinde duygularım çok yüksek. Bana hamilelikle ilgili kuralların bir listesini veriyor ve teknisyen bana temizlemem için bir havlu veriyor. Daha sonra elimde fotoğraflı kanıtlarla, inkar edilemez gerçek başımın üstünde asılı olarak dünyaya geri gönderiliyorum. Lawson Montgomery'nin inatçı küçük canavarlarından bir değil iki tanesini içimde taşıyorum.

4

JUDGE

Ezra'nın ev ofisine ve parka doğru arabamı sürüyorum. Ana ev karanlık. Eşi ve üç kızı yataklarında güvende ve sağlıklı bir şekilde uyuyorlar. Gece yarısını geçti. Arabamdan inip arabanın biraz uzağındaki binaya doğru ilerliyorum. Evin kendisinin daha küçük bir versiyonu gibi görünmesi için yapılmıştır.

Kapıyı çalmadan içeri girdiğimde "Judge" diyor. Beni bekliyor. Ayağa kalkıp masanın önündeki sandalyeyi işaret etti. "Oturmak."

Aldım, elimle yüzümü ovuşturdum. Yorgunum. Mercedes'in ortadan

kaybolmasının üzerinden yedi gün geçti. Peki, o gittiğinden beri. Georgie ve Solana'da ek adamlarım vardı. Bilmedikleri şeyler. İkisini de görmeye gittim ama çatlamıyorlar. Her ne kadar Mercedes'in evini dikkatle dağıtan maskeli adamın Georgie olduğunu kesin olarak bilsem de. Ve ikisi de yaptıklarını tam olarak inkar etmiyor. Ancak son birkaç haftadır karşılaştığım bakışlar ve tuhaf bakışlar, o zamandan beri onlardan gördüğüm soğuk karşılamanın yanında hiçbir şeydi. Ancak ne Georgie ne de Solana suçlu değil ve izlerini gizleme konusunda pek de iyi değiller. Şu ana kadar sadece tek bir şeyi başardılar, en önemli şeyi.

Mercedes'i saklıyorum. Geçen hafta tamamen delirmemiş olmamın tek nedeni bu. En azından onun güvende olduğunu ve Hildebrand'a söz vermesine rağmen Reno havaalanında bir araba kiralayıp doğrudan şehre geri dönen Vincent Douglas'ın elinde olmadığını biliyorum. En azından onu takip edebildim. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim Esra. Eminim yatakta olmayı tercih edersin. "Sorun değil, Judge. Bu bir önceliktir."

"Onu buldun mu?"

Başını salladı, dizüstü bilgisayarını çevirdi ve onu hemen tanıyamasam da, belli belirsiz tanıdığım bir kadının fotoğrafını açtı.

"Bu kadın mahallede Madame Dubois olarak biliniyor." Sadece bir dakikamı daha alır.

"Eczacıda masası olan medyum mu?"

"Tek ve aynı." Bir düğmeye basıyor ve başka bir görüntü belirliyor; Chanel takım elbiseli zarif bir kadın. "Madam Dubois, Claudine Dubois Bernard'dır." Bir tür Avrupalı kraliyet ailesinin katıldığı bir etkinlikte çekilmiş başka bir fotoğrafına tıkladı. "Bernard imparatorluğunun varisi."

"Bernard mı? Kayboldum.

"Son teknoloji deri ürünler, özel ürünler. Belki Avrupa'da buradan daha iyi tanınıyor." "Ve falcı olarak mı çalışıyor?" Kafam karıştı.

Kıkırdadı. "Vakit geçirdiğini tahmin ediyorum. Muhtemelen biraz eğleniyordur. Yine de oldukça iyi olduğunu duydum," dedi sırtarak.

"Eğer böyle bir şeye inanıyorsan. Onun Mercedes'le ne alakası var?"

Dizüstü bilgisayarı çevirip yeniden yazmaya başlıyor. "Solana ile Georgie arasında gizemli M hakkında bir konuşma yakaladım."

Gözlerimi deviriyorum.

"Kesinlikle. Bu ikisi hesapçı suçlu değil."

"Hayır değiller. Sanırım bu Mercedes için iyi bir şey."

"Adamlarım her ikisinin de iki cep telefonu olduğunu fark etti, ancak ikinci telefonların yakıcı olduğunu fark ettiler. Bunları pek takip edemedim. Ancak, bağlanabildiğim cihazlarda yapılan bir görüşmede Dubois kadının ve onun kim olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığı gerçeğini tartıştılar. Bu birkaç gün önceydi ve tüm bunları bir araya getirmek biraz zamanımı aldı. Madame Dubois'nın

şehirde birçok mülkü var ama Fransız Mahallesi'ndeki dairesinde yaşıyor. Diğer evleri izleyen adamlarım vardı ve..." Sözü nü kesti ve dizüstü bilgisayarını tekrar çevirdi. "Şapka ve güneş gözlüğünün altındakinin Bayan Mercedes De La Rosa olduğuna inanıyorum."

Mercedes'in bir öğleden sonra Yunan Uyanışı tarzı güzel bir malikaneden ayak bileklerine kadar uzanan dökümlü bir elbiseyle ayrılırken çekilmiş fotoğraflarına hevesle bakıyorum. Büyük siyah şapkası ve büyük yuvarlak güneş gözlüğü yüzünü kamufle ediyor. Uzun, siyah saçları açık ve rüzgarda uçuşuyor ve fotoğrafa geldiğimizde rüzgar şapkasını düşürdüğünden eminim. Fotoğraflara tekrar göz atıyorum. Devasa güneş gözlükleri bile onun güzelliğini gizleyemiyor ama onu vurguluyor ve boyu göz önüne alındığında, podyumdan yeni çıkmış bir manken gibi görünüyor.

"Adres nedir?"

Masanın üzerine bir kağıt parçası kaydırıldı ve ben de onu aldım. Şehirden yaklaşık bir saat uzaktayız. "Bir anahtar yaptırma özgürlüğünü kullandım." Bunu da teslim ediyor. "Bu arka kapıdan içeri girmene izin verecek."

Onu alıyorum ve Ezra'yı ve tam olarak sahip olduğu bağları merak ediyorum.

"Beceriklisin."

"Bu benim işim" diyor. "O evde. Ön ve arka girişleri gözetleyen iki adam tuttum. Bizim haberimiz olmadan hiçbir yere gitmeyecek."

"Şey..." Ayağa kalkıp kağıdı cebime atıyorum. "Bu bir sorun olmayacak çünkü yarın sabaha kadar tekrar evime güvenli bir şekilde yerleşmiş olacak. Teşekkür ederim Esra."

"Memnuniyetle. Onun güvende olduğuna sevindim." "Ben de öyleyim."

Dev malikaneye ulaştığımda saat sabahın biri geçiyor. Ezra'nın bahsettiği adamları görüyorum. Mahalleye karışan işaretsiz araçlardalar. Eminim Mercedes omzunun üzerinden bakıyordu ama ayrıcalıklı bir hayat yaşadı ve kaçmaya alışkın değil. İVİ muhafızlarının neye benzediğini biliyor ama bu adamları genel nüfusa karışan daha basit araçlarıyla bir tehdit olarak göreceğinden şüpheliyim. Mülkün etrafındaki kapı açık, evin kendisi karanlık. Sokak boş. Bu mahalle New Orleans'ın turistik kısmının dışındadır. Yumuşak, yosunlu çimenlerin içine nasıl kazıldığını göz önünde bulundurarak, kapının hiç kapanıp kapanmadığını merak ederek hızla kapıya doğru yürüdüm. Evin yan tarafındaki hareket dedektörünü tetiklediğim için endişelenmeden ön girişi atlardım. Mercedes'i ya da başkasını uyarmayacak. Herhangi bir pencerenin olmadığı yerde kötü konumlandırılmıştır. Arka kapının kilidini bulmak için telefonumun el fenerini kullanarak anahtarı içeri kaydırıyorum, çeviriyorum ve eve giriyorum. Işığı odanın üzerine tutuyorum. Büyük, eski mutfakta yenilenmiş aletler ve çiftlik evi lavabolu uzun bir doğrama tezgahı var. Zeminler fayanstır ve muhtemelen evin orijinalidir. Uzun, nispeten dar bir mutfak ve lavabodaki tek tabağı ve içinde çay poşeti bulunan hala tezgahın üzerinde duran çay fincanını alarak, boyunca yürüyorum.

Dokunulduğunda soğuk ama çay poşeti hala nemli, yani muhtemelen bu gecenin erken saatlerinden kalmadır.

Odanın ortasına altı kişilik eski bir ahşap masa yerleştirilmiştir, bu da odanın daha da dar görünmesini sağlar. Temizlendi. Yıllardır kullanılmış gibi görünüyor. Resmi yemek odasına doğru yürüyorum, antikaları, dantel perdeleri görüyorum ve her ne kadar her şey istediğimden daha karmaşık olsa da burada parayı görüyorum. Kaliteli, iyi yapılmış mobilyalar, eve ve New Orleans'a uygun tarzda güzel şeyler.

Ön kapının yanındaki masada Ezra'nın bana gösterdiği fotoğraftaki şapka ve güneş gözlüklerini görüyorum.

Tırmanırken ahşabın gıcırdamasını en aza indirmek için merdivenlerde dikkatli adımlar atıyorum. Yatak odası kapıları açık duruyor. Her birinin içine baktığımda yatakların çoğunun yatak takımlarının çıkarılmış olduğunu görüyorum. Eğer Madame Dubois French Quarter'daki dairesinde yaşıyorsa bu mantıklıdır. Sessizce kapalı bir kapıyı açıyorum ve bunun bir banyo olduğunu görüyorum. Mutfaktakiler gibi eşyalar kaliteli ama daha eski, fayanslar orijinal, pençe ayaklı büyük küvet zarif ve güzel. Tek ayaklı lavabonun kenarında bir diş fırçası ve diş macunu duruyor ve lavabo son kullanımdan dolayı ıslak. Havlu çarpık ve banyo havlusu rafin üzerinde kuruyor. Nemli sabun kalıbını elime alıyorum ve üzerinde eczacının izini görüyorum. Bunu Solana'nın bana hediye ettiği eşyalardan tanıyorum ve ruh halim için bana verdiği iksiri hatırlıyorum.

Sabunu burnuma götürdüğümde Mercedes kokusu alıyorum. Derin bir nefes almak için bir dakikanızı ayırıyorum. Onu bulmak için New Orleans'ı alt üst ederken derin küvette dinlendiğini ve muhtemelen bir kadeh şarap içtiğini hayal edebiliyorum.

Aldığım kirpikler sanki tazeymiş gibi yanıyor. İyileşiyorlar ama hareketlerim yavaşlıyor ve eğer çok fazla esnersem bazı yırtıkları yeniden açabiliyorum. Ne yaptığımı düşünüyorum. Onu böylesine acımasız bir cezaya boyun eğmek zorunda kalmaktan kurtarmak için onun yerinde nasıl durduğumu. Ve onun kaçtığını, Paolo'nun kamyonunun arkasına gizlice girdiğini düşünüyorum çünkü dışarı çıkmasının tek yolu buydu. Tüm bu süre boyunca o zindan benzeri alandaydım.

Onun küvette ıslandığını, rahatladığını hayal ettiğimde ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Derin bir nefes almaya zorladım. Mahkemenin yapabileceklerinden korktuğu için kaçtığını biliyorum. Cezası ne olacak. Kanunların inceliklerini bilmiyor olabilir ama onların yollarını biliyor. Banyodan çıkıp koridorun sonundaki kapalı olan son kapıya doğru giderken kendi kendime bunu hatırlamam gerektiğini söylüyorum.

Sadece Vicarius hükmünün ne olduğunu bilmediğini hatırlamam gerekiyor. Nelere katlandığım hakkında hiçbir fikri yok, yoksa asla kaçmazdı. Eve geldiğimde orada olurdu. Yatağında beni bekliyordu.

Ama kapıyı açıp dantel perdelerin arasından sokak lambasından gelen azıcık ışıktaki onu gördüğümde tüm bu sözler pencereden uçup gidiyor. Onun huzurlu, uyuyan biçimini, yastığa yayılmış uzun, nemli saçlarını, kolunu üzerine çektiği çiçek desenli battaniyenin üstüne koyduğumu görünce tüm bu cömert düşünceler dağılıyor. Sırtı bana dönük ve onun sessiz, yumuşak nefesini dinlemek için yatağa yaklaşıyorum.

Derin uyuyor. Sağlam bir şekilde. Günlerdir uyumadığım zamanlar. O iyice dinlenmiş ve yeni yıkanmış, ben ise sırtıma uzanan kirpiklerimin yanmasını hissetmemek için soğuk duşlara katlandım. Bu, ömrüm boyunca sürecektir yara izlerini bırakacak.

Kapıyı kapattım ve onun son huzurlu uykusunu uyurken izlemek için arka koltuğa yerleştim.

5

JUDGE

Mercedes nihayet harekete geçtiğinde sabahın ortasıdır. Birkaç dakikadan fazla gözlerimi kapatmadım. Sırt üstü dönüyor, kedi gibi kıvrılıyor, esniyor, kolları yumuşak, lüks bir inilti ile başının üzerinde. Dışarıdaki kuşların cıvıltısı aralık açık pencereden duyulabiliyor. Esniyor, ağzını kapatıyor, bir an için gözlerini kırıştırıp açıyor ve ardından içini çekerek yan tarafına dönüyor.

Bir an için tekrar uykuya dalacağını düşünüyorum. Hiç şaşırmazdım. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Ama sonra ayağa fırlıyor, panik dolu bir nefes alıyor, gözleri kocaman bana odaklanmış durumda. Battaniyeyi göğsüne bastırıyor, ben de gülümsüyorum.

"Günaydın prenses."

Kelimeler daha ağzımdan çıkmadan önce battaniyeyi atıp kapalı yatak odası kapısına doğru o kadar hızlı koşuyor ki, koyu renk saçları ve uçuşan beyaz pamuklu elbisesinden oluşan bulanık bir görüntüye dönüşüyor. Başardı. Eli kapı tokmağını kapatıyor. Ama o kapıyı açmadan önce kolumu göğüslerinin altına bağladım ve onu kaldırıp yatağa geri fırlattım.

"Sanmıyorum Mercedes." "Judge, ben..."

Ben aramızdaki mesafeyi yerken bana bir bakış attı ve bir çığlık atıp elleri ve dizleri üzerinde dönerek yatakta koştu.

Bileğinden tutup onu geriye çekiyorum ve üzerini örtüyorum.

"Sen ne?" diyorum, saçlarını yumruk yapıp, beni görebileceğinden emin olmak için başını yeterince çeviriyorum. "Söyle bana Mercedes. Sen ne?"

"Ben... nasıl..."

Kaşımı kaldırdım. "Seni nasıl buldum? Daha iyi soru, bunu yapmayacağımı nasıl düşündün?" Bir elimle sırtına sabitleyerek geceliği beline kadar çekerek ondan

iniyorum. Kıçına vuruyorum, o da bağılıyor. "Bu sadece başlangıç küçük canavar." Şaplak. Şaplak. Şaplak. Külotunu aşağı çekiyorum ve aynısını diğer yanağıma üç kez daha yapıyorum.

"Gitmeme izin ver!" Onu kucağıma kaydırduğımda ve kıçını serbest bıraktığımda bacaklarını tekmeliyor, bükülüyor ve dönüyor, büyük kırmızı el izleri bırakacak kadar sert şaplak atıyor. "Acıtıyor! Durmak!"

"Ne düşünüyordun sen?" Darbelerin üzerinden soruyorum.

"Durmak! Judge!"

Yarı yan yatmış, kendini gizlemek için geceliğini çekerken benden kaçmaya çalışıyor.

"Ne zaman bu kadar mütevazı oldun?" Kumaşı yırtıp bacaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırarak tekrar şaplak atarken, uyluklarına odaklanarak sordum.

"Lütfen! Anlamıyorsun!"

"Anlamıyorum? Ben? Neler yaşadığıma dair ilk ipucunu biliyor musun?" Cevap vermiyor.

"Yapıyor musun?" Tekrar şaplak atıyorum ve o bağılıyor. "Acıtıyor!"

"Asıl mesele de bu, prenses." Onu yatağa yatırıp dizlerinin üzerine kaldırıyorum.

"Bana ne yaşattığın hakkında bir fikrin var mı? Vincent Douglas'ın seni kaçırdığını sanıyordum! Daireni yok edenin ve seni götürenin o olduğunu sanıyordum. Ama sen iyi bir oyuncusun. Bunu sana vereceğim."

"O değildi..." "Çok gerçekçi."

"Yemin ederim ben..."

Fazla uzun geceliğin lanet olası kumaşını itip tekrar vuruyorum. "Öngörülebilir gelecekte kıçın bu kadar kırmızı kalacak. Bacaklarını aç."

"Judge, ben..."

"Lanet olası bacaklarını aç."

Dizlerini iyice açarak öyle yapıyor. Dirseklerinin üzerinde duruyor ve dümdüz ileriye bakıyor. Onu içeri alıyorum. Açın. Maruz. Bana dönüp baktı.

"Öne bak."

"Judge, açıklayabilirim."

"Yüzün öne dönük dedim!" Nasıl ses çıkardığımı duyuyorum. Ne kadar kızgın. Ne kadar kendim gibi değilim. "Judge?"

"Dediğimi yap, yoksa Tanrı yardımcım olsun." Kemer tokamı çözüyorum, ne düşündüğümünden bile emin değilim çünkü onu onun üzerinde kullanmaya hiç niyetim yok ve bunu yaptığım anda bir çığlık atıp yataktan atlıyor. "HAYIR!" Benden olabildiğince uzağa koşuyor, iri gözlerinde panikle. Eline geçebilecek en yakın şeyi, küçük, dekoratif bir vazoyu alıp odanın öbür ucuna, bana fırlatıyor. Bundan kaçınmak için eğiliyorum ve duvara çarpıyor. Paramparça oluyor ve o anı beni geçip kapıya ulaşmak için kullanıyor ve elimden kayıp gidiyor, ona uzandığımda beni geceliğin kumaşı tutuyor halde bırakıyor. Ama kapı açılıp o

dışarı fırladığında, onu bırakmıyorum ve elbise yırtılıyor ve koridorda çıplak bir Mercedes tökezleyerek kalıyor.

"Buraya geri gel!" Onun peşinden gittim ve bir avuç saçından tutup onu geriye doğru çekmeyi başardım. Bana düşerken kolları sallanıyor. Onu yakalıyorum, kolumu ona sarıyorum ve işte o zaman bunu hissediyorum.

Beni ölüme durduran şeyi hissettiğimde.

Sanki zaman duruyor. Bütün kahrolası dünya durma noktasına geliyor. "Ne...?" Tutuşumu gevşettiğimde hızla uzaklaşıyor ve hareketsiz durup bana izin verdiğinde iyice görebiliyorum. Bakışlarımı onun küçük, yuvarlak göbeğinden, haftalar önce hiçbir şey düşünmediğim zamanlarda fark ettiğim gibi şişmiş göğüslerinin üzerinden, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne kaydırmam sonsuzluğumu alıyor.

Bana baktığında ağzım açık kalıyor, zorlukla nefes alıyor. "İsa." Yapabildiğim tek şey bu.

"Ne yapacaklarını bilmiyordum. Bebeğe zarar vermelerine izin veremezdim.

6

JUDGE

Kahretsin.

Bir elimi saçlarıma doğru itiyorum. Ben ne yaptım? Ne yaptım ben?

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Bunu istemediğini biliyorum." Ne kadar zamandır burada durduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Ne kadar zamandır konuşuyor.

"Hap." Ağzımdan çıkan tek kelime bunlar. Söyleyebileceğim tek aptalca sözler bunlar.

Ve onu durduranlar da bunlar. Bu onun ağzını bilerek ama hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını sallamasına neden oldu.

"Ben almadım. Yapamadım."

"Tanrım, Mercedes. Ne düşünüyordun sen?" Bakışlarımı ince yapısından çok belli olan çıkıntılı karnından çekemiyorum. Bunu benden nasıl sakladı? Daha bol kıyafetler giyyordu. Bunu fark etmişim ama fazla düşünmemişim. Ama seks yaptık. Bunu hissederdim. Her ne kadar dikkatli davranmış, arkasını dönmüş ve ellerimi yönlendirmişti. Her zaman karanlıktı. Bundan emin olmuş muydu?

"Seni tuzağa düşürmeyeceğim. İstedğim bu değil."

Temizlemek için başımı salladım. Yine konuşuyor. "Ne kadar uzak?" Sesim yabancı.

"Dört ay."

"Dört ay." İki elimi saçlarıma arasına sokup çekiyorum, tökezleyerek duvara çarpıyorum ve sırtım duvara çarptığında ürküyorum. Yere çöküyorum, dizlerimi

yukarı çekiyorum ve başımı eğiyorum. Dört ay. Bebeğime dört aylık hamile. "Judge?" Dikkatli bir şekilde yanıma yürüyüp yanıma diz çöktü. "Kanayorsun." Ona bakıyorum, gözlerinin omzuma doğru nereye gittiğini görüyorum. Gömleğimin üzerine yayılan kırmızı lekeye bakın. Mücadelemiz sırasında yaralarımın biri yeniden açılmış olmalı.

"Bu nedir?" diye sordu, parmaklarını yanıma dokundurup, parmaklarının kırmızıya döndüğünü gördü.

Ve tek yapabildiğim orada diz çökerken şişmiş karnına bakmak. Bebeğim karnında. İsa. Ben ne yaptım? "Judge, gerçekten çok kötü kanıyorsunuz."

"Sorun değil," diye bağırdım. Elini itip ayağa kalktım. "Giyinmen gerek." Onun önünden yatak odasına gidip dolabı açtım ama ona ait olduğunu bildiğim hiçbir şey bulamadım.

"Sırtın!"

Bir nefes alıyorum ve ona dönüyorum. "Bu iyi. Kıyafetlerin nerede?" "İyi değil. Bakmama izin ver."

"Bir kez olsun dediğimi yap! Lanet kıyafetlerin nerede?"

Sandalyenin üzerindeki alışveriş çantasını işaret ediyor. Odanın karşısına geçip uzun, dökümlü bir elbise çıkardım. Şimdi neden vücuda oturan kıyafetleri giymeyi bıraktığını anlıyorum. Onu ona götürdüğümde bakışlarımın bir kez daha karnına düşmesine engel olamadım ve sonra onu kafasına çektim. "Ayakkabı." Etrafına bakar, bulur ve giyer. Daha önce görmediğim bir çift balerin ayakkabısı. "Hadi gidelim." Kolunu tutup onu çeviriyorum.

"HAYIR." "Sana ne olduğunu bana anlatana kadar olmaz."

Yüzünü, endişeli gözlerini araştırıyorum. Artık elbisenin içinde göbeğinin çıkıntısını görebiliyorum ama bunu bildiğim için. Giydiği bu kıyafetlerden bilmeseydin hamile olduğunu fark etmezdin.

"Judge. Lütfen söyle." Yüzüme dokunmak için elini uzatıyor. Ben irkildim ve o geri çekildi, yüzünde bir incinme ifadesi vardı.

"Mahkemeden korkmanıza gerek yok. Senin peşinden gelmeyecekler." "Ne?"

"Artık yapamıyorlar."

"Ne yaptın?" diye sordu, sesi titriyordu. Ne yaptığımı bildiği için yanağından bir gözyaşı süzülüyor. Ne yaptılar. Mahkemenin yollarını biliyor.

"Ben yapmam gerekeni yaptım. Gitmemiz gerek. Şimdi. Düşünmem lazım."

"Bana göster."

"HAYIR." Onu kendime çekmeye çalışıyorum ama direniyor. Onu zorlayabilirim ama istemiyorum. "Göster bana Judge."

"Görmek istiyorsun?"

Kararsız görünerek başını salladı. "Bundan emin misin?"

Tekrar başını salladı.

Bakışlarını tutarak gömleğimin düğmelerini açtım ve sırtımdan aşağı kaydırdım. Taze kanın yapıştığı yeri çeker. Mercedes etrafımda dolaşıyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Döndüğümde gözlerinin irileştiğini, yanaklarının ıslak olduğunu ve yüzünden aşağı doğru akan gözyaşlarını görüyorum. O yatağa düştüğünde gömleğimi yukarı çekiyorum, eliyle ağzını kapatıyor.

"Hadi gidelim. Gitmemiz gerek." Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve mücadele etmiyor. Onu arabaya götürüp evine götürürken sadece çantasını alıyor.

7

MERCEDES

"Judge."

Girişte durup kirpiklerimin altından ona baktım. Gözlerinde görebileceğim şeylerden yarı yarıya korkuyorum ama bunun bir önemi yok çünkü bana bakmıyor. Uzaklara bakıyor, çenesi gergin, ifadesinde okunamayan bir şey var. Eve gidene kadar benimle konuşmadı. Şu anda bebeği düşündüğünü biliyorum... Ona iki tane olduğunu söylemeye cesaret edemedim ama yaralarını düşünmeden de duramıyorum. O et ücretini benim için aldı. Bu bir şey ifade ediyor. Bu her şey demek. Ama o kadar kapalı ki ona ulaşamıyorum.

"Judge, ben..."

"Odana git, Mercedes." Sesi o kadar soğuk ki ürperiyorum.

Yine de hareket edemiyorum. Bunu bir şekilde düzeltmem lazım. Onunla ilgilenmem gerekiyor, sonra da anlamasını sağlamam gerekiyor.

Bana sırtını dönüyor, gerginlik tüm kaslarına kanarken gömleğinin içinden kızılık sızıyor.

"Odanıza gidin" diye tekrarladı. "Ve eğer tekrar ayrılmayı düşünürsen, bilmelisin ki artık her kapıda korumalar var. Bir kere dene, seni günlerce yatağa bağlı tutarım. Beni sına." "

Ayakkabıları ofisine doğru yankılanarak koridora doğru ilerliyor ve ben orada sessizce donup duruyorum. Bir yanım onu dinlemem gerektiğini düşünüyor çünkü Judge'ı hiç böyle görmemiştim. Ama yine de onun acı çekmesine izin veremem. Bu yüzden hissettiğimden daha kararlı bir şekilde mutfığa gidiyorum ve Lois'in bazı ilk yardım malzemelerini sakladığını biliyorum. İhtiyacım olanı alıyorum ve onun peşinden gidecek cesareti topluyorum.

Dışarıda durduğumda ofisinin kapısı çatlaktı ve onu pencerede bir şişe viskiden yudumlarken görebiliyordum. Bu unutulmaz bir manzara ve kuşkusuz acı verici bir manzara.

Yaptığım şeyden dolayı onun sevineceğini hiç beklemiyordum. Ona göre bunun başka bir ihanet, en kötü türden biri gibi hissettirdiğini anlıyorum. Bunu asla

istemedi. Beni hiç istemedi. Kalıcı bir şekilde değil. Bu, kendimi hazırladığım bir reddedilmeydi ama kalbinizi böyle bir şeye hazırlayacak bir şey yok.

Kapıyı tereddütle açtım ve gözleri camdaki yansımama kaydı. Sertleşti ve ona arkadan yaklaştığımda yüzündeki tüm duyguları göremediğime sevindim.

Malzemeleri sessizce pencere pervazına koydum ve onun arkasına yerleşirken bitkin bir nefes aldım. Kollarımı ona dolayıp düğmelerini çözmeye başladığımda konuşmuyor ama vücudu o kadar katı ki onaylamadığını ifade etmek için kelimelere gerek yok. Yine de gömleği bir omzundan çekip sırtının dokunduğu bölgelerinden dikkatlice çıkardığımda benimle kavga etmiyor. Judge şişeden uzun bir nefes daha alıp diğer eline alıyor.

Bir an için odadaki tek ses keskin nefes alışım oldu. Titreyen elim yaralarının üzerinde gezinirken sıcak yaşlar gözlerimi yakıyor; bazıları farklı iyileşme aşamalarında ama hepsi şüphesiz yara izi bırakma sürecinde.

Duygularım yüzeye çıkıyor, onları bastırırken boğazım düğümleniyor. Ona bunu benim için yapmaması gerektiğini söylemek istiyorum. Onu azarlamak istiyorum ve aynı zamanda ona teşekkür etmek istiyorum. Çünkü beni kurtardı. Ve bazı açılardan her zaman öyle olacağını biliyorum sanırım. Ama bu sefer bunu yapmasına izin veremem. Onu bu duruma soktuğumda hayır. Elini zorlamayacağım. Kimseyi beni sevmeye zorlamayacağım. Ve kendi başıma verdiğim bir kararın bedelini ona ödetmeyeceğim.

Bu düşünceler aklımdayken elimdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum. Bezlere ve antiseptiklere uzanıyorum ve açılan yaralarını temizlemek gibi zorlu bir göreve başlıyorum. Judge ses çıkarmıyor. Bunun ne kadar acı verdiğini deneyimlerimden bilmeme rağmen, bir saniye bile acıdan kaçmıyor veya ihanet etmiyor. Bu tür bir acıyı ortadan kaldıracak hiçbir nezaket yoktur. Yine de sanki tüm hayatı boyunca onunla kur yapmış gibi, bu konuda rahat görünüyor. Ve bazı açılardan muhtemelen öyle olduğunu fark ettim.

Korkularını itiraf ederken bunu bana kendisi söyledi. Aklında, kötü DNA ile kirlenmiş durumda. Hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini ve başkalarını güvende tutmanın tek yolunun onları belli bir mesafede tutmak olduğunu düşünüyor. Kalbimi kırıyor ama aynı zamanda bunu herkesten daha iyi anlayabileceğimi düşünüyorum. Birçok yönden o ve ben aynınız. Tek fark, Judgeın bir şekilde beni kırması. Bir zamanlar beni koruyan sert kabuğun yerine artık daha yumuşak bir şey geldi. Daha savunmasız bir şey.

Tek sorun, kırılganlığın tek taraflı olamayacağıdır.

Yeni bandajları yeniden uygularken, "Senden hiçbir şey istemediğimi bilmeni istiyorum." Bu sözleri dikkatli bir şekilde nötr bir ses tonuyla söylüyorum. Parmaklarımın altındaki kasları dalgalanıyor ama tepki vermiyor.

"Bu benim kararımdı. Seni bu işe karıştırmadım ve senden hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey." Sessizlik.

"Bunu kendi başıma yapacağım ve bunda bir sakınca görmüyorum. Bana kalırsa

bu yaşananları unutabilirsin. Santi ile konuşacağım, mirasımı alacağım ve Cemiyet'ten çekileceğim. Sen hayatına devam edebilirsin ve bunu kimse bilmeyecek." Zihinsel olarak hazırladığım plan karşısında sesim hafifçe titriyor ama devam ederken kendimi çelikleştiriyorum. "Bunu kendi başıma yapmak istiyorum, o yüzden yaptığım seçimden dolayı kendini suçlu hissetme. Şu anda kızgın olduğumu anlıyorum ve bunu da anlıyorum. Ama en ufak bir şüphe gölgesi olmadan bilmeni istiyorum." , senden hiçbir şey istemiyorum. Tek bir tane bile..."

"Yeter." Judge hırlayarak son bandajı kapatmadan önce benden uzaklaştı. Ses tonundaki gaddarlık beni sersemleterek sessizliğe itiyor, o tek kelime o kadar kesin bir şekilde çınlıyor ki. Ama ne bekliyordum? Bu her zaman sonun başlangıcı olacaktı.

"Sana bir daha sormayacağım Mercedes. Odana git."

Tekrar bu odaya dönmek tuhaf hissettiriyor. Daha doğrusu, acı verici derecede boş bir his veriyor. Yatakta uzanıp tavana bakıyorum ve asla gelmeyeceğini bildiğim ayak seslerini bekliyorum. Ama acı içimi delip geçerken ve sessizce gözyaşları dökerken bile bunun en iyisi olduğuna inanmak zorundayım. Judge kızgın ve keşke öyle olmasaydı, ama bu bana neden planımı yerine getirmem gerektiğini hatırlatıyor.

Ona söylediklerimde ciddi dim. Santi'yle konuşacağım. Geçen hafta boyunca bunu düşünecek çok zamanım

oldu ve bu zor olacak. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en zor şey.

Seçimlerime sahip çıkmam gerekecek

ve bunu başım dik yapacağım. Geçmiş daha yeni arkamızda bırakmaya başladığımız göz önüne alındığında, bu pek rahat bir konuşma olmayacak, ama artık bu işin içindeyim ve bu yolculuktan kaçış yok. Başkalarının duygularını bir kenara bırakıp çocuklarım için en iyisini yapmalıyım. Ne olursa olsun.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, karanlıkla şafak arasında bir yerde biraz daha uyumayı başardım. Bunu ancak pencerelerimden gelen bağırış sesleriyle uyandığımda anlıyorum. Solana'nın sesini tanıdığımda söylenenleri duymaya çalışarak doğruldum.

Kahretsin.

Daha bunu düşünmeden harekete geçiyorum. Bunun pek iyi gitmeyeceğini biliyorum. Tek kelime etmeden evden gittiğimi fark ettikten sonra değil.

Kullanılabilir telefonu almaya bile zamanım olmadı, bu yüzden endişeden akıllarını kaçırmış olduklarına eminim. Giriş kapısının köşesini döndüğümde ve kapıda Georgie ile Solana'yı, yanlarında muhafızların Judge'la tartıştıklarını gördüğümde bu düşüncem doğrulandı.

Judge, Georgie'nin yüzünün birkaç santim uzağında, "Burada hoş karşılanmıyorsun," diye homurdanıyor. Darbe almak üzereymiş gibi

görünüyorlar ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Durmak!" Bağırıyorum. "Lütfen dur."

Üçünün de bakışları bana yöneliyor ve Judge bana o kadar soğuk bir bakış atıyor ki ciğerlerimin nefesi kesiliyor.

"Mercedes." Solana öne doğru bir adım attı ama gardiyan onu kolundan yakaladı.

"İyi misin?"

"Ona kaba davranmayı bırakın!" diye bağırdım. "Judge, bu çok saçma. Ona onu bırakmasını söyle. Bu gerekli değil."

"Onlara hiçbir şey söylemiyorum." Çenesi kasıldı ve arkasını döndüğünde gözlerinde ihanet dolu bir bakışın parladığına neredeyse yemin edebilirim.

Anlamıyorum. Onların tarafını tuttuğum için bana kızgın mı?

Georgie, "Bırakın özgürce bizimle gelsin" diyor, sesindeki öfke açıkça görülüyor. "Yoksa bana yardım et Tanrım, senin bu kahrolası Cemiyetin hakkında o kadar gürültü yapacağım ki kafama bir kurşun sıkmanı isteyeceksin." Judge karanlık bir tavırla, "Bu ayarlanabilir," diye yanıtlıyor.

"Yeterli!" Hepsine bağıırıyorum. "Lütfen bunu yapma."

Hepsi sustu ve Judge'ın omurgasındaki kızgınlığı görebiliyorum ama o hâlâ bana bakmıyor. Gerilim bu kadar yüksekken hiçbirinin bunu dostane bir şekilde halletmesi mümkün değil ve benim onları rahatlatmam gerekiyor.

İleriye doğru dikkatli bir adım atarak Georgie ve Solana'ya, "Sorun değil," diyorum. "Şimdilik burada idare edeceğim. Sana söz veriyorum, güvendeyim. Yakında kardeşimle konuşacağım ve her şeyi halledeceğiz. "Belki de gidip kardeşinle konuşmalıyım." Dikkatini tekrar Judge'a çeviren Solana'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "Eminim burada ne yaptığınızı duymaktan mutluluk duyacaktır."

Lanet olsun. Tehdidi üzerimize kara bir bulut gibi çökerken gözlerim kocaman oldu. Eğer Judgeın daha önce sinirlendiğini düşünüyorsam yanılmışım. Artık öfkesi yaşayan, nefes alan bir hayvana dönüştü; o kadar elle tutulur bir şekilde onun üzerinden yayıldığını hissedebiliyorum.

Bu müzakere felaketini kurtarmaya çalışırken, "Buna gerek olmayacak," diye tısladım. "Santi benimle konuşacak."

Georgie, Judgeın buna izin vereceğinden şüpheli görünüyor ve eğer dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim. Onun şu anki durumu benim ölü beden hislerimi yansıtıyor ve bunun nedeninin Santi'yi olduğu gibi kaybetmek istememesi olduğunu biliyorum. bir arkadaş. Solana, iyi hedeflenmiş tehdidiyle onun solar pleksusundan vurdu, ancak bunu yaparken aynı zamanda onlara IVI hakkında anlatmam gerekenden çok daha fazlasını anlattığımı da ortaya çıkardı. Judge'ın hoşuna gideceğinden şüphe etmediğim bir şey.

"Mercedes'in bir iletişim hattına sahip olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım." Solana, çoğu yetişkin erkeği korkuttuğu düşünülürse, Judge'a öyle bir bakıyor ki, ona hak vermem gerekiyor. "Ve eğer bir gün bile hayat kanıtı

bulamazsam, onu bulmak için burayı yerle bir edeceğim. Beni anlıyor musun?" Keskin bir nefes alıyorum, aynı zamanda hem arkadaşımı seviyorum hem de bunun üstesinden gelebileceğime dair güvencelerime güvenmesini diliyorum. Ama yine de onları bu dünyaya sürükleyen bendim. Sadece şu ana kadar gördüklerini ve duyduklarını biliyorlar ki bu da pek iyi değil. Judge, "Benim gözetimim altında seni günde bir kez arayacak," diye kesiyor. "Benim seçtiğim bir zamanda." Doğrusunu söylemek gerekirse taviz vermesine şaşırdım ve Solana'nın da öyle olduğunu söyleyebilirim. Pes edeceğini düşünmemiştim ama yine de kadın ona güçlü bir motivasyon verdi. Ve onun olup biteni Santiago'ya bildirmeme konusundaki kararlılığı hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu benim için iyiye işaret değil. Bir anlığına aklıma gelip geçici bir düşünce giriyor. Düşünmek bile neredeyse çok acımasız, ama yine de orada. Beni hamilelikten kurtulmaya ikna etmeye çalışır mıydı? Profiline baktığımda yapamayacağını biliyorum. Kalbimde Judge'ı tanıyorum. Zalim olabilir -bunu kendisi söyledi- ama beni bu şekilde incitmeye çalışacağına inanmıyorum. Bir an bile buna inanmama izin veremiyorum. Sorun şu ki, bunu kardeşimden nasıl saklayacağını düşündüğünü bilmiyorum.

Judgeı Cemiyet'ten koruyabilirim. Etkinliklere katılmadan onlardan ayrı bir hayat yaşayabilirdim. Halkın gözünden uzak durmak. Hiçbir üyenin bu çocukların kendisine ait olduğunu bilmesine gerek kalmayacak. Ama bu bilgiyi kardeşimden saklayamam. Santi'nin bunca zamandır onun gözetiminde olduğumu bilmesine imkan yok. Ortaya çıkacak ve arkadaşlıkları açısından sonu pek iyi olmayacak. İşte buna pişmanım. Ama onu da değiştiremiyorum.

"Mercedes." Georgie'nin sesi beni asıl meseleye geri döndürdü. "Gerçekten iyi misin?" "Evet." Ağlamaklı bir gülümsemeye zorladım. "İyiyim."

Bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi komik bir bakış attı ve bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Georgie her zaman Solana'yı ve beni korudu. Birlikte dışarı çıktığımızda bizi güvende tutacak bir sistem buldu. Şu ana kadar bunu unutmuştum ama bana sorduğu şeyin bu olduğu açık. Güvende olmadığımızı hissettiğimiz her durumda kullanacağımız kod cümlelerimiz var ve Georgie bunu hallederdi. Benimki biraz içeriden yapılan bir şakaydı. Keşke baş ağrısını iyileştirebilecek bir içecek yapsalardı.

Şu anda bu güvenceye ihtiyacı var. Eğer bu şifreli ifadeyi olumlu bir bağlamda kullanırsam, burada kendimi güvende hissettiğim konusunda yalan söylediğimi anlayacaktır. Ve bana güvenene kadar gitmeyeceğini biliyorum.

"Benim için endişelenme." dedim ona yumuşak bir sesle. "Baş ağrısını iyileştirecek kadar güçlü içecekler üretmiyorlar ama yakın zamanda buna ihtiyacım olacağından şüpheliyim."

Yüzü yumuşadı ve Judge hafifçe dönüp bakışlarını ikimiz arasında kaydırды, gözleri kısıldı. Bir tür sırrı iletmişim biliyor ama ne olduğunu bilmiyor. "Artık gitme vaktin geldi," diye homurdandı. "Burada işimiz bitti." "Sorun olmayacak." Muhafızlar onları geri götürürken bu sözleri onlara söylüyorum ve Judge kapıyı kapatmaya başlıyor. "Söz veriyorum."

8

MERCEDES

Odamda tek başıma geçirdiğim boş saatler bir günden diğerine geçiyor ve bir şekilde bulanıklaşıyor ve kaç tanesinin geçtiğinden bile emin değilim. Judge rastgele zamanlarda kapımın eşiğinde beliriyor ve bana Solana'yı arama zamanının geldiğini söylüyor. Bu kısa etkileşimler sırasında yüzü korunuyor, duyguları tamamen kapatılıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ama telefon görüşmesi yapmama izin verdiği ofisine kadar onu takip ettiğimde gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Onu birkaç kez karnıma bakarken yakaladım, çenesi kasılmıştı, gözleri uzakta bir yerdeydi. Düşüncelerini dile getirmiyor ve ben bunların ne olabileceğini soramayacak kadar korkak biriyim. Hala pek çok bilinmeyen var. Beni daha ne kadar burada kilitli tutmayı planlıyor? Santiago'yla konuşmama ne zaman izin verecek? Artık ne yapıyoruz ki?

Bunların hiçbirinin cevabını bilmiyorum. Ama bana karşı tamamen bağışık olmadığını biliyorum. Yaralarıyla ilgilendiğim ilk geceden sonra bu sessizce üzerinde anlaşılmaya varılan bir anlaşılmaya dönüştü. Onun biraz isteksizliğiyle, her gün telefon konuşmamı yaptıktan sonra prosedüre devam ettim. Solana'nın dükkânından aldığım merhemi kullanarak yaralar iyileşmeye başladı ve yaralarını görmek ne kadar korkunç olsa da bir parçam aramızdaki bu son bağın kaybının yasını tutuyor. Çünkü bir şekilde bunun bu olduğunu biliyorum. Judge beni eskisi gibi görmüyor. Bunu aramızda hissedebiliyorum. Bu asla yüzleşmek istemediğim acı verici bir gerçek ve artık kaçmak imkansız. Bugün yaralarını sararken çok fazla zaman geçtiğini biliyorum. Bir şey söylemem gerek. Birşey yapmam lazım. Çünkü aramızdaki bu sessizlik okyanusu yüzünden deliriyorum.

"Bugün Elena'nın vaftiz törenine gitmeme izin mi veriyorsun?" Ağzımdan çıkan bu.

Soru odanın her yerinde ağır ve rahatsız edici bir şekilde asılı duruyor. Judge parmaklarımın altında doğruluyor. Gitmemi istemiyor ve bunun Santi'nin orada olacağı için olduğunu biliyorum. Bugün ona söyleyeceğimden korkuyor ama söylemeyeceğim. Kutlama gününde değil. Bunun için başka bir zamanı beklemek gerekecek.

"Onunla konuşmak için bekleyeceğim," diye fısıldadım. "Başka bir güne ayarlayabilirim. Ben geldiğimde orada olmanı beklemiyorum. Bir süre kızacağını biliyorum ama sorun olmayacağını düşünüyorum. Sebebini görmesi gerekecek.

Mirasımı bana verecek ve sonunda özgür olacaksın.”

"Durmak." Judge'in sert emri beni ürkütüyor, omuz silkiyor ve bana dik dik bakıyor. "Sadece dur."

Ona inanamayarak bakıyorum ve ne diyeceğimi bilmiyorum. İsteddiği bu değil mi? Yine de bu fikirden o kadar rahatsız görünüyor ki, belki de öyle olmadığını düşündürüyor bana. En azından ağzını tekrar açana kadar. "Santiago'yla konuşmak sana düşmez," diye homurdanıyor. "Zamanı gelince bunu yapacağım. Sen değil." İçimde bir öfke dalgası yükseliyor ve ben onu durduramadan dudaklarımdan dökülüyor.

“Hayır, burası asla bir kadının yeri değil, değil mi? Bu lanet dünyada değil. Hayatımla ilgili kararları erkeklere bırakmamı istiyorsun. Benim nasıl hissettiğimden çok görünüşle ilgilenen erkekler. Size hemen söylüyorum Judge, sessizce oturup bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu benim hayatım. Benim geleceğim. Ve kendi kahrolası kardeşimle nasıl ve ne zaman konuşacağımıza karar vermek sana bağlı değil.”

"Bu bana bağlı." Yumruğunu masaya vuruyor. "Benim gözetimimdesin..."

"Hayır," diye ısırdım. “Ben senin gözetiminde değilim. Ben senin lanet mahkumunum. Peki hangi amaçla? Beni neden burada tutuyorsun? Bunun sana ne faydası var?”

Burun delikleri genişliyor ve oturduğu yerden o kadar yavaş kalkıyor ki başımın belada olduğunu anlıyorum. Bir adım geri çekilmeye çalıştım ama eli hızla uzanıp elbisemi yakaladı ve yüzümü diğer avucunun içine alırken beni rehin aldı. “Bunun bana ne faydası var?” Sözlerimi tekrarlıyor, nefesi dudaklarımdan üzerinde esiyor. "Bence bundan faydalanan sensin, küçük canavar."

Ben cevap veremedim beni döndürdü ve ellerimi masaya vurarak leğen kemiğini bana doğru sürttü. "İstedığın buydu değil mi?"

Elbisemi yukarı çekti ve külotumu bir kenara çekti, avucuyla kıkırmı o kadar nazıkçe okşuyordu ki, omurgamdan aşağıya bir ürperti yolladı. "Beni aınla kandırdın." Pantolonunun fermuarını açtı ve bir eliyle saçlarımdan bir avuç dolusu tutarken diğer eliyle kalçalarımdan arasını okşadı. “Her fırsatta aletimi aldın.”

Neyi protesto ettiğimden bile emin olmasam da başımı hafifçe salladım. Sesinin tonu, soğukluğu. Zalimce davranıyor ve bunun geleceğini biliyorum. Sadece duymak istemiyorum.

"İsteddiğini elde edene kadar sikimi sağdın." Penisinin başı bana baskı yapıyor ve içeri itip onu alabileceğim kadar derine yerleştğinde kekeleyerek nefesimi bırakıyorum.

Dolgunluk. Basınç. Çok yoğun. Ve ben bu duyguya, bu ihtiyaca teslim olmak istiyorum. Ama henüz konuşmayı bitirmedi. Beni sikmeye başladığında bile.

"Sana vermeyeceğimi söylediğim şeyi çaldın" diye homurdandı. “Peki şimdi ne

olacak Mercedes? Ne olacağını düşünüyorsun?"

Bir cümle kurmaya çalışırken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve sessiz bir nefes veriyorum. Ama o bana saldırırken düşünebildiğim tek şey bunu ne kadar özlediğim oldu. Onu özledim. Onun zulmüne maruz kaldığı anlarda bile, şimdiye kadar tattığım her şeyden daha tatlı geliyor. Parmakları kalçama saplandığında ve saçımı bırakıp kıcıma tokat attığında çoktan gelmenin eşiğindeydim.

"Bana cevap ver," diye homurdandı.

Yapmıyorum ve kıcıma bu kez daha sert bir şekilde vuruyor, derinlere doğru hamle yaparken kalçaları bana çarpıyor. Hızlı. Zor.

"Aman Tanrım," diye sızlandım. "Judge lütfen."

Kıcıma o kadar sert tokat attı ki, şiddetle gelmenin eşiğindeyim, ancak son saniyede çekip mahvetti. "Bu sana göre değil," diye hırlıyor, sikini yumruğuyla sağlıyor.

Tam serbest bırakıldığında dönüp ona baktım, kıcıma doğru fişkırıyordu.

Gözlerinde zerre kadar tatmin yok. Bunu beni cezalandırmak için yapıyor.

Elindeki sıvıyı cildime sürüp beni açıkta bıraktığında, pantolonunun içine girip bana baktığında bunu fark ettim.

"Git hazırlan. Almamız gereken lanet bir vaftiz törenimiz var.

IVI yerleşkesine giden araba yolculuğu gergin ve sessiz. Judge kendi penceresinden dışarı bakıyor, ben de kendi penceremden. Keşke geldiğimizde güzel küçük Elena'yı vaftiz elbisesiyle gördüğümde ruh halimin düzeldiğini söyleyebilseydim, ama öyle değil.

Judge, beni toplanmış kalabalığın geri kalanından uzaklaştırmak için geri çekmeden önce merhaba demem için tam olarak bir dakika izin verdi. Vaftiz törenini uzaktan izliyoruz ve ailemin ne kadar uzakta hissettiğini fark ettiğimde içimi bir hüznün kaplıyor.

Elena'nın vaftiz annesi olmam gerekirdi ama değilim. Santiago bunu bana vermez. Bu bana geçmiş aramızda bırakacağımızı söylese de hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlamamı sağlıyor. Hiçbir zaman bunun bir parçası gibi hissetmeyeceğim.

Herkes için yapabileceğim en iyi şeyin ayrılmak olduğunu düşünüyorum. Belki bu hepsini daha mutlu ederdi. Belki benim için de bir yerlerde bir parça mutluluk vardır ama bundan şüpheliyim. Tören bittiğinde duygularıma saplanıp kaldım ve Elena'yı son kez görmem için küçük bir fırsat açıldı. Bundan sonra kutlama için kalamayacağımızı biliyorum ve bu berbat bir şey ama bunun nedeninin Judge'ın elbisemin altındakini kimsenin görmesini istememesi olduğunu söyleyebilirim. Burada olduğumuz süre boyunca gergindi, gözleri sanki her an biri bunu fark edecekmiş gibi kalabalığı tarıyordu. Eğer bir an önce onun elinden kurtulamazsam, birinin öğrenmesinden korktuğum için hiçbir yere gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

Bu düşünceleri bir kenara bırakarak hediyemi sunmak için kısa bir süreliğine

Santiago ve Ivy'ye katıldım ve ardından Elena'nın yumuşak küçük yanağını okşadım. Judge beni avluya, oradan da evinin hapishanesine sürüklemeyen önce yapabileceğim tek şey bu.

Karanlık üzerime çöküyor ve yolculuk boyunca kendi içime kıvrılıyorum. Oraya vardığımızda Judge'a başka bir şey söyleme zahmetine girmiyorum. Odama yürürken, kıyafetlerimi çıkarırken, duşa girip ağlarken ona bakmıyorum bile.

9

JUDGE

İhanete Uğradı. Her günün sonunda geldiğim tek kelime bu.

O hamile. Ve bunu başından beri bilerek benden sakladı. Gözlerimin önünde ağzına koyduğu hapi yutmadığı andan itibaren.

Kentucky Lightning'e dokunup dilimi şaklatıyorum. Mercedes'in o günü geçmesini o kadar uzun zaman önce zar zor engellediğim, sanki başka bir hayatmış gibi hissettiren atlayışa doğru dörtmala koşuyor.

O artık odasında yaşıyor, ben de çalışma odamda. Duş almak ve üstümü değiştirmek için üst kata, yatak odama çıkıyorum. Her ne kadar istemesem de kendimi sık sık onun kapısında yavaşlarken buluyorum. Ve bazen bunu yaptığında onun sessizce ağladığını duyuyorum. Alnımı kapıya yaslamama izin veriyorum. Elimi kapı tokmağına bile kapattım. Ama açmadan durdum. Ve orada dururken, tüm bunların acısının içimden geçtiğini hissetmeme izin verdim. İmkansızlık. Çünkü bunun gidebileceği tek bir yol var. Ve ikimiz de kaybedeceğiz.

Ne olmasını bekliyordu? Bundan ne istiyordu? Evlilik? Yapmayacağım.

Yapamam. Uzun zaman önce kendime yemin ettim. Nedenlerini yalnızca ben biliyorum. Öyle olduğunu sanıyor ama her şeyin yalnızca yüzeysel kısmını anlıyor.

Ama zaman tükeniyor. Bir an önce Santiago'yla konuşmam lazım.

Bindikten sonra atı Paolo'ya veriyorum, o da sessizce başını sallayarak onu alıyor. Personel benden uzak durması gerektiğini biliyor. Ruh halim o kadar karanlık ki sanki tüm evin üzerine bir kasvet çökmüş gibi. Çalışma odama gidiyorum. Önce duş almalıyım ama yapmıyorum. Çünkü aramam gerekiyor. Ona konuşmamız gerektiğini söyle. Artık hamileliği gizlemenin imkânı yok. Saat öğleden önce olmasına rağmen kapı kapanınca kendime bir viski doldurup hepsini içiyorum. Artık merhemi sırtıma sürmesine izin vermiyorum. Vaftizden önceki olaydan beri hayır. Onu masaya eğip tekrar kucağıma aldığımdan beri yok. Ama benim için hiçbir zevk yoktu. Kesinlikle onun için değil. Ama pek doğru olmadığını söylediğim bir şey vardı. Bu benim hatam. Onun değil. Kontrol eden bendim. Onu yatırdım. Onun içine girmemek aptalca bir doğum kontrolü şeklidir. Bunun işe yarayacağını düşünmem çok acınası. Çünkü yöntem kusursuz olsa bile içine girme isteği çok güçlüydü. Ve ben buna tekrar tekrar teslim oldum.

Bu sadece evlilik konusundaki düşüncemi kanıtlıyor. Ne olduğum hakkında. Neden bir eş alamıyorum ya da baba alamıyorum. Ben insandan çok canavarım. İçimdeki hayvana Judge olamadım. Başından beri oradaydı; sessiz, uyuyor, bir gözü açık, sabırla pusuda bekliyor.

İkinci bir viski doldurup yutuyorum. Arkadaşımı aramak için telefonumu elime alıyorum çünkü onun muhtemelen benimle bir daha asla konuşmayacağını biliyordum. Daha azını hak etmiyorum. Parmağım arama butonunun üzerinde tereddüt ediyor. Onu itmeme uzun bir dakikamı alıyor.

Ama daha telefonu kulağıma götüremeden çalışma odamın kapısı hızla açılıyor ve döndüğümde kapımda deli bir adamla karşılaşıyorum. Çünkü Santiago'nun yüzündeki ifadeyi tanımlamanın tek yolu bu. Vücudundaki her kastaki gerginlik. Ondan yayılan öfke elle tutulur bir şey; odadaki havayı yutan ve tuttuğu şeyi gördüğümde sallanan bir şey. İçinde bir zamanlar beyaz olan çarşaf bulunan cam kutu. Egemen Oğullar için bir ödül. Çarşaf eşlerinin bakire kanıyla lekelenmişti. İnsandan çok hayvan gibi bir kükremeye onu şömüne rafının üzerindeki Carlisle'ın portresine çarptırıyor. Kutu binlerce parçaya ayrılıyor, cam ve pirinç ve yaptıklarımın, aldıklarımın utancı ayaklarımızın dibinde. Çarpmanın etkisiyle dedemin yüzü hasar gördü, ağzı sanki sırtıyormuş gibi göründü.

"Nasıl. Cesaret etmek. Sen!" Santiago bana yaklaşıyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Kollar iki yanımda. Eller yumruklu. Telefon hâlâ birinin içinde. Kolunu geri çekti ve o kadar şiddetli bir darbe indirdi ki bir anlığına kör oldum, başımı geriye doğru salladım.

"Sana güvenmişim!" Daha ona dönmemişim ki o bunu bir kez daha yaptı; bu sefer şakaklarımı yakaladı ve ben bir sonraki hamleyi yapmaya fırsat bulamadan odanın dönmesine neden oldu. Ve ondan sonraki. Ve ondan sonraki.

"Sana güvendim ve sen ne yaptın? Bana ihanet etmekten başka ne yaptın?"

Kulaklarım çınlıyor ve bağırsaklarıma gelen bir sonraki darbe beni iki katına çıkardığında kanın bakır tadını alıyorum.

"Kendi adına söyleyecek bir şeyin yok mu, seni piç?"

Telefon yere düşüyor ve ben de masaya tutunarak doğrulup tekrar onunla yüzleşiyorum. "Söylemek. Bir şey!"

Ne söyleyebilirim?

"Lanet olası konuşma, seni kahrolası piç!"

"Haklısın." Toplayabildiğim tek şey bu çünkü başka ne var? Onun öfkesini hak ediyorum. Cezalandırılmayı hak ediyorum. Mercedes'in yerine attığım kırbaç bunun bir parçasıydı. Eğer aksini düşünseydim, bir aptaldım. Bir yalancı. Uzun, çok uzun bir dakika boyunca bana bakıyor ve öfkesinin ardındaki gözlerindeki ihaneti görüyorum. Ondan daha iyi olduğunu düşündüğün biri hakkındaki gerçeği öğrenmenin acısı.

Boğazımdaki safrayı yuttum ve daha fazlasını almak için kollarımı açtım.

Ve teslim ediyor.

Yakamdan tutup beni duvara doğru fırlatırken bir lambanın yere düşmesine ve masanın devrilmesine neden oluyoruz. Tekrar saldırdı, bu sefer yüzümün diğer tarafına.

"Kavga. Dövüş seni lanet piç."

"HAYIR." Ses bozuk, kanlı. "Seninle kavga etmeyeceğim."

Yüzünden ter damlıyor, tekrar tekrar vuruyor. Sonunda durup geriye doğru tökezlediğinde nefesi kesilmişti. Parmak eklemleri kırmızı ve çiğ, kanım gömleğine sıçradı. Alnındaki teri koluyla siliyor.

"Nasıl yapabildin?" Onun da sesi bozuk. Şimdi duyduğum acı.

"Haklısın." Onun gözlerine bakmak için her şeyi yapmam gerekiyor. "Sana ihanet ettim."

Bu ona taze bir enerji dalgası gönderiyor gibi görünüyor ve saldırısına yeniden başlıyor. Durmamızı söyleyen çığlıkları ikimiz de duyuyor muyuz bilmiyorum. İkimiz de Mercedes'in odada olduğunu ne zaman anlayacağız bilmiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık atıyor, vahşice, gözleri iri iri açılmış, yüzü gözyaşlarıyla dolu. "Durmak! Onu öldüreceksin."

Ona bakıyorum. Santiago'nun arkasında, onu uzaklaştırmaya çalışıyor. Orta kısmıma vururken beni duvara yaslamak için bir elini omzumda tutuyor. Önceki vuruşlardan dolayı kulaklarım çınlıyor ve işitme yeteneğimin gecikmediğinden emin değilim.

"Onu öldüreceksin!"

"Daha azını hak etmiyor!" Mercedes'i geri itiyor ve Mercedes devrilmiş masanın üzerinden sendeleyerek kırık camın üzerine düşüyor ve cam avuçlarını keserken çığlık atıyor.

Santiago onu duyduğunda durur. O değişiyor. Tam ona doğru bir adım attığında onu gömleğinin yakasından yakalayıp geri çekiyorum.

"O değil. Ona dokunamazsın!" Onu yana doğru fırlatıyorum ama masam onun düşüşünü önüyor ve öfkesi geri dönüyor. Kendini üzerime fırlattı ve bu sefer onunla dövüşüm.

"O senin değil!" tükürür. "O asla senin olmadı!"

Biz ona doğru sendelerken Mercedes tekrar çığlık atıyor ve geriye doğru sürünüyor. "Durmak! Lütfen dur!" Ayakta duruyor ve bu sefer kardeşini uzaklaştırmaya çalışmıyor. Bunun yerine kendini aramıza, içime atıyor, beni kardeşinden korumak için kolları ve bacaklarıyla bana sarılıyor.

Kollarım içgüdüsel olarak ona dolanıyor, sert, yuvarlak karnı benimkine bastırılıyor. Gözlerim onun yüzünü araştırıyor ve onu görünce göğsüm ağrıyor. Üzgün ve kırık. Bunu ona ben yaptım. Onu kırdım. O haklı. Hiçbir zaman benim gözetimimde olmadı. Bu benim kibrimdi. Onu esirim yaptım. Ve onu kırdım. Santiago onu uzaklaştırmaya çalışıyor ama o bana sarılıyor. Onu serbest bırakmak zorunda kalıyor ve o da aramızda duruyor, yüzü bana dönük,

gözlerimiz kilitli. Bu savaş odasına sessizlik çöküyor, aramızda tuhaf bir sessizlik geçiyor. Ve yaklaşan sonun burada olduğunu hiç şüphesiz biliyorum. Ve aramızdaki o bağ, defalarca inkar ettiğim o her zaman güvenilirmez şey artık koptu. Gitmiş. Tamamen ayrılmış. O da bunu hissediyor.

Yüzünde o kadarını görüyorum. Dudakları titrediğinde ve sessizce ağladığında, sonunda Santiago'nun sesiyle sözümüz kesilinceye kadar bunu işitiyoruz.

"Ah, Tanrım. Lanet olsun. HAYIR."

İkimiz de Santiago'ya dönüyoruz çünkü mecburuz. Bir an oluyor ki Mercedes'in parmak uçları benimkileri arıyor, ben parmaklarımı onunkilerle birleştirene kadar kalçamın üzerinde titriyor. Santiago bu duruma bürünürken ikimiz de suçluyuz. Güzel kız kardeşi bizim savaşımızın kanını ve benim kibirimin sonucunu taşıyor. Bunun yükünü o çekecek. Uzun zaman önce söylediği gibi, bedelini ödeyenler her zaman kadınlar oluyor. Santiago'nun eli ağır bir şekilde şömine rafının kenarına iniyor. Ayakta durması gerekiyor. Gözleri şişmiş karnına kilitlendi.

"Santi..."

Bakışlarını onunkine çevirdi ve daha önce gördüğüm ihanet iki kat daha fazlaydı.

"Benim hatamdı. Onun değil. Ben suçluyum. O değil." Sesim tuhaf geliyor.

Bugün daha önce acıyı duyabildiğini hiç bilmiyordum.

Santiago bakışlarını benimkine çevirdi. Bunu yapmanın ona ne kadara mal olduğunu görüyorum. "Onunla evleneceksin. Bugün."

Mercedes başını sallıyor. "Hayır, Santi..." "Bugün onunla evleneceksin!" kükrüyor.

Parmaklarını benimkilerden çekti, o yumuşak sıcaklık gitti. Ona doğru bir adım atıyor ve şoförü ve kişisel koruması Marco kapı eşiğinde belirliyor, onu karşılayan manzara karşısında bir an kafası karışıyor, sonra bakışları Mercedes'e sabitlendiğinde şok oluyor.

Mercedes, "Onunla evlenmeyeceğim" diyor. Kendini çelikleştirmesi için ne gerektiğini görüyorum. "Beni artık yapamazsınız."

Bunu söylemek yanlış çünkü ağabeyi öfkeden kararmış gözlerini ona çeviriyor. Ama o ona doğru adım attığı

anda ben onların arasındayım ve onu vücudumla koruyorum.

"Çekil yolumdan" diyor bana.

Marco odaya gelir. Her birini ayrı ayrı ele alabilirim. Muhtemelen ikisi aynı anda değil. "Ben sorumluyum, o değil. Onu cezalandırmayacaksın.

Santiago'nun bakışları soğuk, çenesi gergin, gözleri kısılmış. "Dediğimi yapacak. Sen de öyle yapacaksın. Onunla evleneceksin. Bugün."

Ben de çenemi ayarladım. Ne zamandır arkadaşız? Birlikte ne kadar çok şey yaşadık? Onun karanlığını biliyorum. Babasını ve erkek kardeşini öldüren şiddet. Bu sonuçta annesini aldı. Bu onun parçalarını aldı. Her şeyde onun yanındaydım. Ama benim karanlığım? İçimde gizlenen gerçek mi? Benim öfkemi, canavarımı

hiç görmedi. Ben buna asla izin vermedim. Ben nasıl bir arkadaşım? Tek taraflı. Beni tanımıyor. Neler yapabileceğimi bilmiyor. Öyle olsaydı kız kardeşiyle evlenmeme kesinlikle izin vermezdi. Onun yanına yaklaşmama asla izin vermezdi.

"Beni duyuyor musun?" benden talep ediyor.

Kalbim hızla çarpıyor, alnımdan yeni bir ter tabakası akıyor ve ceza odasına geri gönderiliyorum, orada durup büyükbabamın öfkesini izliyorum. Canavarı tüm dişleri, nefreti ve vahşeti ile kükrerken o annemin sırtını yırtarken. Ve onun öfkesi karşısında felç oldum.

O zaman ne hissettim? Herhangi bir şey? Korku? Kendim için mi yoksa onun için mi? Ondan korkmak. Onun gibi olmamdan kork.

Mercedes'i tutamam. Çünkü onu tutmak kaçınılmaz olarak onu o noktaya götürecektir. Annemin durduğu yerde durmak ve canavarımın sonuçlarına katlanmak. Hayır. Gitmesine izin vermeliyim. Yapılacak tek doğru şey bu ama bunu yapacak kadar güçlü değilim. Bu kadar uzun süredir burada olmasının nedeni bu. Baştan beri bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu bilmeme rağmen onu neden sakladım? Bunun arkadaşlığımız için ne anlama geldiğini, geriye kalan kırıntıları bilerek Santiago'nun onu götürmesine ihtiyacım var. Bunu yapamam, dedim, sesim sabit ama farklıydı. Boğuk ve keskin. "Ama çocuğun sorumluluğunu üstleneceğim..."

Aramızdaki boşluğu yiyor ve ben burun buruna geldiğimizde Mercedes elini sırtıma koyuyor. "Onu mahvetmeyeceksin."

Buna ne söyleyebilirim? Zaten var. Bence onun bileceğinden daha fazlası. Bunu elinin yakıcı dokunuşunda hissediyorum, sırtımda sessiz nefeslerinde duyuyorum. Bunu onun yüzünde de gördüm. Gözlerinde. Ben onun ilkiydim. Verdiğim hasar gözün görebileceğinden çok daha derin.

Tamamen ve geri dönülemez bir şekilde mahvoldu. Bunu yaptım.

Benim de mahvolmuş olmam bir teselli olur mu?

Onun yanında olacağım ama elini tutamam. Benden istediğini yapamam ve benden daha fazla nefret etmesini sağlayamam. En azından zaten öyle olmalı. Ama Mercedes'te durum böyle. Herkesin bildiğinden çok daha kırılgan, çok daha yumuşak kalpli.

"Judge..."

"Özür dilerim, Santiago. Gelemem."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor. Sanki beni tanımıyor. Ve söylediklerimde ciddi olduğumu biliyor. Bunu omuzlarının hafif çöküşünde görüyorum. Kaşlarının arasındaki kıvrımda. Sanki ihanetim daha da derinleşiyormuş ve o bunun nedenini anlamıyormuş gibi.

"Marco. Kız kardeşimi arabaya götür."

Mercedes'in eli sırtımda titriyor ama Marco öne doğru bir adım atmadan önce boğazını temizleyip etrafımda dolaşıyor. Başını dik tutarak uzaklaşmasını

izlerken Santiago'nun gözleri üzerimde parladı.

Marco onu takip ediyor. Kapalı kapıya, boşluğa, nihailiğe bakıyorum. Ama henüz bunun zamanı değil. Bu henüz bitmedi. Ve böylece en iyi arkadaşım ile yüzleşmek için dönüyorum. Kardeşim gibi sevdiğim bir adam. Ama kardeşlerin yaptığı da budur, değil mi? Benimki sırtıma gerçek bir bıçak dayadı. Santiago'ya yaptığım şey de farklı değil.

"Şimdi Vicarius'u anlıyorum," diyor sessizce.

"Onu cezalandırma Santiago. Hata benim. Baştan sona." "İhanetin beni hiçbir şeyin yaralamadığı kadar yaraladı." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak nefes almaya çalışıyorum.

"Ailelerimizin birliğini memnuniyetle karşıladım. Ama sen kız kardeşimi ve dolayısıyla beni utandırmayı seçtin. Cezanız dostluğumuzun bozulması olacaktır. Ve bunun sorumlusu yalnızca sensin. Bunu bilin Judge. Bunu sen seçtin. Ve hayatının geri kalanında zayıflığının sonuçlarına katlan.

10

JUDGE

Mercedes gittikten sonra eve geçen haftalardakinden farklı bir kasvet çöker. Personel eskisinden daha sessiz,

etrafımda parmaklarının ucunda dolaşüyor. Santiago'nun laneti varoluşumun her alanına sızıyor, her ışığı, her havayı söndürüyor.

Ve bunu hak ediyorum.

Sonraki hafta Lois, Mercedes'in eşyalarını topluyor. Santiago onları alması için bir şoför gönderir. Ondan bir haber almayı umuyorum ama yabancı olduğum sürücü hiçbirimize tek kelime etmiyor. Minibüse eşyalarını yükler ve gider. İkinci haftada beklenmedik bir müttefikten haber alıyorum. Ivy. O güvende. İyileşecek.

Üç kere okudum ve sonunda rahat bir nefes aldım. Yatağının kenarına oturuyorum. Soyulmuş, odada onun burada olduğuna dair herhangi bir kanıt yok. Artık parfümünün narin kokusunun burada havada asılı kaldığını fark ediyorum. Onu yakınımda tutmak için garip bir çabayla sabunlarını ve losyonlarını banyoma taşıdım. Onun bir kısmını saklamak için.

Cevabımı dikkate alıyorum. Sorularım var ama uygun değil. Biliyorum ki. Sorumluluğu hakkıyla alma şansım oldu. Onu doğru şekilde benim yapmak için birçok fırsatım oldu. Ve Santiago'nun ailelerimizin birleşmesini memnuniyetle karşılayacağını biliyorum. Bunu her zaman biliyordum. Ama tıpkı onun o hapi yutmamaya karar verdiğinde yaptığı gibi ben de bir seçim yaptım. Ben de basit bir teşekkür yazıp telefonu cebime koyuyorum ve ayağa kalkıyorum.

O sırada kapı açılıyor ve Lois içeriye bakıyor. "İşte buradasın."

Ona bakıyorum. En güzel gülümsemesini gülümsüyor. "Herşey yolunda?"

Başını sallıyor. "Kız çarşafı indirdiğinde, muhtemelen içine karışmış bir şey buldum. Onu almak isteyeceğini düşündüm." Önlüğünün cebinden bir zarf çıkarırken bana doğru yürüyor. "Sanırım yastık kılıfının içinde ya da çarşafın altındaydı."

Garip bir şekilde bulduğum için minnettar olarak zarfı alıyorum ve yüzündeki ifadeden içeriye baktığını anlıyorum.

"Teşekkür ederim, Lois."

"Kahvaltıyı yine çalışma odanızda mı yapacaksınız?"

"Hayır teşekkürler. Ben erkenden ofise gideceğim." Yüzüm kaşları kaldırmayacak kadar iyileşirken takvimimi temizlemiştim. Bir Judgein kürsüde açıkça dayak yemiş gibi oturması doğru olmaz.

"Peki."

"Lois," dedim odadan çıkmadan önce. "Annem iletişime geçti mi?" Annem. Yalnızca bir kişinin erişimi vardı ve Santiago'nun cam ve pirinç kutusunda aldığı o kanlı çarşafı gönderme niyeti yoktu.

"Henüz bir şey yok efendim. Paolo kulübesine göz kulak oluyor ama görünüşe göre o uzakta." "Teşekkür ederim."

Zarfı göğüs cebime tıkıyorum ve evrak çantamı almak için hızla merdivenlerden inip çalışma odama gidiyorum. Ofise gelene kadar içeriğe bakmayacağım çünkü bu tuhaf heyecan dalgasının bastırılması gerekiyor.

Çalışma odamda da, değiştirilmesi gereken eksik, kırık mobilyalar ve dedemin portresinde cam kutunun çarptığı yer dışında o güne ait tüm kanıtlar temizlendi. Tamir ettirebilirdim ama bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Bunun yerine portre, kahverengi kağıda sarılı olarak duvarın önünde duruyor. Birkaç gün önce onu ceza odasına taşımaya karar verdim.

İhtiyacım olan kağıtları alıp çantama koyuyorum. Masaüstünde Mercedes'in telefonlarına bakıyorum. Vincent Douglas'ın tekrar mesaj atması ihtimaline karşı şarjı açık tuttuğum ve ona verdiğim eski telefonu. İkisinden de hiçbir şey çıkmadı. Onları orada bırakıp evin içinden geçip ön kapıdan çıkıyorum; Raul, beni ofise götürmeye hazır Rolls Royce'un yanında duruyor. Her zamanki gibi beni selamlıyor ve kapıyı açıyor. Personel ne olduğunu biliyor. Bunun gibi dedikodular sessiz kalamayacak kadar çekicidir. Ama yeterince sağduyulular. Zarf yol boyunca cebimde bir delik açtı ve masamın arkasına yerleşir yerleşmez onu çıkardım. Mühürsüz olduğu için kapağını açıp içeriye uzanıyorum. İçinde ne olduğunu görünce nefesim kesiliyor.

Bir doktora gitmiş olmalı. Sonogramdan görüntüler tutuyorum. Bunu ne zaman yaptı? Tarihi sağ üst köşede görüyorum. Tabii ki Madam Dubois'nın evindeyken. Muhtemelen arkadaşları bunu ayarlamıştır.

Ama bu umurumda değil. Çünkü burada gördüklerim onun bana her şeyi söylemediğini anlamamı sağlıyor. Muhtemelen buna cesaret edemedim ve öğrendiğimden beri davranışlarımı düşünürsem onu suçlayamam. Onu çok

korkutmuş olmalıyım.

Birbiri ardına fotoğraflara baktıkça boğazım kuruyor. Bir düzine olmalı.

Mercedes çocuğuma hamile değil. Benim çocuklarıma hamile. İkizler.

Onları görünce içimde garip bir duygu dalgası dolaşıyor. Onları masamın üzerine yaydım ve inanamayarak inceledim. İkizler. Babamın bir ikizi vardı. Bir yaşına gelmeden vefat etti. Kız mı erkek mi, yoksa ikisinden biri mi bilemiyorum ama hissettiğim şey daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Üzerime çöken umutsuzluğun altında yabancı bir akıntı var. Önümde sergilenen bu sahnenin altında neredeyse bir mutluluk vardı.

Çocuklar.

Benim çocuklarım.

Sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama telefonumun sesi beni gerçekliğe döndürdü. Düğmeye basıyorum. "Evet, Meredith?"

"Efendim, biri sizi görmeye geldi. Kardeşin olduğunu mu söylüyor?" Theron'u mu?

"Randevusu yok..." diye geveliyor ama ben duymuyorum. Theron burada mı?

Sanırım benim ona gelmemi beklemekten yorulmuştu.

"Onu içeri gönder." "Hemen efendim."

Kapı açılırken sonogram görüntülerini topluyorum ve Theron'u otel odasında kolunda bir iğneyle bulduğumdan bu yana aylar sonra ilk kez başımı kaldırıp ona bakıyorum. O iyi görünüyor. Eve ilk döndüğünde olduğundan daha iyiydi.

Sağlıklı görünüyor.

Boşluğa girerken ısıklık çalıyor ve bunu onun gözlerinden görüyorum. Derin kestane rengi deri mobilyaları, her iki yanında ikişer tane bulunan, ağır, süslü perdelerle örtülü uzun pencereleri ile göz kamaştırıyor. Arkamdaki kitaplık, deri ciltli ciltlerce hukuk kitabıyla dolu ve devasa antika masam odanın ortasında yer alıyor.

Görüntüleri zarflarına koyuyorum ve ayakta durduğumda onları masamın çekmecesine koyuyorum. "Etkileyici" diyor Theron, masama girip yaklaşırken.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Meredith orada... Meredith, değil mi? Bir erkek kardeşin olduğunu bile bilmiyordu. Ben de sizin karanlık sırrınız mıyım Judge?"

"Bu iyi bir zaman değil. Burada olmamalısın. Ne zaman dönebileceğini sana bildireceğim." "Evet, sanırım karşılama minderini kaldırman için cehennem donana kadar bekleyeceğim."

"Hayatında bir kez olsun bencil bir pislik olamaz mısın? Yaptığın şeyden sonra burada olmaya hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yaklaştı, gözleri yüzümü araştırdı. Morluklar büyük oranda azaldı ama yakından baktığınızda, onların kalıcı izlerini görebilirsiniz. Fazla uyumadığımdan ve

muhtemelen bok gibi göründüğümünden bahsetmiyorum bile. "Sana ne oldu?" ciddi ciddi soruyor.

Onu inceliyorum, biraz alay, biraz alay bekliyorum ama olmuyor. "Judge?" Nefes veriyorum. "Hak etmediğim hiçbir şey yok." Koyu renk bir kot pantolon ve kömür rengi V yakalı bir kazak giyiyor. Saçlarını geriye doğru itti ama yine öne doğru savruldu. Yakın zamanda kesildi. Ve çenesindeki saat beş yönündeki gölge ona sinsi bir görünüm veriyor. Yine de iyi görünüyor. Sağlıklı. Ve çok yoruldum. Saçımı geriye taradım, bir sandalyeyi işaret ettim ve ben de oturdum. Dirseğimi masaya dayayıp çenemi elime dayadım. "Bazı izin belgelerini imzalamam gerekmiyor muydu?"

Genişçe sırtıyor ve işte benim ukala kardeşim. O büyüleyici. Ona bunu vereceğim. O büyü kötü niyetli bir hal aldığı anda tehlikeli olur. "Ben hallettim. Ama seni bekledim. Ve bekle. Ve bekle. Ama sanırım Lawson Montgomery olduğunuzda hayat meşgul oluyor."

"Siktir git, Theron. Ne istiyorsun? Şu anda seninle ilgilenemediğim için gitmen için ne gerekecek? Dudakları bir gülümseme şeklini aldı ama arkasında karanlık vardı. "Herkesin bilmek istediği şey bu.

Theron'dan tamamen nasıl kurtulabiliriz? Oda'nın çevresine bakınıyor, gözleri karşı duvardaki viski sürahisine takılıp ayağa kalkıyor. "Hiç bundan sıkıldın mı?" diye sordu, içkiye doğru ilerlerken.

"Neyden sıkıldın?"

"Kendin olmanın. İfade nedir? Nereye gidersen git, oradasın." Başını sallayıp dikkatini viski şişesine çevirmeden önce uzun bir süre birbirimizi inceledik. "İzin verirseniz?"

"Biraz erken değil mi sence?" Omuz silkiyor.

Ona devam etmesi için işaret yapıyorum. "Sen?"

"Hayır teşekkürler." O günden beri içki içmedim. Başlarsam duracağıma dair kendime güvenmiyorum. Kendisi için dolduruyor, havayı kızartıyor ve bir yudum içiyor. Olduğu yerde duruyor ve düşünceli bir şekilde beni izliyor.

"Mercedes'e yaptıklarım..."

Bekliyorum.

"Benim yaptığım gibi onu incitmek, onu korkutmak." Bardağının içindekileri içiyor ve yerine koyuyor. Çenesi kasılıyor. Kendini çelikleştiriyor. Tekrar gözlerimle buluşana kadar bekledim. "Onu asla incitmemeliydim ve en azından ona bir özür borçluyum. İkinize de borçluyum."

Bu farklı. Theron'dan beklediğim bir şey değildi. Aslında sorumluluğu üstleniyor. Kendimi bu konuda durduruyorum çünkü ben kim oluyorum da taş atıyorum?

"Sana ne oldu? Son birkaç yıl?" Soruyorum.

Kendine bir tane daha doldurup büyük bir yudum içiyor. "Genellikle yaptığım

gibi kendime bazı sorunlar buldum," diyor umursamaz bir tavırla.

"Bazı çok kötü adamlara çok para ödedim Theron. Bu onu kesmez."

Viskisinin geri kalanını yuttu ve bardağı bıraktı, sonra ellerini ceplerine soktu ve birdenbire çocukluğumuzdaki gibi göründü. Arkadaş olduğumuz zamanlar.

"Bir piç olduğumu öğrenmek... bunu böyle öğrenmek beni mahvetti. Yaşlı adamın yaptığı zalimceydi." "Biliyorum. Ama bunu aşmanız gerekiyor. O öldü ve gitti."

Homurdandı. "AŞ bunu. Senin için söylemesi kolay."

"Hayır Theron, bu sadece kahrolası bir gerçek. Devam edersin ya da geçmişte takılıp kalırsın. "Senden nefret ediyordum, bunu biliyor musun?"

"A, biliyorum. Ve eğer unutursam, bana hatırlatacak bıraktığın yara izi bende kalacak."

Utanarak bakışlarını indiriyor. Gerçek şu ki, bunu neden yaptığını uzun zamandır anlıyorum. Ve onu çoktan affettim.

"Seni bir Montgomery'li olarak doğduğun için suçladım. Benim kendi ebeveynim üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığı gibi, senin de üzerinde hiçbir kontrolün olmayan bir şey. O geceden sonra annem bana Carlisle'ın ona yaptığını gösterip senin de öylece durup buna izin verdiğini söylediğinde senden nefret etmek kolaylaştı. Lanet olsun, o olmasaydı her şey kolay olurdu. İstedğim her şeyi aldın. Ve hepsini istemedim bile. Sadece küçük bir dilim. Hak ettiğimi düşündüğüm parça. Borçluydum. Yaşlı adama şantaj yaparken kendimi kötü hissetmedim. Herkese benim küçük kirli sırrımı söylemekle tehdit etmek. Ama sanırım ben de kendimden biraz nefret etmeye başladım, biliyor musun? Onu izliyorum ve onun şu ana kadarki en dürüst davranışı olduğunu fark ediyorum. En gerçek.

"Mafya, ilk başta tesadüfi bir olaydı. Parti yapıyordum. Çok fazla. Kuzey İtalya'daki aile reislerinden birinin kız kardeşi olduğu ortaya çıkan bir kadınla tanıştım. O zamanlar oldukça yoğun bir şekilde kokain bağımlısıydım. Ve bu kadının kendi gündemi vardı. Aptalca, biliyorum ama dediğim gibi kafam iyiydi ve o başımı çevirdi.

Özlemleri görünüyor. Üzgün. "O şimdi nerede?"

"Ölü." Sanki hatırlıyormuş gibi sessiz. "Ondan çaldık. Bu onun fikriydi ve ben de ona yardım ettim. İşler çığıından çıkınca onunla konuşabileceğini düşündü. Onlar kandı. Görünüşe göre kan onun düşündüğü gibi bir anlam taşıyor."

"Onu sevdin mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Her zaman kafam iyiydi. İlk başta sadece eğleniyordum. Ama sonra işler ağırlaştı. Cidden. Ondan nefret ediyordu ve ona ihanet ettiğinde onu öldürttü. Yeter ki yaşamama izin verin ki ona borcumu faiziyle ödeyebileyim. O zamana kadar kim olduğumu biliyordu. Aile adı. Bana miras kalacağını düşündüğü para.

"Büyük bir meblağ."

"Onun yanına gitmesine izin vermemeliydim."

"Geçmişini değiştiremezsin Theron. Ama geleceğini seçebilirsin." Kendi sözlerimi duyunca bana tuhaf tuhaf baktı.

"Mercedes nasıldı? Sonrasında?" "Oldukça berbat."

Nefesini verirken alını kırışıyor. "Ondan özür dilemek istiyorum. Yapmam gerek." "Evet, şu anda tabağında başka şeyler var."

Sanki bunu anlamış gibi, tanıdık bir ses ikimizi de kapıya doğru çevirdi. İki kadın acele edip aynı anda tartışırken topuklar tıkırdadı; Meredith ve burada bulmayı beklemediğim biri. Solana.

İlk önce Solana görüş alanına giriyor. Kapı eşiğinde duruyor, gözleri öfkeden kararmış. Meredith arkasından yaklaşarak, "Efendim, onu durdurmaya çalıştım," diye söze başladı.

Ayağa kalkıp masamın etrafında dolaşırken Meredith'e, "Sorun değil," diyorum.

"Kapıyı kapat Meredith." Çünkü bu iş çirkinleşecek.

"Hı... tamam," dedi Meredith, Solana beni yanına alırken yüzümdeki morlukların hâlâ iyileşmekte olduğunu gördü ve anlaşılır bir şekilde bir varsayımda bulundu.

Beş fit üç inçlik bir mesafeyle bana doğru hücum ettiğinde kapı zar zor tıklatılmıştı. "Ona ne yaptın, seni kahrolası piç!"

Onu yakalamaya hazırım ama buna gerek kalmadan Theron onu arkadan yakalayıp bir kolunu göğüslerinin altına sardı ve kendine yapıştırdı.

"Vay canına, tatlım."

"Ne...?" Odada başka birinin olduğunu açıkça fark etmemişti ve bir an için, kıkırdayan -hata- Theron'a karşı mücadele ederken dikkati dağıldı ve bileklerini ellerinden biriyle kavradı. Ta ki ayakkabısının yüksek topuğuyla adamın ayağına çarpana kadar.

"Kahretsin!" Onu serbest bırakır ve ona tokat atmak için döner.

"Solana, dur. Bekle," diyorum ona.

Bana dönüyor, gözleri tekrar yüzümde gezinene kadar kolu hâlâ tokat atmaya hazır durumda. "Bana kulak ver. Lütfen."

"O nerede? Bir hafta oldu. Arama yok. Yaşam kanıtı yok! "Yaşamın kanıtı?" Theron soruyor.

Ona dönüyor. "Kimsin sen?"

O gülüyor. "Onun kardeşi." Kısa bir baş işaretiyle beni işaret etti.

Solana alaycı bir tavırla, "Rakamlar," dedi ve sonra bana döndü. "O nerede, Judge? Bunu sana o mu yaptı?" "HAYIR. Onun bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünmüyorum."

"Ah, Mercedes'in neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Hiç sahip olmadın. O nerede? Evin kapısından geçemiyorum. Ne sen ne de o mesajlarıma cevap veriyor. Georgie yine eve doğru gidiyor ve ona burada olduğunu söylediğimde,

eğer hemen bize söylemezsen, seni daha da kötü bir duruma sokacak.”

"İsa. Bir nefes al, cehennem yetiştiricisi," diyor Theron. Başını ona doğru çeviriyor. "Bana ne dedin?"

Teslim oluyormuşçasına iki elini havaya kaldırıyor. Yüzündeki eğlenceyi görüyorum ve onun iyiliği için dikkatinin fazla dağıldığını umuyorum. "Hiç bir şey. Hiçbir şey."

Ona nasıl baktığını göremiyorum ama dikkatini tekrar bana çevirdi. "Otur, Solana." Ayakta kalmayı tercih ederek, "Bana nerede olduğunu söyle," diyor. "Kardeşinin evinde."

Tekrar yüzümü inceliyor, hasarı kimin verdiğini anlayınca bakışları giderek endişeleniyor. "O iyi mi?" "Bence de."

"Öyle mi düşünüyorsun?" "O."

"Onunla nasıl iletişime geçebilirim?"

Bir parça kırtasiye alıp telefonuma göz atıp Ivy'nin bana gönderdiği mesajdaki numarasını buldum. "Burada. Bu Ivy'nin numarası. O Santiago'nun karısı. Bana Mercedes'in güvende olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi. Onu aramayı deneyebilirsin ama hiçbir şey için söz veremem. Bu benim elimde değil Solana."

"Ne demek söz veremezsin? Nasıl elinizden çıktı? Sakın bana onun gitmesine izin verdiğini söyleme?" Utançla bakma sırası bende, o karanlık yeniden çöküyor. Mercedes'in yokluğu. Ne yaptığının bilgisi.

"İsa. Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Ayağa kalktı, kağıt parçasını kaptı ve kapıyı arkasından çarparak ofisimden çıktı.

11

MERCEDES

"Mercedes." Nazik bir el sırtıma dokundu ve gözlerimi kapatıp yüzümü yastığa daha da gömdüm.

Kaç gündür malikanede olduğumu bilmiyorum. Yataktan kalkmaya kendimi ikna edemediğimi biliyorum. Ağlamayı bırakamıyorum. Acıdan vazgeçemiyorum. Ama en önemlisi Judge'ın zihnimde yankılanan son sözlerini unutamıyorum. Benimle evlenemeyeceğine dair beyanı.

Bu basit inkar beni gece gündüz rahatsız ediyor. Her uyanık saniye. Kalbimde her zaman işin bu noktaya geleceğini biliyordum. Bana benimle asla evlenemeyeceğini söyledi ve ben de buna hazırlandım. Bunun bana söyleyeceği son şey olmasını beklemiyordum. Beni bu kadar kolay bırakmasını beklemiyordum; sanki beni kırdığı gibi onu yarı yarıya kırmıyormuş gibi. Benden tamamen kurtuldu, eşyalarımı itiraz etmeden geri gönderdi. Bir kelime değil. Hiçbir şey.

"Mercedes." Beni melankolimden kurtarmaya çalışırken Antonia'nın yumuşak sesi yeniden duyuluyor. Lütfen tatlım. Burada sonsuza kadar kalamazsın. Yemen gerekiyor."

Yeni bir ıstırap dalgası kalbimi delip geçiyor çünkü onun haklı olduğunu

biliyorum. Burada sonsuza kadar kalamam. Kendimi toparlamam ve bebeklerimle ilgilenmem gerekiyor. Ancak sadece yataktan çıkma düşüncesi bile başarılması zor bir şeymiş gibi geliyor.

Antonia, bize biraz izin verir misin?

Kapıdan gelen sesin Ivy'nin sesi olduğunu hatırlıyorum. Santiago'nun aksine buraya geldiğimden beri her gün beni görmeye geliyor. En azından minnettar olabileceğim şeylerden biri bu. Şu anki durumumda onun bir sözlü darbesine daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Her ne kadar Ivy ve ben her zaman zayıf bir zeminde olsak da itiraf etmeliyim ki onun buraya övünmek için gelmemesi beni şaşırttı. Yere düştüğümde beni tekmeleyebilirdi ve bunun için onu suçlayamazdım. Ama her gün ortaya çıkmasının nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. "Elbette." Antonia omzumu son kez sıkıyor ve yataktan kalkıyor. "Orada yemek var. Belki ona bir şeyler yedirebilirsin."

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından kapının kapandığını duydum ve Ivy yatağın yanındaki sandalyeye oturmaya geldi. Gözlerini yüzümde hissediyorum ve zavallı olduğumu mu düşündüğünü merak ediyorum. Eski ben umurunda olurdu. Dik oturur ve ona ve dünyaya hiçbir şeyin Mercedes De La Rosa'yı alt edemeyeceğini göstermek için şirret sözler söylerdi. Artık başkalarının fikirlerini ne kadar umursamadığımı fark ediyorum. O

kadın Judge'ın yakalanmasıyla benim yeniden doğuşum arasında bir yerde öldü. Canının yandığını biliyorum, diyor Ivy, sesi alçak ama kararlı. "Ve senin, özellikle benim gibi birinin yardımını kolayca kabul edecek türde bir kadın olmadığını biliyorum. Sanırım, Santiago'yu benim anladığım gibi anladığınızda, sizin de kaos ve acı içinde gelişmenin bir yolunu bulan başka bir De La Rosa olduğunuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Tek başına yürümeyi öğrendin ve bu takdire şayan. Ancak şu anda, kaynağı ne olursa olsun, size teklif edildiğinde yardımı kabul etmeyi öğrenmeniz gerekiyor."

Onun gözlemi beni biraz dengesizleştiriyor ve onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum ama bunu inkar edemem. Santiago ve ben hemen hemen aynıyız. Bizler vahşet ve militan bir yapıyla yetiştirildik, duygusal açıdan böylesine kısır bir ortamda her birimiz kendi baş etme yollarını buluyoruz. Benimki asla kimsenin beni bocaladığını görmesine izin vermiyordu. Başımın bir an bile sarkmasına izin vermiyorum. Birinin beni savunmasız görmesine izin vermek akıl almaz bir şeydi. Şimdi bile en karanlık anımda teselliye kabul etmeyi düşünmek bana acı veriyor. Ancak Ivy bunu bildiğini açıkça belirtti ve yine de hiçbir yere gitme planı yok. "Kaynak bu değil," diye tısladım, sesim fazla uyumaktan boğuk çıkıyor. Artık sana karşı hiçbir kötü niyetim yok Ivy. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra yanıma, yatağa oturarak beni şaşırttı.

"Bunun kolayca konuşabileceğimiz bir şey olmadığını biliyorum" diyor. "Ama

senin olduğun yerdeydim. şu anda senin ne hissettiğini hissettim ve neredeyse o karanlığın beni tüketmesine izin verecektim. Kardeşinin sevgisini istedim. Onun sıcaklığını istiyordum ve o olmadan öleceğimi düşündüm. Hiçbir şeyin ona dokunamayacağını düşünene kadar senin bir parçan haline gelen türden bir acı. Ama sana bu acıdan daha güçlü bir şeyin olduğunu söylemek için buradayım. Anlayacağın bir şey var."

"Ve bu nedir?" Boğuluyorum.

"Çocuğunuza olan sevginiz," diye mırıldandı yavaşça. "Bu aşk her şeyi gölgede bırakacak. Seni değiştirecek. Dünyada bunun gibi başka hiçbir şey yok. Ne kadar kırılmış hissederseniz hissedin, size söz verebilirim ki o bebekle tanıştığınız anda dünya dönmeyi bırakır ve bu hayattaki gerçek amacınızın farkına varırsınız. Onları korumak için her şeyi yapacaksınız. Onlar için memnuniyetle hayatınızı feda edersiniz. Ve senin de aynı şekilde hissedeceğini söylemek için kristal bir küreye ihtiyacım yok."

"İyi bir anne olup olmayacağımı bilmiyorum." İtiraf dudaklarımdan istemsizce dökölüyor. "Bu işi berbat etmekten korkuyorum."

Ivy yavaşça gülüyor. "Ah, endişelenme. Sen berbat edeceksin. Hepimiz yapıyoruz. Ama önemli olan denemeye devam etmeniz. Hatalarınızdan ders çıkarırsınız ve daha iyisini yaparsınız."

Onun kabulü içimdeki kaygının bir kısmını hafifletti çünkü en azından o bölümde yalnız olmadığımı biliyorum. "İşte işin zor kısmı geliyor" diyor.

"Bu da ne?"

"Artık başlamalısın. Kalkman gerek. Taşınmak. Yemek yemek. İşlev. Öyle hissetmesen bile. Bebeğinizin size ihtiyacı var. Kim olduğunuzu hatırlamanın ve o çocuğa De La Rosa kanının güçlü olduğunu göstermenin zamanı geldi. Bununla her şeyi yenebilirsin."

Sözleri üzerime çöktü ve her ne kadar beynim onları göz ardı edip olduğum yerde kalmayı istese de onun haklı olduğunu biliyorum. Ben debelendim. Acı çektim. Ama yaratmam gereken bir hayatım var. Kurmam gereken bir gelecek var. Ve bunu yatakta uzanıp kendim için üzülererek yapamam.

Tamam, diye fısıldıyorum.

"İyi." Elime uzanıp kendi elinin arasına alıyor. "şimdi ilk şey ilk şey. Seni temizlememiz lazım."

Başımınla onayladım. Ivy örtüyü geri çekiyor ve yavaşça doğruluyorum. Beklediğimden daha zor çünkü zayıfım, günlerce hiçbir şey yapmadığım için kaslarım ağrıyor. Ayaklarım yere çarpıp kendi başıma ayakta durmaya çalıştığımda, yapamayacağımı hemen fark ediyorum.

"Sorun değil." Ivy kollarımı tutuyor. "Vücudun yorgun. Sana yardım edeyim." Bana yardım etmesine izin vermek istemiyorum, çünkü çoğunlukla inatçıyım ve aslında onun damarlarımda akan kanı hatırlatmasından ilham aldım. Ama beni yarı yolda bıraktığında artık pes etmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

“Unutma, senin olduğun yerdeydim” diyor. "Eğlenceli olmadığını biliyorum. Ben de hâlâ yüzde yüze dönmedim ama fizik tedavimde bunu kolaylaştıracak birkaç parti hilem var."

Önümde manevralar yapıyor, eğiliyor ve bana sarılıyor. Bir anda kasıldım ve o güldü.

"Evet tıpkı kardeşin gibi. İkinizin de insan sevgisi üzerinde çalışmanız gerekiyor ama size söz verebilirim ki, gerçek bir kucaklaşmayı başka zamana saklayacağım.

Beni de kendisiyle birlikte yukarı çekmeye başladığında ne yaptığını fark ettim ve şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı. Bir an sonra ayağa kalktım ve Ivy destek olmak için kolunu belime doladı. Ancak bu, mücadelenin yalnızca ilk aşaması ve bacaklarımın sertleşmesi ve işbirliği yapmaması nedeniyle yürümek başka bir zorluk haline geliyor. Beş adım atmayı başarana kadar vücudum hafifçe gevşemeye başlıyor ve yavaş ama kesin bir ilerlemeyle banyoya doğru mesafeyi katediyoruz.

Ivy beni küvete götürüyor ve dizlerim ona çarptığında porseleni tutuyorum.

"İyi misin?" Beni serbest bırakırken eli kolumun yakınında geziniyor ve başımı salladım.

"İyi olacağım, teşekkür ederim. Gidebilirsin."

"Oh hayır." Kararlı bir şekilde başını sallıyor. “Bu olmuyor. Seni burada düşmen için bırakmayacağım.” "Yapmayacağım" diyorum ama daha bu sözler ağzımdan çıkarken ikimiz de yalanı duyabiliyoruz.

Suyu açarken, "De La Rosa'nın başka bir özelliği," diye mırıldanıyor. “İnatçılığı yönetmede profesyonel olduğumu bilmelisin, bu yüzden itirazların benim gözümde değil. Unutmayın, çok uzun zaman önce roller değişmedi ve siz de beni benzer bir durumda izliyordunuz."

Musluğu yerine takıyor, suyu tekrar ayarlıyor ve arkamda duruyor. Üzerimde büyük beden bir tişört ve şort var ve onları çıkarmak hiç de kolay değil.

Görümcemin önünde soyunmak yapmak istediğim şeylerin ilk on listesinde yer almıyordu ama ya o ya da Antonia.

Gömleğimi çıkarmama yardım edip onu yere atana kadar arkamdan gelen sessiz nefesi duydum. Ve sonra bana çarpıyor.

Yara izlerim.

Keskin bir nefes alıp bekliyorum, göğsümde gerginlik artıyor. Orada olduklarını unutmuş değilim ama onları Judge'ın ve hatta Lois'in yanında saklamamaya alışmıştım. Ivy'nin benim bu yanımı göreceğini düşünmüyordum. Artık bunu yaptığa göre geri dönüş yok.

"Mercedes." Titreyen elini omzumda hissediyorum, duygu sesini boğuyor.

"Tanrım. Bunu sana kim yaptı?" Başımı eğdim, kendim konuşamayacak kadar boğulmuştum. Ağlamaktan o kadar yoruldum ki. Bir saniyeyi daha böyle

geçirmek istemiyorum. Ivy bunu anlamış gibi görünüyor ve yönünü değiştirdikçe daha fazla zorlamadan bu anı yaşamama izin veriyor.

"Hadi seni küvete alalım. Saçını yıkamana yardım edeceğim."

Kolay bir iş değil ama beni küvete soktu ve sıcak su, vücudumdaki sertliğin bir kısmını hemen gevşetti. Rahatlıyorum ve Ivy boynumun arkasındaki narin zinciri parmaklarıyla gösteriyor.

"Önce bunu çıkarmalı mıyız?"

"HAYIR." Başımı salladım, parmaklarım kolyenin üzerinde durdu. Duraklıyor ve konuşurken sesinde bir anlayış var. "Bu güzel."

Bunu bana kimin verdiğini ona söylememe gerek yok. Biliyor ama devam etme isteğim hakkında hiçbir şey söylemiyor. Şefkati için minnettarım, hatta saçlarımı nazıkçe ve verimli bir şekilde yıkaması için de minnettarım.

Ona olan nefretim bu kadınla ilgili her şeyi gölgede bırakması çok tuhaf. Ama şimdi, net bir şekilde onun ne olduğunu görebiliyorum. O nazık bir kadındır.

Nazık bir kadın. O, her şeye rağmen kardeşimi seven bir kadın. Ayrıca onun iyi bir anne olduğunu da biliyorum. Bütün bu yönleriyle ona hayranım ama hepsinden önemlisi, beni affedebilecek ve bu şekilde yardım edebilecek güce sahip olmasına hayranım.

"Bu saç kremi saçlarına fırçalayayım." Tuvalet masasına doğru yürüyüp bir tarak alıyor, ben de dizlerimi kendime doğru çekip duvara bakıyorum.

Geri gelip saç uçlarıma saç kremi sürmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum ve acı dolu bir nefes veriyorum.

"Babam."

Duraklıyor, kelimeler aramızda kalıyor. "Senin baban?"

"Yara izleri," diye açıkladım, sesim neredeyse duyulamayacak kadar zayıftı.

Dudaklarından kekeleyen bir nefes daha çıkıyor ve yavaşça işine dönüyor. "Çok üzgünüm Mercedes."

Bunu böyle bırakıyoruz ve nedenini bilmiyorum ama sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Uzun zamandır taşıdığım bu yük ağırdı ama bunu kabul etmek bile işe yarıyor. Ve bir bakıma oyun alanı artık eşitlenmiş gibi görünüyor. Ivy benim kırılگانlığımı biliyor, tıpkı benim onunkini bildiğim gibi. O saçımı bitirdiğinde rahat bir sessizliğe bürünüyoruz ve ben süngerini kullanarak vücudumu yıkıyorum. Yorucu ve zaman alıcı bir iş, küvetten çıktığımda daha da zorlaşıyor ve o beni bir bornoza sarıp saçlarımı kurutup beni yatak odasına geri götürüyor.

Yatak zaten beni geri çağırıyor ama Ivy'nin başka planları var; beni küçük masaya ve sandalyeye götürüp yemek yemem için oturtuyor.

"Yarısını bitirmeye çalışın" diye öneriyor. "Biraz enerji kazanmana yardımcı olacak."

Gnocchi çorbasının kokusunu duyduğumda midemde küçük bir açlık dalgasının kıvrılması beni şaşırttı. Beni her gün küçük bir şeyler yemeye zorladılar ama

çoğunlukla et suyu ve smoothie'ler vardı. Çok az çaba harcayarak tüketebileceğim şeyler. Bugünün yemeği Antonia'nın bana sık sık yaptığı favorilerimden biri. Yemek yemek daha uzun sürüyor ama bunu yaparken kafamdaki sisin bir kısmının temizlendiğini hissetmeye başlıyorum.

"Santi hâlâ kızgın mı?" Lokmalar arasında soruyorum.

Ivy yanımdaki sandalyede kıpırdandı ve bunun evet olduğunu biliyorum. Ama darbeyi yumuşatmaya çalışıyor. "Bunun üstesinden gelecektir. Başka seçeneği yok. Bence her şeyden çok o yaralı. Judge tarafından ihanete uğradığını hissediyor ve geleceğin konusunda endişeleniyor."

"İyi olacağım," diyorum ona ve günlerdir ilk kez bunun doğru olduğunu hissediyorum. Judge olmadan her

zaman daha boş bir yanımla olacak. Onun için acı çeken kırık, içi boş bir yanımla. Ama çocuklarım için ilerlemekten başka seçeneğim yok.

"Yapacağını biliyorum," diye cevaplıyor Ivy güven verici bir gülümsemeyle. "Ne olursa olsun senin için burada olacağım."

"Teşekkür ederim." Gözlerimdeki duyguyu gizlemek için başımı eğdim. "Bu benim için çok şey ifade ediyor." "Arkadaşınız Solana temasa geçti" dedi bana.

"Ona ve Georgie'ye ilerleme güncellemeleri veriyorum."

"Ah." Kaşığı bir kenara bırakıp, bitiremeyecek kadar dolu olan kalan çorbaya baktım. "Onunla iletişime geçmem gerekiyor. Eminim çok endişelendiler."

"Telefonumu kullanabilirsin." Ivy teklifini geri çekiyor. "Onlarla ne zaman konuşmak istersen."

Minnettar bir tavırla ona başımı salladım. "Belki akşam yemeğinden sonra. Hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve anlayışla başını eğiyor. "Tamam aşkım. O zaman bu gece. Seni dinlenmeye bırakacağım ama sadece bir saatliğine. Sonra Elena'yı buraya getireceğim, internetten bebek alışverişi yapacağız ve kardeşinin kredi kartını çökerteceğiz."

Bu fikre gülüyorum ama onunla henüz yapmadığım konuşmayı düşündükçe bu fikir hızla uçup gidiyor. Ivy, eğer istersem beni oyalamak için bana birkaç kitap ve dergi veriyor ve sonra kapıya yöneliyor. Ama kapatmadan önce onu durduruyorum.

"Merhaba Ivy?"

"Evet?" Bana bakmak için dönüyor.

"Tekil olarak bebek değil. İkizlerim oluyor."

"Aman Tanrım." Küçük çığlığını gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor. "İkizler mi?"

Ben de gülümsüyorum, yüzündeki heyecan bulaşıcı. "Evet. Artık gerçekten bu işin içindeyim."

Gözleri parlıyor ve konuşurken zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

"Tamam, yapacak çok işimiz var. İsimler. Öncelikle bunlar için kitaplara ihtiyacımız var. Ve sonra bebek partisi planlaması. Aman tanrım, çocuk odası temaları..." Sanki kendini durdurmak istermiş gibi başını sallarken sesi zayıflıyor. "Sen biraz dinlen. Kitaplarla geri döneceğim. Ve bir not defteri. Ah, bir de tatlılar!"

Ve öylece odadan hızla çıkıp gidiyor ve beni orada, göğsümde tuhaf, yeni bir sıcaklıkla bırakıyor. Tam olarak mutluluk değil ama sanırım şu anda daha çok ihtiyacım olan bir şey. Bence bu bir rahatlama.

Sonraki hafta, Ivy'nin beni meşgul etmesiyle bulanık geçiyor. Her sabah, tatlı Elena'yla birlikte odama geliyor ve yaklaşan bebek partisi için planlar yaparken benim onu kucaklamama ve sevmeme izin veriyor... tarih bilinmiyor.

İkimiz de henüz kardeşimle konuşmam gereken küçük bir engelden bahsetmedik ama ikimiz de bunun yaklaştığını biliyoruz. Her geçen gün daha da güçleniyorum. Yeniden kendim gibi hissediyorum, sadece farklı bir versiyon. Judge'ı her düşündüğümde hâlâ göğsüm ağrıyor, bu yüzden bazen bunu yapmak imkansız olsa da onu düşünmemeye çalışıyorum.

Geceleri Georgie ve Solana ile telefonda konuşuyorum ve ikisi de bebeklerimin gelişine hazırlanmamda bana yardımcı olacakları için Ivy kadar heyecanlılar. Beni ne zaman ziyaret edebileceklerini sordular ama onlara henüz emin olmadığımı söyledim. Ve Judge'ın onu gördüklerinde nasıl olduğunu sorarak mazoşist tarafımı tatmin ettiğimde, Solana bana onun cehenneme benzediğini söylemeden önce hatta uzun bir sessizlikle karşılaştım. Daha sonra sanki bu bir şeymiş gibi bana sıkı bir şekilde Mercedes takımı olduğunu ve muhtemelen bunu hak ettiğini söyledi. Ama bunu söylerken bile sesindeki hafif, istenmeyen sempati sızısını duyabiliyordum. Ona bu konuda taraf olmaya gerek olmadığını söyledim ve ne olursa olsun Judge'ı her zaman seveceğimi itiraf ettim.

Bu sözler, yüksek sesle söylemek ne kadar zor olsa da hâlâ kulağa doğru geliyor. Solana bu itiraf karşısında o kadar da şaşırılmış gibi görünmüyordu ve biraz isteksiz de olsa, yara izleri için ona dükkânından biraz daha merhem getirmeyi kabul etti.

Bunu hallettiğimde, zamanımı daha yakın geleceğe ve henüz üstesinden gelmediğim en büyük engele odaklanarak geçiriyorum. Bunun kolay bir iş olmayacağını biliyorum ama bütün hafta boyunca hazırlandım ve bu sabah Ivy'den bu isteği yapmasını istedim.

Nihayet benimle buluşmaya geldiğinde odamda endişeyle bekliyorum ve omuzlarının duruşundan onun da benim kadar gergin olduğunu görebiliyorum. "O senin için hazır."

Başımı sallayıp sandalyemden kalktım ve mütevazı siyah elbisemi düzelttim. Her zamanki tarzımdan çok farklı ama kardeşimin karşısına çıkmadan önce bu rolü giysem iyi olur diye düşündüm. Her ayrıntı önemli olacak ve ona pervasızca, anlık bir öneride bulunmadığımı kanıtlamam gerekiyor.

Kapıda Ivy'ye katılıyorum ve koridorda sessizce yürümeden önce o da güven verici bir şekilde kolumu sıkıyor. Bu eve geri dönmek çok tuhaf. Büyüdüğüm ev burası ama artık öyle hissetmiyorum. Sanki Ivy buraya aitmiş gibi geliyor ama ben bunu hiç yapmadım ve şaşırtıcı bir şekilde bunda bir sakınca görmüyorum.

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?" Santi'nin çalışma odasının önünde dururken Ivy soruyor.

"HAYIR." Ona minnet dolu bir gülümseme sunuyorum. "Bu benim savaşım. Bununla kendi başıma mücadele edebileceğimi görmesini istiyorum.

"Anladım." Başını sallıyor. "Seni yukarıda bekleyeceğim."

Bunun üzerine beni terk etti ve uzun bir nefes alıp kapıyı çalarken kendimi çelikleştirdim. Santi diğer taraftan, "İçeri girin," diye sesleniyor.

Parmaklarım düşmanın üzerinde hafifçe titriyor ama içeri adım atmadan önce tereddüt etme arzusuna boyun eğmiyorum. Kardeşim masasında, çok iyi tanıdığım bir ifadeyle beni bekliyor. Bu, babamın hayal kırıklığına uğradığında kullandığı ifadenin aynısı. Ve bazı açılardan bu benim için her zaman zor olmuştur. Çünkü kardeşimi seviyorum ama görünüşünün beni bu kadar acımasızca kıran adamla olan benzerliği aklımdan çıkmıyor.

Santi bana asla fiziksel olarak zarar vermez. Kasten değil. Ama bazen farkında olmadan bende de aynı korkuyu yaratıyor. Hayatımın çoğunda onu gururlandırmaya çalıştım. Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim çünkü eğer bunu yaparsam sonuçlarının çok ağır olacağından korkuyordum. Yine de, şu anda onunla yüz yüze gelsem bile, yüz hatlarında süregelen öfke dalgasını fark etsem de, bir şeyi şüphesiz biliyorum. O beni seviyor, ben de onu seviyorum. Olan biten ya da gelecek olan her şey ne olursa olsun, bu inkar edilemez bir şey. Bunu aklımda tutarak başımı dik tutuyorum ve başlıyorum.

"Muhtemelen buraya gelip günahlarımın kefaretni ödememi beklediğini biliyorum kardeşim. Beni hayal kırıklığına uğrattın ve bunun için üzgünüm. Ama olanlardan dolayı üzgün değilim. Bir adam beni sevmese bile ona aşık olduğum için üzgün değilim. Onun çocuklarını doğuracağım ve onları kendi başıma büyüteceğim için de üzgün değilim."

Santi kaşlarını çatarak kıpırdandı ama yanıt vermedi, ben de devam ettim.

"Yıllar geçtikçe bana bakmanın yükünü sen üstlendin. Bunu sevgiden ve beni koruma arzusundan yaptığını biliyorum. Bunun için her zaman minnettar oldum. Ancak Cemiyet'in bana bahsettiği kuralların ikiyüzlülüğüne uzun zamandır içerledim. Ben üst kademenin kızıyım ve aldığım her kararda De La Rosa ismini temsil ettiğimin bilincindeyim. Bu gerçekler ne olursa olsun, bana IVI'daki adamların her gün yapmadıkları bir şeyi yaptığımı söyleyemezsiniz. Evlenmeden önce bir ilişkim vardı ve belki de istediğin gibi gitmedi ama bu deneyimden pişman değilim. Şansım olsa, Cemiyet'in gözünde utanmak anlamına gelse bile, her şeyi yeniden yapardım."

Santi ellerini masasının üzerinde kavuşturuyor, boynundaki damar nabız gibi atıyor. Şu anda onun hakkında bilgi edinmek zor ama konuşmama ne kadar izin vereceğini bilmiyorum, bu yüzden devam ediyorum.

“Bu adil olmayan bir çifte standart ve bunu ikimiz de biliyoruz. Artık küçük bir kız değilim ve kendi kararlarımı verebiliyorum. Bu kararlardan bazılarını hata olarak görebileceğini biliyorum ama bu...” Elim karnıma yerleşti. “Asla bir hata olarak görmeyeceğim. Anne olacağım ve çocuklarım yalnızca sevgiyi bilecek. Bugün burada ne söylerseniz söyleyin, onlarla ilgilenmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama kardeşim, koruyucum ve evimizin reisi olarak senden bana bu fırsatı kavga etmeden vermeni istiyorum. Burada yaşamayacağım Santi. Başkalarının beni bir satranç taşı gibi hareket ettirmesine izin vererek daha fazla tutsak kalmayacağım. Dışarıda bir hayatım var. Arkadaşlar. Bir ev. Kendi başıma ayakta durabilecek kapasiteye sahibim ve eğer beni serbest bırakırsan bunu ilk elden göreceksin. Tıpkı benim Elena'nın bir parçası olarak kalmak istediğim gibi, senin de çocuklarımın hayatının bir parçası olmanı istiyorum ama başkalarının kurallarına göre oynamaktan bıktım. Eğer bana özgürce gitme fırsatı vermezsen ilk fırsatta tek başıma giderim ve ne kadar acı verici olursa olsun bir daha seni görmeye gelmem.”

Bitirdiğimde odaya gergin bir sessizlik çöküyor ve Santi bu sözleri aramızda o kadar uzun süre asılı bırakıyor ki, bu beni sinirlendiriyor. Gözleri yüzümde geziniyor, sonra koltuğundan kalkıp pencereye doğru yürüyor ve dışarı bakarken bana sırtını veriyor. Ondaki ne bekleyeceğimi bilmiyorum çünkü ona hiç böyle bir ultimatoma vermedim. Talebimi suratına atılan bir tokat olarak görme ihtimali var. Beni odama kilitlemeye çalışıp asla çıkmama izin vermeme ihtimali var. Tarih, bunun muhtemelen bu iki seçenekten biri olacağını söylüyor ama o, olacağını beklemediğim bir itirafla beni şaşırtıyor.

“Ivy bana yara izlerinden bahsetti.”

Omuzlarım geriliyor ve çaresizliğimi penceredeki yansımada görmemesini umarak sessiz bir nefes alıyorum. Kendime dağılmayacağımı söyledim ama buna hazırlıklı değildim. Utancımızı gizlice taşımamız uzun zamandır bir De La Rosa geleneği olmuştur. Santi'nin bundan bahsetmesi bile dengemi bozdu ve konuşmaya cesaret edebileceğimden emin değilim.

"Keşke bana söyleseydin." Başını sallıyor. "Onu kendim öldürürdüm."

Sözleri beni şaşkına çevirdi; açık sözlülüğünden çok, ses tonundaki acıdan dolayı.

“Ve bunu sana vereceğim Mercedes. Haklısın.” Bana bakmak için döndü, gözleri daha önce görmediğim kadar yumuşaktı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Kastettiğim bu değildi, Santi," diye hırladım. "Hiç böyle görmemiştim."

"Belki de hayır." Omuz silkiyor. “Ama bunun nedeni içimdeki en iyiyi görmek istemen. Bu onun doğru olduğu

gerçeğini değiştirmmez. Seni korumam gerekiyordu ve belli ki yıllardır,

sandığımdan çok daha uzun süredir

başarısız oluyorum. Bununla bana gelmek kendini güvende hissetmedin. Sen sadece küçük bir kızdın..." Acıyla yutkundu. "Ve sen buna tek başına katlandın. Çoğu şeye tek başına katlandın. Ama ben sana hiçbir zaman bu konuda itibar etmedim ya da nedenlerini anlamaya çalışmadım."

"İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk," diye fısıldadım. "Nasıl yapılacağını bildiğimiz tek şey buydu. Bu şekilde hayatta kaldık."

Sanki bunu kabul edemiyormuş gibi başını salladı. Santi her zaman ailemizin sorumluluğunu ciddiye aldı ve şu anda ne söylediğimin bir önemi olmadığını biliyorum. Ne olursa olsun kaderimi engellemediği veya değiştirmediği için suçluluk duyacaktır.

"Senin için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaparak seni bu duruma soktum. Hayatını geri dönölmez bir şekilde değiştiren seçimler yaptım ve pişman olsan da olmasan da, bunu yapıyorum. Çünkü artık sana daha fazla acı yaşattığımı görebiliyorum. Ve itiraf etmeliyim ki belki de senin için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum." Ellerini ceplerine sokuyor, çenesi gönölsüz bir kararlılıkla sabitleniyor. "Senden istediğim şey çok basit. Olanları değiştiremem ama ilerleyişimizi değiştirebilirim. Ve ileriye dönük olarak mutlu olmanı istiyorum." Cevap vermek için ağzımı açtım ama o başını salladı ve onun için açıkça zor olmasına rağmen kelimelerin geri kalanını söylemeye zorladı.

"Kendi başına ayakta durabileceğini biliyorum. Her ne kadar ben onlarla aynı fikirde olmasam da, kendi başına kararlar verebilecek yaştasın. Yargılamada büyük yanlış hesaplamalar yaptığımı ve seni yapmamam gereken insanları emanet ettiğimi kabul etmek bana acı veriyor."

Judge'tan ismiyle bahsetmiyor ama gözlerinin parıldamasından bahsettiği kişinin tam olarak o olduğu anlaşıyor. Onu savunmak, bunun Judgeın hatası olmadığını söylemek istiyorum ama Santi bana bu şansı vermiyor.

"Bu noktadayız. Kurallardan uzak bir hayat yaşamak istediğini söyledin ama bu seçimin ne anlama geldiğinin farkında olmana ihtiyacım var. Evlenmeden IVI tarafından dışlanmış olacaksın. Bunu senin için değiştiremem. Fısıldayacaklar. Mantıksız olsa bile sizi bunun için yargılayacaklar. Dolayısıyla eğer seçtiğiniz yol buysa, size hayatınızın bu kısmının gitmesine izin vermeye istekli olmanız gerektiğini tavsiye etmeliyim. Artık etkinliklere katılmayacaksınız. Cemiyet'teki arkadaşlarınızla ilişki kurmayacaksınız. Her zaman bildiğinizden farklı bir hayatı kabul etmek zorunda kalacaksınız. Ancak bunu yaparken size verebileceğim bir güvence var ve o da, bu bağları koparsanız da koparamayacak bir bağın var olduğudur. Sen bir De La Rosa'ssın. Sen benim ailemsin, benim kanımsın ve hiçbir şey buna engel olamaz. Anlıyor musunuz?"

"Anladım." Cam gibi gözlerimi kırptıştırıyorum. "Benim umursadığım tek şey bu, Santi. Eğer seni, Ivy'yi ve Elena'yı hâlâ görebilirim her şeyin yoluna gireceğini

biliyorum."

Başını sallıyor, boğazını temizliyor ve ardından kararlı bir şekilde konuşuyor. "Sana olan güveninin üzerine imza atıyorum. Dışarıda kendine bir hayat kurman için benim onayımı aldın. Ancak müzakere etmeyeceğim bir nokta var. İçimin rahat etmesi için güvende olduğunu bilmem gerekiyor, o yüzden Vincent Douglas'la olan bu durum çözülene kadar iki gardiyan seni gözetleyecek. Bu şartları kabul ediyor musun?"

Elimde değil. Ağlamayacağıma dair kendime verdiğim sözlere rağmen gözlerimin kenarlarında nem birikiyor. Kardeşimi çok rahatsız edecek şekilde cevabımı ona sözlü olarak vermiyorum. İlk zor adımı atıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona zorla sarılıyorum. Kolları yavaşça bana dolana kadar yanlarında garip bir şekilde asılı duruyor.

"Teşekkür ederim Santi." Yüzümü göğsüne gömdüm ve rahatlayarak ağladım. "Teşekkür ederim."

12 JUDGE

Arabamda oturup daireyi izliyorum. Saat gecenin on birini biraz geçiyor. İki IVI muhafızı, bir Rolls Royce'da pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde gizleniyor ve küçük sitenin diğer sakinlerinin bakışlarını alıyor. Santiago'nun neden burada daha tedbirli adamlarının olmadığını anlıyorum. Vincent Douglas hala bir tehdit. Douglas'ın Mercedes'e ulaşmak isteyip istemediğinden emin olmak istiyor, önce bu ikisini aşması gerekecek.

En azından onlar etraftayken uyum sağlıyorum.

Ya da yolcu tarafındaki camdan bir tık sesi duyuncaya ve dönüp Solana'yı çiseleyen yağmurdan korunmak için yün pelerininin kapüşonunu başının üzerine çekmiş halde orada dururken görene kadar öyle düşünüyorum.

Pencereyi hemen açmak için hareket etmediğimde bana baktı ve camı indirecek düğmeyi işaret etti. Aşağıya üçte bir oranında gelecek şekilde itiyorum.

"Evet?"

"Komşuları korkutuyorsun."

"Hayır, bunlar Rolls'taki iki asker." Sanki biri onları özleyebilirmiş gibi işaret ediyorum. "Burada tam olarak gizli değilsin. Lütfen bana bunun farkında olduğunu söyle."

"Ne istiyorsun Solana?"

Dev çantasına uzanıp bir kavanoz çıkarıyor. "Burada. Senin merhemin. Eğer onu benim söylediğim gibi

kullanırsan muhtemelen pilin azalıyor."

Pencereyi biraz daha açıp uzanıp alıyorum çünkü ben gidene kadar onun gideceğini sanmıyorum. "Madam Dubois bana burada olacağınızı söyledi, ben de onu yanımda getirdim."

"Madam Dubois kaçığın teki."

"O gerçek bir olay, Judge. Ve bana senin hakkında birkaç şey anlattı." "Ne gibi?" "Neden birlikte oynuyorum?"

"Bunu benim bilmem ve senin öğrenmen gerekiyor." Kolunu çekiyor, doğruluyor ve gökyüzüne bakıyor. "İçeriye girsem iyi olur. Mercedes bizi bekliyor." Georgie arabamın önüne park edip tamponunu benimkine hafifçe vurarak ona korna sesiyle yaklaşırken bana gülümsedi. Solana'ya gülümsüyor, sonra bana anlamlı bir bakış atıyor ve "ayyy" diyor.

"Sikiş aşkına." Penceremi kapatıyorum ve Solana'nın kolunu Georgie'nin koluna sokmasını izliyorum. Birlikte Mercedes'in ön kapısına doğru yürürler. Elinde kırmızı hariç her renkte kocaman bir gül buketi ve bir tür köpüklü içecek taşıyor; umarım Mercedes'in bunu içmeyeceğinin farkındadır.

Kapı zilini çalıyorlar ve ön kapının üzerindeki ışıktaki onları karşılayan Mercedes'i görüyorum. Gözleri bana kaydığında kalbim atıyor. Ama gözlerini hemen başka tarafa çeviriyor ve gülümsemesi arkadaşlarına yönelik. Ben değilim.

Sanırım o kadar da gizli değilim, düşündüğüm gibi değil. Saçları omzunun üzerinden uzun, koyu renkli bir örgüyle örülmüş ve omuzlarının üzerine turkuaz renkli bir şal atılmış. Georgie ve Solana yolumda durdukları için şişmiş karnını göremiyorum ve görmek istediğimi düşünüyorum. Bunu her şeyden çok görmek istiyorum. Merhem kavanozunu yanımdaki boş koltuğa koydum. Solana haklıydı. Neredeyse çıktım. Ve malzeme iyi. Bu kırbaçlama yara izi bırakacak ama daha az. İlk kavanozu içeri girdikten yaklaşık bir hafta sonra ofisime teslim etti ve bana bunu yalnızca Mercedes'e iyilik yapmak için yaptığını çünkü ona göre, ki bunu duymak umurumda değildi ama yine de o paylaştı, ben bunu hak etmedim dedi. BT.

Birkaç dakika sonra, oraya en son geldiğimden hatırladığım kadarıyla üçünün mutfak masasının etrafında toplandığını görüyorum. Mercedes, Georgie'nin bir vazoya getirdiği çiçekleri ortaya koyuyor, sonra pencereye doğru ilerliyor, yemin ederim panjurları hızla kapatmadan önce bana bakmak için bir an duruyor.

Hayal kırıklığıyla bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Her ne kadar buna hakkım olmasa da. Ben de bunu istiyordum. Bunu seçtim. Gitmesine izin verdim ve bu yüzden tam bir pislik oldum, tıpkı arkadaşının söylediği gibi. Ama bunun onun için daha iyi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Daha emniyetli. Motoru çalıştırıyorum ve yerimden çekiliyorum, Georgie'nin arabasının içinden geçip

onu biraz dürtmekten fazlasını yapma isteğine kapılıyorum. Bunun ne olduğunu biliyorum. Kıskançlık. Daha önce olduğu gibi değil, Mercedes'le bir ilişkisi olabileceğini düşündüğüm zamanki gibi. Orada olup bitenlerin bir parçası olmadığım için kıskançlık duyuyorum. Dışarıda olduğum için kıskanıyorum. Her zaman dışarıda olacağımı biliyorum.

Santiago'nun laneti aklıma geliyor. Kelimelerin ne kadar güçlü olduğunu biliyor mu diye merak ediyorum. Onu kaybetmenin acısını her gün yaşıyorum. Onun kaybı.

Duygularımı bastırıp saatlerce araba kullanıyorum, hiçbir yere gitmiyorum, ne yaptığının neredeyse farkında değilim, ta ki sabah saat bire yaklaşırken sessiz, kasvetli bir eve varıncaya kadar. Artık pek uyumuyorum.

Otomatik pilottayım. Çalışıyorum. Günleri atlatmak için ihtiyacım olanı yiyorum. Ve her günün sonunda akşamlarımı Mercedes'in evinin önünde park ederek nöbet tutarak geçiriyorum. Kendime bunun Douglas'a göz kulak olmak, onun güvende olduğundan emin olmak olduğunu söylüyorum ama daha iyisini biliyorum. Onu özledim. Onun yokluğunu göğsümde bir delik gibi hissediyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Ve garip bir şekilde ona tutunuyorum. Onu içkiyle uyuşturuyorum çünkü yalnız kaldığımda ve özellikle gecenin erken saatlerinde üzerime yayılmasını istiyorum. Beni boğmak için. Çünkü en azından o zaman, acınası bir şekilde ona yakın oluyorum.

Theron, yanında bir bardak viskiyle oturma odasındaki ateşin yanında oturduğu yerden beni selamlıyor. Sandalyenin yanındaki küçük okuma lambası dışında karanlıktadır.

"Yine mi onu takip ediyorsun?" diye soruyor, kitabını kapatarak. "Yine mi buradasın?"

"Nereye gitmeliyim?" "Başka bir yer."

"Senin aksine benim seçebileceğim birden fazla mülk yok." "Sana Güney Kulübesini verdim. Oraya git."

Omuz silkiyor. "Bu sıkıcı." Ayağa kalkar ve bardağını doldurmak için bara gider. "İçmek?"

Başımı sallıyorum ama gitmiyorum. Gerçek şu ki, onun burada olmasının faydası oluyor. Dikkat dağıtma. "En azından kara kara düşünemez misin? Hadi Kedi Evi'ne gidelim," diye önerdi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen ve ben arkadaş değiliz."

Ciddi bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Hayır, bunu biliyorum. Bana tahammül ediyorsun. Yaptığım şeylerden dolayı beni asla affetmeyeceksin."

"Ah, Allah aşkına. Kedi Evi'ne gitmekte özgürsünüz. Belki sana faydası olur."

"Kardeşimin benimle aynı odada durabilmesi bana iyi gelir."

Onu görmezden geliyorum. Bu bencillik, biliyorum. Deniyor. Ama şu anda onunla uğraşamam. "Gerçi ben artık Kedi Evi'nin ilgi alanlarınızın yer aldığı bir

yer olduğunu düşünmüyordum." Çünkü Solana'yla buluştuğundan beri sorular soruyor. "Bu gece Solana'yı gördüm," diye alay ediyorum.

"Öyle mi yaptın?" O içer. "Beni sordu mu?"

"Hayır, tuhaf bir şekilde. Kendin hakkında düşündüğün kadar akılda kalıcı olduğunu düşünmüyorum." "Peki, onu dükkânda ziyaret edeceğim."

Ciddileşiyorum. "Hayır yapmayacaksın." "Neden olmasın, ağabey?"

"Neden biliyormusun. Eğer Mercedes seni görürse..."

"Saklanmayacağım Judge. Sana onunla konuşmak istediğimi söyledim. Özür dilemek istiyorum." "Senin ne istediğin umurumda değil. Onu üzeceksin.

Kırılğan bir durumda."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kırılğan bir duruma sahip olduğundan emin değilim."

Ona doğru yaklaşıyorum, yakasından tutuyorum ve onu öyle sert sallıyorum ki viski bardağın kenarından eline sıçradı. "Ondan uzak duracaksın. Nerede olursa olsun, ya da Tanrı yardımcım olsun..." Kendimi durduruyorum. Tanrım bana yardım et, ne? Tanrım. Hatta dedemin sözlerini kullanıyorum. Onun tehditleri. Kardeşimi serbest bırakıyorum, gömleğini indiriyorum ve bir adım uzaklaşıp elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Senden korkmuyorum Judge. Vazgeç. Sen o değilsin. Ayrıca iyi viskiyi asla israf etmezdi." Lavaboda elini duruluyor, sonra yeniden döküp içiyor. "Beni tehdit ettiğin için değil, onu üzmemek için Mercedes'ten uzak duracağım. Ama bunu yalnızca benimle bir içki içersen yapacağım.

"Bu bir şantaj." Omuz silkiyor.

"Peki," diye kabul ediyorum. Döküyor ve bardağı alıyorum, hepsini yutarken gözlerimi onun üzerinde tutuyorum. Açıkça hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Ruh bu sanırım" diyor. O da yalnız. Bunu biliyorum. Ama şu anda bununla uğraşamam.

"Orada." Bardağı ona verip önümüzdeki birkaç saati geçireceğim çalışma odama gidiyorum. Lois, posta yığınının üstüne akşam yemeğinin mutfakta olduğunu ve nasıl ısıtılacağını anlatan bir not bıraktı ama ben onu çöpe attım. Aç değilim.

Oturdum ve iade etiketi olmayan bir kutuya gelinceye kadar çoğu önemsiz olan mektupları inceledim. Üzerinde sadece benim adım var, Lawson Montgomery, ama adresim yok. Elden teslim edilmiş olmalı. Mektup açacağını kullanarak bandı kestim. İçi kağıt mendille doldurulmuştu ve onu ittiğimde kalp atışlarım hızlandı çünkü yemin ederim onun hafif ama belirgin kokusunu duydum.

Mercedes'in özel parfümü onun için özel olarak tasarlandı. Ve derin bir nefes alıyorum, göğsümdeki o ağrı zonkluyor. Canlı. Ama kutunun içindeki kutuyu gördüğümde sanki oradaki kas bir bıçakla kesiliyormuş gibi oluyor. Keskin, pürüzsüz bir bıçak, ihalenin içine kolayca kayar ve kütlesini döver.

Çünkü içinde kolye var. Ona verdiğim birkaç hediyeden biri. O zamanlar fark ettiğimden daha fazlasını ifade eden şey. Kutuyu çıkardım, kağıt mendilde daha fazlasını, bir notu, bana yazdığı bir şeyi aradım. Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey

bulamıyorum. Belki de zengin kadife kuyumcu kutusunun içinde. Kapağı kaldırıyorum, elmasları koruyan katlanmış katmanları açıyorum ve göğsümdeki zonklama diniyor. Çünkü bu sadece bana geri dönen kolye. Not yok. Gerek yok. Onun yokluğu çok şey anlatıyor.

Masadan geri çekilip viski şişesini alıyorum çünkü belki bu gece uyuşturulmaya ihtiyacım var. Açık kutudaki parıldayan elmastan güvenli bir mesafede dururken kendime cömert bir bardak doldurup hepsini içiyorum. Ona verdiğimde ne söylediğini hatırlıyorum. Bunun bir hediye olmadığını çünkü bunu o hak etmişti. Kazandığından daha fazlası. İkinci bardağı dolduruyorum.

Yakın geçmiş nasıl bu kadar çabuk bu kadar uzaklaşabiliyor? Her şey nasıl bu kadar hızlı değişip nefes alamamanıza neden olabiliyor? Bunların gerçekten senin başına geldiğine inanamıyorum. Çünkü Mercedes buradaydı, ona dokunuyordu, onu yanımda, altımda hissediyordu. Onun içinde olmak. Saçlarını koklamak. Onun uykusunu izlemek. Onu tutuyorum. Sanki hiç olmamış gibi. Ya da sanki başkasının başına gelmiş gibi. Nasıl bu kadar tamamen kaybolabilir, ona dair tüm kanıtlar evimden silinir? Santiago'nun onu benden almasına nasıl izin verebilirdim?

Kısa bir süre önce başlayan çiseleyen yağmur, camları döven öfkeli bir yağmura dönüştüğünde üç bardak daha içiyorum. Daha sonra kolyeyi kutusundan çıkarıp cebime tıkıyorum. Evden arabama doğru yürüyorum ve IVI muhafızlarının hâlâ lanet olası Rolls Royce'larında oturup iki devasa makine gibi kapısını izlediği evine doğru sürüyorum.

Aracımdan indiğimde içlerinden biri kapısını açıyor ama beni tanımış olmalı ve başını sallıyor. Tekrar arabasına biner. Sanırım Santiago onlara benim ateş ederek öldüreceğim bir fotoğrafımı vermemiş. Arabanın yarısını sokağa, yarısını da bir yere park ettim çünkü dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bu gece araba kullanmamalıydım. Onun kapısına kadar yürüyorum. Anahtarım var ama zili çalıyorum. Eh, bir ışık açılıncaya kadar ağırlığımı lanet şeye daha çok verdim ve onu kapının yanındaki dar, dikdörtgen pencerede gördüm. Beni

görünce aniden duruyor. Şimşek gökyüzünü elektrikleştirirken sırlıslıkla

sırlıslıkla oluyorum, o yüzden nihayet kapıyı açmadan önce tekrar kapı ziline yaslanıyorum ve her şeyimi kaybettiğim o korkunç günden bu yana ilk kez yüz yüze duruyoruz.

13

JUDGE

Mercedes'in gözleri üzerimde geziniyor, gördükleri karşısında kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşuyor. "Ne istiyorsun?" diye sordu soğuk bir ses tonuyla.

Omzumun üzerinden kişisel korumalarına bakarak girişi kapatıyor.

"İçeride" diyorum bana baktığında. "Neden?"

Gök gürültüsü çarpıyor ve şimşek gökyüzüne hücum ediyor. "Lanet olası yağmur

yağıyor, Mercedes.”

“O zaman belki de bir şemsiye getirmeliydin. Ya da daha iyisi, belki de hiç gelmemeliydin.” Kapıyı kapatmaya çalıştı ama ayakkabımın burnuyla durdurdum.

"Gerçekten mi? Bundan sonra gelmeyeceğimi mi bekliyordun? Kolyeyi cebimden çıkarıp yüzünün önünde salladım.

"Tek yapmam gereken bir parmağımı kaldırmak ve o ikisi sen yapamadan sana saldıracak..."

Bir kolumu beline doladım, böylece gardiyanlara sanki ona sarılıyormuşum gibi görünecek ve onu eve geri taşıyacağım. sonra kapıyı kapat.

"İsa!" Beni itiyor ve ikimiz de göğsüne kadar sıırıslıklam olan zümrüt yeşili ipek geceliğine bakıyoruz. Başımdan su damlıyor, kıyafetlerim üzerime yapışıyor.

Acelemden ceket giymedim. "Ne oluyor Judge?"

"Bu bir hediyeydi," diyorum, etrafımdan geçmeye çalıştığında onu duvara yaslayarak.

"Ben senin hediyeni istemiyorum. Tıpkı her gece beni takip etmeni istemediğim gibi. Lanet olası bir ipucunu al." Etrafımda dönüyor ama kolunu tutup onu geri çekiyorum.

"Bunu giyeceksin. Her lanet gün."

"Flaş haber" diyor ve kendini kurtarıyor. "Ben sana ait değilim!" Kolyeyi boynuna takarken vücudumla onu engelliyorum.

"Ne yapıyorsun? Sarhoş musun? İsa? İçkinin kokusunu alabiliyorum!"

Tekrar yanımdan geçmeye çalıştı ama bu sefer çenesini tuttum, parmakları yumuşak tenine saplandı. Onun bana bakmasını sağlıyorum ve bu çılgın saatte bu loş ışıktaki yüzünü araştırıyorum, kara gözlerini, saçılan altın beneklerini ezberliyorum. Onun kokusunu alıyorum; o tanıdık amber, narenciye ve sıcak baharat karışımını çok özlemiştim. Ve onu öpüyorum. Onu olduğu yerde tutuyorum ve elleri beni itmek için göğsüme geldiğinde, o beni öpmese de ve onun yerine dudaklarıma itiraz ederek inlese de onu öpüyorum.

Umurumda değil. Yapamam. Buna çok ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Mercedes." Kemerimi çözerken, pantolonumun fermuarını açarken çenesini, boğazını, boynunun kıvrımını öpüyorum, beklemek için çok büyük bir ihtiyaç var. Ona bakmak için doğrulduğumda gözleri inanılmaz derecede karardı. Elleri omuzlarımda dolanırken parlıyorlar ve ben de külotunu kenara çekmek için geceliğin altına uzanıyorum. Onu kaldırıp duvara dayadım, karnı sert ve yabancıydı.

Kendimi dışarı çıkarırken bacaklarını belime doluyor ve ona doğru hamle yaptığımda nefesi kesiliyor, bağırsaklarımdan göğsüme, kalbime ve ağızımdan çıkan bir ses çıkarıyor.

"Buna o kadar çok ihtiyacım var ki," diye başardım, bana tutunurken onu öptüm ve lanetin gücüyle homurdandım. Beni öpüp öpmediğinden emin değilim. Tek

bildiğim yeniden onun içinde olduğum. Ait olduğum yere geri döndüm. Ben hızlandıkça gözlerini kapatıyor ve boğazını gösteriyor. Geldiğini hissettiğimde tek yapabildiğim yüzünü izlemek. Hiçbir şey bakışlarımı uzaklaştıramazdı. Ne o gardiyanlar, ne kardeşi, ne de kahrolası bir ordu.

"Lawson." Adımı söylediğini hayal edip etmediğimden emin değilim. Bu bir nefes, ancak şiddetli bir gök gürültüsünün gölgelediği bir ses.

Başını eğiyor, alnı omzumun kıvrımına geliyor. Artık daha ıslak, orgazmının artçı şokları sikimle alay ediyor ve ben uzun sürmüyorum. Parmaklarımı kafatasının arkasındaki saçlara doladım ve bana bakmasını sağladım. Gelirken onu öpüyorum, dünya kendi eksenini üzerinde dönmeyi bırakırken onun siyah gözlerini izliyorum. Ve imkansız bir an için evdeyim. Ben evdeyim.

Tanımadığım bir ışığa uyanıyorum. Tanıdık olmayan sesler. Bana ait olmayan bir pencereden parlak bir sabaha bakmak için gözlerimi açıyorum. Kapı açıldığında dün gece acı verici artışlarla aklıma geliyor ve arkamı döndüğümde Mercedes'i orada buluyorum. Gözlerimiz buluştuğunda duruyor. Kalın, tüylü çoraplarla ipek gecelik giyiyor ve elinde iki fincan kahve taşıyor. Beni inceledi ama yatağa gelip kupalardan birini bana uzatırken gülümsemedi.

Başım zonklayarak doğruldum ve kupayı almadan önce başlığa yaslandım.

"Kafeinsiz. Üzgünüm."

"Mükemmel. Teşekkür ederim." "Aspirin?" o soruyor.

Acımasına rağmen yudumlayıp başımı salladım.

Yanıma yerleşti, dizlerini göğsüne çekti ve kahvesini üfledi. Odanın diğer tarafında, kuruması için radyatörün üzerine asılmış kıyafetlerimi görüyorum ve ne zaman soyunduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Lanet olsun, buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum. Ama bir şeyi hatırlıyorum ve profiline bakmak için döndüğümde ve kolyenin hala boynunda olduğunu görünce onu girişte becerdiğimi hatırlıyorum.

Sanki bilmiyormuşum gibi, "Muhtemelen dün gece araba kullanmamalıydın," diyor. Bana bakmak için dönüyor. Kahveyi yudumluyorum. "Muhtemelen haklısın." Gözlerimi ondan ayıramıyorum ve karnına baktığımda garip bir şekilde utangaç görünüyor. Şu anda yaklaşık altı aylık. Biraz daha. Geceliğinin üstünde göğüslerinin şiştiğini görüyorum. Bebek için hazırlanıyorlar. Bebekler.

Kahvemi bitirip kupayı bir kenara koydum. Hala kendisinininkini yudumluyor. "İki küçük canavar" diyorum. Bana tereddütle bakıp başını salladı.

"Ben o kadar canavar mıydım ki bana söylemeye korkmuştun?"

Bakışlarını kahvesine çevirip onu bir kenara bıraktı. "Tek bildiğim hamileliği sonlandıramayacağımdı." Bitirmek için bana bakıyor. "Ve beni ikna etmeyeceğinden emin değildim."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de bilmiyorum. Bu kararı ona zorlayabilir miydim? Öyle olmadığını düşünmek

isterim. Ama giderek kendimi tanımadığımı fark ediyorum. Tam olarak değil. Kim olduğumu bilmediğim biri olmamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki. Hangi parçam benim, hangi parçam o olmamaya çalışan benim bilmiyorum. Dedem. "Seninle birlikte olduğum için üzgünüm. Bütün bunlar için üzgünüm." Gözleri buğulanıyor. Dikkatini dağıtmak için kahvesini alıp yudumluyor ve tekrar yerine koyuyor. Tekrar bana döndüğünde o gözler öfkeye dönüştü. "O zaman bebekler için üzülüyor musun?" tükürüyor ve bacaklarını yataktan sallıyor.

Onu yakalıyorum, ona tutunuyorum çünkü bırakırsam parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden korkuyorum.

Lois sonogram görüntülerini buldu. Anlaşılacağı üzere onları saklamıştın. Onları ilk gördüğümde hissettiğim şey..." Doğru kelimeleri arayarak durakladım.

"Hissettiğim şey umuttu. Sevinç belki. Sadece en ufak bir ipucu." Gerçek bir gülümsemeyle gülümsüyor, emin olmayan ama aynı zamanda umut dolu bir gülümseme. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve onu başparmağımla sildim, sonra elimi boynunun arkasına kaydırıp onu kendime çekip öptüm. Benimle kavga etmiyor. O da beni öptü ve onun yüzünden benimkine daha fazla ıslak gözyaşı aktığını hissettim. Öpüşmemiz derinleştikçe onların tuzunu tadıyorum. Onu çok özledim. İsa. O kadar çok ki.

Uzaklaştığımda kızarmıştı; gözleri, uyarıldığında parlak siyaha dönüyordu. Geceliğini çıkarıp yatırıyorum. Külotunu çıkar. Ve ona uzun uzun bakıyorum. Şişmiş göğüsleri ve çıkıntılı karnı ile vücudunun nasıl değiştiğini ve daha da güzelleştiğini görün. Ağzını, boğazındaki köprücük kemikleri arasındaki boşluğu, göğsünü ve göğüslerini öpüyorum. Karnını öpüyorum ve cinsiyetine giden karanlık çizgiyi yalıyorum, orada bacaklarını açıyorum ve inlerken onun tadını alıyorum. Kokusundaki ince farkı fark ettim - sanırım hamilelik hormonlarıydı

- ve dilimi içine daldırıp şişmiş klitorisine döndüm.

Geldiğinde de aynı sesi çıkarıyor. Saçımı yakalayıp beni kendine çekiyor, kalçalarım başımın iki yanına yaklaşıyor, adımı inlerken beni sıkıyor. Vücudu gevşediğinde üstüne çıkıp onunla yavaş yavaş sevişiyorum. Ve onu öpmeden duramıyorum. Duramıyorum.

Daha sonra yatakta uzanırken daha önce hiç görmediğim bir şeyi görüyorum. Mercedes kıkırdadı. O kadar yabancı bir manzara ki, kendimi ona bakarken buluyorum. Sonra nedenini anlıyorum. Ve midesinin hareketini hayranlıkla izliyorum.

"Tekme atıyorlar. Muhtemelen aç," dedi bana bakarak. Hareket etmediğimde elimi alıp yumruğunun üzerine koyuyor ve bunu hissediyorum. Bir elin ya da ayağın baskısını hissediyorum. Temas etmek. Bebekler temas kuruyor. Mercedes beni izliyor ama dilsizim.

"Büyük Lawson Montgomery sonunda şaşkınlığa mı uğradı?"

"Uzun zamandır şaşkınım, küçük canavar." Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok ve açıkça şaşırılmış ve kafası karışmış durumda.

O anda bebek hareket etmeyi bırakıyor ve boğazımı temizliyorum. Önce Mercedes bakışlarını kaçırıyor, geceliğini giyiyor ve yataktan kalkıyor.

"Kahvaltıya ihtiyacım var." dedi ve hızla odadan çıktı.

Bir dakika orada oturup az önce ne olduğunu merak ettim. Az önce itiraf ettiğim şey. Ne yaptığımı merak ediyorum.

Dünkü kıyafetlerimi giymek için kalktım, radyatörde kurumaktan kaskatı kesilmiştim. Telefonumu şifonyerin üstünden, muhtemelen onun koymuş olduğu yerden alıyorum ve birkaç bildirim görüyorum ama onları görmezden geliyorum. Bekleyebilirler. Yüzümü yıkıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Oraya vardığımda o mutfakta yumurtaları çırpıyor ve ekmek kızartıyordu. Bardaklarımızı tezgahın üzerine koyuyorum ve bize biraz daha kahve doldururken onu, bu tuhaf, yeni Mercedes'i ocağın başında durup bir düzine yumurtaya benzeyen şeyi çırpmasını izliyorum.

"Yemek yapmayı bildiğini bilmiyordum."

"Yumurta." Gözlerini deviriyor. "Fakat benim hakkımda bilmediğiniz çok şey var Judge. Hiç uğraşmadın." "Bu ne doğru, ne de adil."

"Değil mi?"

Ekmek kızartma makinesi patlıyor. "Daha fazla ekmek koyabilir misin?"

İki parçayı çıkarıp iki tane daha koyuyorum. "Buzdolabında meyve suyu var."

Aramızdaki dinamik tuhaf. Farklı. Yerel. Ama kapalı. Kendime Mercedes ve benim kavga ettiğimizde daha iyi olduğumuzu hatırlatıyorum ama kavga etmek istemediğimi fark ediyorum. Şimdi değil.

Meyve suyunu ve kızarmış ekmeği küçük masaya koydum ve yumurtalar hazır olduğunda bize servis yapmak için tavayı ondan aldım.

"Otur" diyorum ona. "Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ben sadece istiyorum. Lütfen izin ver."

O da aynı fikirde ama sadece uzun bir dakika sonra ve acaba bir gün tekrar doğru yola dönebilir miyiz diye merak ediyorum. Bu parçanın ne olduğunu. Acaba onunla hatalar yaptığım için beni affedebilir mi diye merak ediyorum. Cemiyetin kurallarını bize, evdeki hayatlarımıza uyguladım ve onun bir insan olduğunu unuttum.

İkimiz de insanız. Ve insanlar bunu çok kolay hissediyor ve kalpleri kırılıyor. Ve ancak kırıldıklarında parçaları yeniden bir araya getirmenin ne kadar zor olduğunu anlıyoruz.

"Kapılar ve kilitler sen miydin?" Biz yemek yerken soruyor.

Başımınla onayladım. Onları yükselttim. "Evinize zorla girilemeyecek kadar kolaydı." Vincent Douglas. İkimiz de bunu düşünüyoruz ama ikimiz de söylemiyoruz. "Kardeşinle aranız nasıl?" Soruyorum.

"Tamam aslında. İyi gidiyoruz. Ivy ve ben de. Konu bebekler için alışverişe gelince biraz deli oluyor." Gülümsüyor ve bunu gördüğüme, bunu duyduğuma sevindim.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve tüm bu bildirimleri hatırlıyorum ama görmezden geliyorum. "Ben seninle ilgileneceğim. Bunu hepiniz biliyorsunuz değil mi?"

Başını eğerek gözleri beni süzüyor. "İlgilenmemiz gerektiğini sana düşündüren ne?" "Ben onların babasıyım."

Başını sallıyor. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Bunları kabul etmenize bile gerek yok. Senin parana ihtiyacım yok. Adına ihtiyacım yok. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok." Bunu kesmeye niyetli olup olmadığından emin değilim ama öyle. Derin kesiyor. "Ayrıca..." Çatalını bıraktı, yüzü kapandı, üst katta kıkırdayan kadın ortadan kayboldu. "Senin Mahkeme'nin bir sonraki meclis üyesi olmanla bunun zor olacağını biliyorum ve..." "Mahkeme umurumda değil."

Bir omzunu silkiyor, ayağa kalkıyor ve hâlâ dolu olan tabağını lavaboya götürüyor. Tabağını silerken arkasında durarak onu takip ediyorum.

"Dur" diyorum. Bana dirsek atıyor, ben de bileğini tutuyorum. "Dur Mercedes'im. Benimle konuş." "Ne istiyorsun?" diye sordu bana bakmadan. Cevap vermiyorum. Nasıl olduğundan emin değilim.

Yüzünü bana döndü. "Ne istiyorsunuz Judge? Neden geldiniz? Bana bir kolye vermek için mi? Tokasını açmak için uzanıyor ama onu durduruyorum.

"Sen devam et. Her zaman." "Neden? Bu ne anlama geliyor?"

"Sen yokken ev sessiz. Sensiz yalnızım."

Homurdandı. "Beni yarı yolda geri alamazsınız. Bununla yetinmeyeceğim."

"Bunu istemiyorum."

"O halde ne istiyorsun?"

Annemin sözleri kafamda tekrarlanıyor. Masayı çevirdiğimde gözlerindeki korku.

"Bir gün evleneceğin kadın için üzülüyorum. Sen de onun gibisin Judge. Tam olarak o."

Telefonum çalıyor. Mercedes kurtulmak için hamle yapıyor ama ben ellerimi tezgahın her iki yanında tutarak onu sıkıştırıyorum.

"Bunu alsan iyi olur" diyor.

"Mercedes, neden evlenemediğimi biliyorsun..."

"Biliyor musun Judge? Sana benimle evlenmeni söylemiyorum. Öyle olduğumu düşünmen kibirli bir davranış. Ama aynı zamanda yağmurlu bir gecede sarhoşken senin ganimet çağrın olmaya da uygun değilim.

"Sen..."

"Kedi Evi'ndeki kadınlar bunun için var. Egemen Oğulların diledikleri gibi kullanmaları için. O halde bana bir

iyilik yap. Buraya gelmeyi bırak. Beni izlemeyi bırak. Ve hayatımdan uzak dur ki ben de buna devam edebileyim, tamam mı? Bir dakikalığına bencil ihtiyaçlarını bir kenara bırakıp benim için o tek şeyi yapabileceğini mi sanıyorsun? Yoksa bunu istemek çok mu fazla?" İş bittiğinde gözleri ıslaktı ve kahrolası cep telefonum şimdi çalmaya başlıyor. Sessize almak için uzandığımda beni iterek koridora doğru ilerledi. "Buraya geri dön Mercedes." Onun peşinden gidiyorum. Kapıyı açarken, "Eve gidin Judge" diyor. Kapatıp kollarını tutuyorum. "Kedi Evi'nde hiçbir kadını istemiyorum. Seni istiyorum. Sen." "Seni istemediğim hiç aklına geldi mi?"

14

MERCEDES

"Ah." Solana koşarak kapımdan içeri giriyor ve omzunun üzerinden Judge'la karşılaştığından emin olduğum otoparka bakıyor. "Orada ne oldu?" "Konuşmak istediğim bir şey yok." Yüzümü görmesin diye dönüp bulaşıklarla meşgul oldum. O darbeyi indirdiğimde Judgeın gözlerinde gördüklerim aklımdan çıkmıyor. Belki de seni istemiyorum... Bu kelimeler arasında gerçek ve yalan o kadar boğumlu ki, ben bile bundan emin değilim. Çünkü Judge'ı istiyorum. Her zaman yapacağımı biliyorum. Ama artıkları kabul etmeyeceğim. Ne kendim için, ne de çocuklarım için. "Hey! iyi misin?" Solana parmaklarını sırtıma bastırıyor, beni ona bakmaya zorlamadan, buna minnettarım. "Bilmiyorum. Bana her baktığında kendimi onun yörüngesine kaptırdığım için kendimi çok aptal hissediyorum. O her gece evimin önünde otururken ben nasıl yoluma devam edebilirim? Bir dakika sıcak, bir dakika sonra soğuk. Artık bununla başa çıkamıyorum. Beni istemiyor ama bırakmak da istemiyor." Solana'nın sessizliği hiç de karakteristik değil ve sonunda ona bakmak için döndüğümde dudağını kemiriyor. "Ne?" İç çekiyorum. "Bana neden öyle bakıyorsun?" "Bilmiyorum" diyor ihtiyatlı bir şekilde. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. İkiniz de çok... perişan görünüyorsunuz." Bunun üzerine omurgam dikleşti ve başımı inkar edercesine salladım. "Eh, değilim. Bu sadece sinir bozucu. Günlerimi Judge'ın bundan sonra ne yapacağı konusunda zihinsel tenis maçı oynayarak geçirme özgürlüğüm konusunda pazarlık yapmadım. Burada bir hayat kurmaya çalışıyorum ve yapacağım da tam olarak bu." Solana akıllıca davranarak daha fazla yorum yapmamayı seçiyor ve bunun yerine ben hazırlanırken yemek işini devralıyor. Kırık kalbimi unutmanın ilk adımı meşgul olmaktır ve bugün önümüzde dolu bir program var. Dolabımın yarısını yırtıp üzerime bir tayt ve bol bir tişört giydikten sonra doğum sınıfına doğru yola çıkıyoruz. Georgie bu olay için bize katılıyor, ardından on

dakika sonra hemen travma geçiriyor ve bunun yerine dışarıda beklemeyi tercih ediyor. Elbette göz kulak olduğu IVI muhafızının ona eşlik etmek için orada olmasının bir zararı yok.

Dersimiz bitince alışveriş merkezine ve birkaç çocuk mağazasına gidip Georgie'nin bana montaj konusunda yardım edeceğine söz verdiği bebek mobilyalarından bazılarını alıyoruz. Ben de dışarıdayken yeni bir telefon satın alıyorum, eski numaramı ona aktarıyorum ve Judge'ın kontrol ettiği iletişim hattını etkili bir şekilde kesiyorum.

Bu bittiğinde öğle yemeği için Ivy ile buluşuyoruz ve gelecek ay olacak bebek partisi için planlarımızı tamamlıyoruz. Kendini projeye adadı ve bunun için minnettarım ama bu kadar zahmete girmesine gerçekten gerek olmadığını düşünmeden edemiyorum. Bu etkinliğe katılacak kişiler yalnızca benim küçük arkadaş grubum ve eğer katılmak isterse muhtemelen Santiago'dur. Ne olursa olsun, bu üzerinde durulması gereken olumlu bir şey ve Ivy'nin Solana ve Georgie ile de iyi anlaştığını görmek beni mutlu ediyor.

Apartman dairesine döndüğümüzde, ben bir şey pişiremeyecek kadar yorgunum, bu yüzden bize pizza sipariş ederken, Georgie de bir şekilde hoşlandığı adama, yani IVI muhafızı Drew'a, beşikleri monte etmesine yardım etmesi için el koyuyor.

"Bu konuda bir yeteneği var." Solana mutfaktan yerdeki parçaları ayırırken keyifle izliyor, Georgie ne yaptığına dair bir fikri varmış gibi davranıyor.

"Her konuda rahatlıkla konuşabilir." Gözlerimi deviriyorum.

Solana bir parça kırmızı meyankökünü dudaklarına götürüyor, ısırıyor ve başını sallıyor. "Peki sence Georgie'nin gecenin sonunda o gardiyanı siyah kargo pantolonundan çıkarma şansı nedir?"

homurdandım. "Birbirlerine bakma şekillerinin oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim. Ama eğer güvenlik görevlisi görevdeyken böyle bir şey olursa, Santiago'nun durumu pek de kızıışmayacaktır."

"Mantıklı." Solana iç çekiyor, gözleri uzak bir yere kayıyor. "Yine de birimizin sevişmesi güzel olurdu."

Dün gece Judgeın beni girişte becerdiğini hatırlayınca yüzümün kızardığını hissettim ama sanırım bu konuyu açmamanın daha iyi olacağını düşündüm.

"Eminim pek çok gönüllü gönüllü bulabilirsin." Dikkatimi ona çeviriyorum.

Omuz silkiyor. "Sanırım. Ama hepsi sıkıcı. Bir meydan okumaya ihtiyacım var. Benimle baş edebilecek biri, biliyor musun?"

Telefonum bir mesajla çaldığında güldüm ve başımı dalgın bir şekilde salladım. Bunun Judge'tan geldiğini görünce midem bulanıyor.

Telefon numaranı mı aktardın?

Zaten bunun farkında olması beni neden şaşırtсын, bilmiyorum. Ne olursa olsun,

cevap vermemenin en iyisi olduğuna karar verdim.

"Hey." Solana'nın sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve ona baktığımda, düşünceli bir şekilde meyankökünün ucunu çiğniyor. "Judge'ın kardeşinin nesi var?"

Onu incelerken yüzümün renginin çekildiğini hissediyorum. "Theron?"

Çiğnemeyi duraklatıyor, açıkça endişeleniyor. "Nedir?"

Biraz fazla vurgulayarak, "O bir pislik," diye ilan ediyorum. "Neden soruyorsun?"

"Bunun bir sürpriz olması mı gerekiyor?" Soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

"Sanırım bu bir aile özelliği."

"Aynı şey değil." Başımı salladım ve bardağımdan bir yudum su içtim. "Theron koyun kılığına girmiş bir kurttur." "Nasıl yani?" Solana baskı yapıyor.

Ona olan merakı beni endişelendiriyor. Onunla Judgeın ofisinde kısa bir süre tanıştığını biliyorum ve kendisinin de bir pislik olduğunu düşündüğünden birkaç kez bahsetmişti. Ama şu anda gözlerinde bastırmam gereken bir parıltı var. Ona ceza odasında neler olduğunu asla anlatmaya niyetim yoktu ama o tavşan deliğine daha fazla inmeden önce onu düşüncelerinden çıkarması gerekiyor.

"Sorunları var" diyorum. "Yeni başlayanlar için bağımlılık. Pek emin değilim ama içinde karanlık bir şeyler var. Ona güvenemeyeceğini biliyorum. İlk başta sevimli ve çekici görünüyor. Ta ki aklını kaçırana ve kışınızı tekmelemek için sizi bir sıraya bağlayana kadar."

"Aman Tanrım." Gözleri şokla irileşti ama onun merakını daha da artırdığını görebiliyordum.

"O tür bir kırbaçlama değildi," diye kestim. "Bunda hiçbir şey seksi değildi ve ben bunu istemedim. Ben bunu istemedim."

"Ah." Kaşlarını çatıyor, yutkunuyor ve başını sallıyor. "Tanrım bebeğim, çok üzgünüm. Farkına varmadım. Neden bana söylemedin?"

"Bir seferde kaldırabileceğin çok fazla boktan şey olduğunu düşünüyorum."

"İçinde yaşadığınız dünya farklı" diye mırıldanıyor. "Kesinlikle. Ama bana çocuk eldivenleriyle dokunmana gerek yok. Her zaman dinlemek için buradayım."

Ona söylediğimde kendimi daha iyi hissettim ve umarım ona ulaşabilmişimdir ama düşüncelerinde hala bir şeyler var. Bu beni tedirgin ediyor çünkü Solana'nın IVI'nın çarpık dünyasında, özellikle de Theron gibi biriyle bulaşmasını istemiyorum. Ama onun hakkında bildiğim bir şey var. O güçlü bir iradeye sahip, zeki ve alıngan... ama başka bir tarafı da var. Daha karanlık bir taraf. Kendisiyle baş edebilecek bir erkeğe ihtiyaç duyduğuna dair bu açıklamayı defalarca yaptı. Çeviri... Baskın tipi seviyor. Alfa olacak ve onu onun yerine koymaya çalışacak biri. Bir meydan okumadan kastettiğı buydu. Ve anladığım kadarıyla Theron'daki bu nitelikleri hissetmiş. Umarım onun yolu bir daha kesişmez çünkü onun için iyi olmasa bile onun bir tat almak istemesini engelleyebileceğimden şüpheliyim.

Telefonum tekrar çaldı ve onu görmezden gelmeyi düşündüm çünkü onun Judge

olduğundan emindim. Ama Solana kendi dalgın düşünceleriyle beni oyalamaya yardımcı olmuyor, o yüzden kontrol ediyorum. Ve onun beklediğim son kişi olduğunu görünce şaşırdım. Clifton Phillips. Judgeın evindeki o çılgın akşam yemeğinden beri ondan haber alamadığımı düşünürsek bu çok tuhaf. Ama işte burada, sanki hiç zaman geçmemiş gibi bana mesaj atıyor, beni dışarı çıkarıp çıkaramayacağını soruyor. Kibar bir teşekkürle cevap veriyorum ve teklifi reddediyorum. Ama bu onu caydırmış gibi görünmüyor çünkü bir süre sonra bana tekrar mesaj atıyor.

Lütfen bunu telafi etmeme izin verin. O son randevu tam bir felaketti.

Onun ısrarına şaşkınlıkla ekrana bakıyorum. Şimdi bu ani ilginin nedenini bilmiyorum. Elbette o tren kazasından sonra kayıplarını kesip kaçacaktı.

"Kim bu?" Solana metne bakmak için omzumun üzerinden eğiliyor.

"O bir Egemen Evlat," diye açıklıyorum. "Sanırım ona gerçekten ayağımı soktum çünkü karar vermede bir hatam vardı ve sırf esaretimden kaçmak için onunla evlenme fikrini düşündüğümde açıkça hiçbir şeyi derinlemesine düşünmüyordum. Şimdi ise hala bu umudunu koruyor gibi görünüyor."

"Ürpertici." Solana ürperiyor. "Ona hayır deyin."

Gülüyorum ama onu da görmezden gelmeye karar veriyorum. Ona zaten bir kere bile söylemedim ve bu yeterli olacaktır.

"Yapılmıştı!" Georgie oturma odasından gururla haykırıyor.

Solana ve ben el işlerini incelemeye gidiyoruz ama görünen o ki hiç de fena değil. Çerçeveyi hareket ettirmeye çalışarak beşiğin sağlamlığını test ettiğimde hareket etmiyor. Yüzünde sürekli sert bir bakış bulunan hantal IVI muhafızı Drew'a sessizce teşekkür ediyorum.

"Teşekkür ederim." Onlara sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Bu harika."

Drew'un telefonu çalarak anı bölüyor ve neredeyse aynı anda kapı zili çalıyor.

Ben kapıyı kontrol etmek için

harekete geçtiğimde telefonuna cevap veriyor ve sonra eli bileğimi yakalayıp beni durduruyor.

"Burada bekleyin Bayan De La Rosa." Emir o kadar otoriter bir şekilde bağılıyor ki beni gerçekten durduruyor. Georgie ve Solana bakışıyorlar ve hepimiz Drew'un kapıya gidip telefonuyla dışarıdaki diğer gardiyanla sessizce konuşmasını izliyoruz. Kapıyı açtığında basamakta küçük bir kutu duruyordu ve bunun Judge'tan gelmeyeceğini fark ettiğimde omurgamdan aşağı garip bir ürperti geçti. Bir şeyi kişisel olarak teslim etmemesinin imkanı yok ve Drew eğilip kartonun kapağını dikkatlice kaldırdığında bunu doğruluyor. Omurgası kasılıyor ve aniden telefonunu kapatıp omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Nedir?" İstiyorum.

Cevap vermek istemiyormuş gibi dudakları düzleşti. "Önce Santiago'yla konuşmalıyım..." "Söyle bana." Ona baktım. "Hemen şimdi, yoksa gelip kendim

bakarım."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık yoğunlaşıyor ve sessiz cevabını mırıldanarak başını sallıyor. "Parçalara ayrılmış plastik bir oyuncak bebek... ve boş bir cenaze davetiyesi."

"Bundan gerçekten hiç hoşlanmadım Mercedes." Santi'nin çenesi kasılıyor, görünmez tehditleri arayarak alana göz atıyor. "Malikaneye geri dönsen daha iyi olur."

Alıştığı gibi talep etmek yerine bu isteği yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden sakın görünmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak ona küçük bir gülümseme sundum.

"Sorun olmayacak. Georgie ve Solana benimle kalacaklar. Vincent'ın hayatımı nasıl yaşayacağımı dikte etmesine izin veremem. Buraya gelmemin asıl amacı buydu. Ve açıkça görülüyor ki Mahkemenin onunla ilgilenme planı yok, dolayısıyla bu durum ortadan kalkmayacak."

Santi bu gözlem karşısında hayal kırıklığı içinde başını salladı. Kendisi bundan memnun değil ama gerçek bu. "Ayrıca korumalarım da var" diye işaret ettim. "Ve daha fazlasına sahip olacaksın," diye sızlandı. "İki kişiyi daha arıyorum. Birazdan burada olacaklar."

Ona bunun aşırı olduğunu söyleme dürtümü bastırdım. Gittiğim her yerde bu rastgele adamların beni takip etmesinden gerçekten hoşlanmasam da bunun gerekli olduğunu biliyorum. Ve doğrusunu söylemek gerekirse bu beni daha güvende hissettiriyor.

"Teşekkür ederim Santi."

Oyalanıyor, gözleri kanepedeki Georgie ile Solana'ya, sonra bana dönüyor. "Eve gelmek istemediğine emin misin?"

Bu tam olarak doğru olmasa da, "Burası benim evim," diye cıyaktım. Artık evindeymiş gibi hissettiren tek bir yer var ve o da burası ya da malikane değil. Santiago bu fikirden perişan görünüyordu, sanki beni kaybettiğini yeni fark ediyormuş gibi. Beni gönderdiğinde eminim aklında eninde sonunda geri döneceğim vardı. Ama artık işler, bunu kabul etmek için gerçek bir zaman gerekmeden, kalıcı olarak değişti.

"Sadece güvende olmanı istiyorum" diyor.

"Yapacağım," diye temin ediyorum onu. "Daha dikkatli olacağım." "Ve bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacaksın" diye ekledi. "Elbette."

İsteksizce başını salladı. Daha sonra kapı çalınır ve herkes gerilir. Ama Santi onun kim olduğunu kıpırdamadan bile biliyorum. Böyle kapıyı çalabilen tek kişi var.

"Santi." Kardeşimin kolunu yakaladım ve o da bana bakmak için durdu. "Ona uyuduğumu söyle."

Kaşlarını çattı ama başını salladı ve Santi kapıyı kırdığında ben de kapının arkasına saklanmak için hareket ettim. Bir anlık gergin bir sessizlik oldu ve

ardından Judge, kardeşimin varlığını kabul etti.

"Santiago." "Judge."

Daha fazla sessizlik. Sonra bir iç çekiş.

"Her şey yolunda mı?" Judge kıkırdadı. "Gardiyanlar yüksek alarma geçmiş gibi görünüyor." Santi belirsiz bir şekilde "Her şey kontrol altında" diye yanıtlıyor.

Judgeın bundan hoşlanmayacağını ona bakmadan zaten biliyorum. "O nerede?"

"Uyuya kalmak."

"Gecenin bir yarısı neden buradasın?" Judge soruyor. "Neden sen?" Santi cevap veriyor.

Yutkunup bunun bitmesini bekliyorum. İşin korkunç kısmı onu görmek istiyorum. Kapıyı açıp onu içeri davet etmek ve kollarının arasına kıvrılmak istiyorum. Her şeyden çok istediğim bu. Ama Judge artık benim güvenlik ağım olamaz. Bir daha o tuzağa düşmem.

Judge sessizce, "Telefon numarası aktarıldı," dedi. "Onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Mesajlarıma cevap vermedi."

"Belki de istemediği içindir," diye çıkıştı Santi.

O sözlü darbenin acısını hissediyorum ve ona bunun doğru olmadığını

söylememek için parmaklarımı

dudaklarıma bastırmak zorunda kalıyorum. Bağımlıların yapması gereken şey bu, değil mi? Soğuk hindi tercih ettikleri ilacı mı kestiler? Şimdi neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum. Ben onu istiyorum. Onu arzuluyorum. Bazen onsuz ölebileceğimi hissediyorum. Onun sıcaklığında hiçbir şey bana dokunamaz. O geçici anlarda her şey yolundadır. Ama sonra beni soğuk bıraktığında hissettiğim acıyı hatırlıyorum. Ve ruhumun iyiliği için, yapmam gereken şeyin bu olduğunu biliyorum.

Judge, "Bana kızgın olduğunu biliyorum, Santiago," diye devam ediyor. "Ama biz onun için aynı şeyleri istiyoruz. Onun güvende olmasını istiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Bunu göstermenin komik bir yolu var."

"Onun için bir hesap oluşturdum." Ben onu Santiago'ya verdiğini duymadan önce ayaklarını sürüyerek bir şeye uzandı. "Bu onun ihtiyacı olan her şeyle ilgilenmesi için. O ve bebekler.

Santi, "Kendini bundan kurtaramazsın," diye homurdanıyor. "Bu öyle bir şey değil."

"O zaman ne? Neden buradasınız Judge?" ağabeyim talep ediyor. Ona eziyet etmek için mi? Yeterince yapmadın mı?"

Bunun bitmesini dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Tekrar kavga etmelerini istemiyorum. Bununla baş edemem. Şimdi değil.

"Judge." Solana kapıda kardeşimin yanına gidiyor, gizlice elimi kendi elinin arasına alırken onun omzuna bakıyor. "Sadece evine git, tamam mı? Bu gece

bunu yapmanın gecesi değil."

Sesinde beklenmedik bir sempati vardı ve eğer durum buysa Judge'ın perişan görüneceğini ancak hayal edebiliyorum. Solana ona bir şeyler aktarıyor gibi görünüyor ve onunla ne kadar konuşmaya çalıştığını merak ediyorum. Dışarıdan sessiz bir iç çekiş daha duyuldu ve ardından uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Santi kapıyı kapatıp Judgeın verdiği kağıdı bana verince rahatlayacaktım ama hesap bilgilerine baktığımda yanıyor. Santi'nin sözleriyle birlikte. Kendini bundan satın alamazsın. Keşke yapmaya çalıştığı şeyin bu olup olmadığını bilebilseydim.

15

MERCEDES

Sonraki birkaç gün tuhaf bir bulanıklık içinde geçiyor. Solana ve Georgie sözlerine sadık kalıyorlar ve dışarıdaki muhafızlar nöbet tutarken benim evimde uyuyorlar. Santi'nin söz verdiği gibi artık dört tane var. Evde olmadığım zamanlarda günlerimi Solana'nın dükkanında onunla ve Madame Dubois'yla takılarak geçiriyorum, bu arada Georgie de sık sık öğle yemeğinde bize katılıyor. Ivy bana mesaj atıyor ama Santiago, kafamda beliren mevcut tehdit nedeniyle onun dükkana gelmesine izin vermiyor. Onu neredeyse kaybettiğinden beri ona karşı ekstra dikkatli oldu ve onu suçlamıyorum. Bir bakıma aslında çok tatlıydı ve Ivy bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Gelecek hafta öğle yemeğinde malikanede buluşmayı planlıyoruz.

Bu arada, hem Judge'tan hem de garip bir şekilde daha ısrarcı olan Clifton'dan mesajlar alıyorum. Her ikisine de yaklaşımım aynı, ancak onları görmezden gelmek işe yaramıyor gibi görünüyor. Ve Judge'ın mesajları beni varlığından bile emin olmadığım bir yerin hasreti çekerken, Clifton sinirlerimi bozuyor.

"Tek söylediğim benim sattığım şeyi almıyor." Solana raflardaki envanteri düzeltirken beni şimdiki sohbete geri sürüklüyor.

"Ona mesaj atmana gerek yok," diye dalgın bir şekilde cevap verdim, ancak Judge da ona mesaj atarken ona ne sorduğunu merak ediyorum.

"Senin için endişeleniyor." Durdu, omzunun üzerinden bana baktı ve omuz silkti.

"O kadar endişeli ki sorunu çözmek için para harcamaya çalıştı." Kovalara özenle yerleştirmeye çalıştığım lavanta dallarına bakıyorum.

"Bunu böyle kastettiğini sanmıyorum."

Gözlerim sırtına takıldı ve Solana dönüp bana masum bir gülümsemeyle bakarken sinirlendiğimi hissetmiş gibi görünüyor.

"Mercedes takımı olmaya ne oldu?"

"Ben hala." Bir elini kalbine bastırıyor. "Yüzde bin. Ama yine de Mercedes takımı olabilirim ve adam için biraz üzülebilirim, değil mi?"

"Ne yapmamı istersin Solana?" diye homurdandım. "Sonsuzluğun geri kalanında benimle oynamasına, istediği gibi gelip gitmesine izin mi vereceğim? Uygun

gördüğü zaman beni mi kullanıyor?

"Hayır," diye dikkatle cevaplıyor. "Ve yaptığının bu olduğunu düşünmüyorum. En azından kasıtlı olarak değil. Mağara adamı gibidir. Bu durumu cephaneliğindeki tek araçla çözmeye çalışıyor; bu da bir sürü homurdanma ve sopasını sallama gibi görünüyor. Başka bir deyişle, duygularını nasıl yönlendireceğini bildiğini sanmıyorum." "Bu her geçen saniye daha çok takım hakemine benziyor." Ellerimi siliyorum ve kovaları vitrine geri koymaya başlıyorum.

"Tek söylediğim, onun senin için deli olduğunu herkes görebilir, bebeğim. Ama belli ki bu fikir onu aynı zamanda dehşete düşürüyor. İçindeki bir şey onu geride tutuyor ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Yutkundum ve gözlerimdeki acıyı görmesin diye bir kova daha toplamak için döndüm. "Bunu değiştiremem. İnan bana, denedim. Eğer beni içeri almak isteseydi yapardı. Ama fark etmediysen söyleyeyim, yakında bir değil iki bebeğim olacak. Odak noktam onlar olmalı, hayatımızda olmak isteyip istemediğine karar veremeyen biri değil."

Solana akıllıca cevap vermemeyi seçiyor ve buna sevindim. Yaptığım şeyle ilgili her günün her saniyesinde ne kadar şüphem olduğunu bilseydi, muhtemelen bizi tekrar bir araya getirme şansını yakalardı.

Biz sessizce çalışmalarımıza devam ediyoruz, ben vitrinleri ayarlarken o da rafları dolduruyor. Kapanmaya on dakika kala kapının zilleri çaldı ve tanıdık bir ses düşüncelerime sızdı.

"Mercedes'e mi?"

Döndüğümde Clifton'ın orada durduğunu görüyorum ve ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Gözleri yüzüme dönmeden önce yuvarlak karnımın üzerinde geziniyor, dudaklarında serin bir gülümseme kıvrılıyor.

"Umarım sakıncası yoktur. Sizinle iletişime geçemedim bu yüzden korumalarınıza sordum. Bana günlerini burada geçirdiğini söylediler."

"Bu...beklenmedik" diyorum. Başka bir deyişle, çok tuhaf.

Clifton benim rahatsızlığımdan habersiz gibi görünüyor ya da fark etse bile umursamıyor. "Bak, senin... durumunu duydum." Karnıma doğru başını salladı.

"Ortalıkta fısıltılar dolaşıyor. Muhafızlardan biri onun kaymasına izin verdi. Ama henüz çok fazla kişi bilmiyor. Bunu hala kurtarabileceğimizi düşünüyorum."

"Ee... ne?" Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra tekrar göz kırpıyorum, kafamın açıkça karıştığını görüyorum.

Clifton, sanki bu tamamen mantıklıymış gibi, "Sana kur yaptığımı duyurdum," diye açıklıyor. "Judge'ın evindeki akşam yemeğinden önce. İtibarınızı hâlâ kurtarabiliriz. IVI'dan bizimle bir ücret karşılığında evlenmek isteyen bir rahibim var ve o da resmi evraklara istediğimiz tarihi ekleyecek. Bunu kamuoyuna duyurmadan önce herkese balayı dönemimizin tadını çıkarmak istediğimizi

söyleyebiliriz.”

Şaşkın bir sessizlikle ona bakıyorum. Teklif ettiği şey hayatımın bir noktasında şövalyece görünebilir ama ben aptal değilim. Clifton iyi niyetinden dolayı burada değil. Ölümsüz sevgisinden dolayı kendini bana zincirleyip itibarımı kurtarmak için her türlü çabayı harcamazdı. Birbirimizi çok az tanıyoruz ama bildiğim şey açık.

"Peki bundan tam olarak ne çıkaracaksın?" Ona kaşımı kaldırdım.

Yaklaşık iki saniye boyunca hakarete uğramış gibi davranarak kıpırdandı, sonra omuz silkti. "Güvenin yarısı." "Anlıyorum."

Sözcükler aramızda kalıyor ve bana beklentiyle bakıyor. Ve gerçeği söylemek gerekirse, eğer Cemiyet'teki itibarımı kurtarmak istiyorsam bana teklif ettiği şey iyi bir anlaşma. Evlenebilirdik, oda arkadaşı olarak yaşayabilirdik ve bebeklerimi arkamda IVI'nın tam korumasıyla, utanmadan büyütebilirdim. Bu planda göze çarpan tek bir sorun var.

Boynumdaki yer bir adamın arması için ayrılmıştı ve onun arması olmadığı kesindi. Ve artık kesin olarak biliyorum ki, Judge benimle evlenmek istemese bile ben başka kimseyle evlenemem. Çünkü o zaten adını kalbimin üzerine dövme olarak yazdırdı. Aksini iddia etmeyeceğim.

"Teşekkür ederim Clifton." Solana'ya yandan baktım ve onun konuşmamızı gözlerinde keyifli bir ışıltıyla dinlediğini fark ettim. "Bana teklif ettiğin şey her şey göz önüne alındığında oldukça cömert. Ve minnettarım. Ama gerçekten mi? Sevmediğim biriyle evlenmektense Cemiyet'in gözünde mahvolmayı tercih ederim.

Saygılarımla, elinizi kabul edemem.”

Bir an için reddetmem karşısında o kadar şok olmuş görünüyor ki konuşamıyormuş gibi görünüyor. Sonra kısa bir hayal kırıklığı yaşanır ve en sonunda yenilenmiş bir kararlılık gelir.

"Hormonlusun." Ona baktığımda elini kaldırıyor. "Elinizde çok şey var. Sadece düşün. Bugün bir cevaba ihtiyacım yok.”

Bu sefer lafı uzatmadan ona bu cevabı veremedim, gidiyor. Bunu yapar yapmaz Solana hemen bir kahkaha krizine giriyor.

"Tarihsel bir aşk hikâyesinden alınmış bir sahne gibi," diye boğuluyor. "Aman tanrım, biraz komik olduğunu kabul etmelisin."

"Çok komik." Gözyaşlarını silerken gözlerimi devirdim. "Artık taliplerime gülmeyi bitirdiysen eve gidebilir miyiz?" "Evet." Başını salladı ve dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Diğer atılgan genç arkadaşlar gelip sizi çağırmadan önce buradan çıkalım."

16

JUDGE

Masamın üzerinde duran cep telefonum Paolo'dan gelen bir mesajla titriyor. O burada ve araba hazır.

Ofisten çıkıp eve doğru giderken zihnim bir hareketlilik, olasılıklar ve "eğer"ler telaşıyla dolu. Düşünmemek için çok çabaladığım, yüzeyin altında kalan tek bir şey var. O sabah apartman dairesinde Mercedes'in bana söylediği son sözler.

Belki seni istemiyorum...

O anı her tekrarladığımda sanki kalbimden bir parça oyulmuş gibi oluyor. Tamamen batırdım. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Onu suçlayamam bile. O haklı. Ben kibirliyim. Ne istersem onu alırım. Ve o benim verebileceğim kırıntıları hak etmiyor.

Ama daha fazlasını yapabilecek kapasiteye sahip miyim?

Hayır. Köklenme şansı bulamadan bu düşünceyi yok ediyorum. Kesinlikle hayır. Şimdi onu duymaya ihtiyacım var. Bencillik ettim ve onu ilk sıraya koymam gerekiyor.

Ve sonra dikkate alınması gereken bebekler var. Hayatlarının bir parçası olmayacağım düşüncesi ne anlayabildiğim ne de kabul edebildiğim bir gerçek.

Ama kabul etmeliyim. Hayatına devam etmesine izin vermeliyim.

Ama bu ne anlama geliyor? Başkasıyla mı evlenecek? Onu yatırmalarına izin mi vereceğiz? Çocuklarıma baba olsunlar mı?

Bu düşünce içimde ham bir öfke dalgası gönderiyor.

Paolo'nun Range Rover'ı benim için hazırladığı evin önüne park ediyorum.

Köpeklerin sığabileceği araba. Uzun zamandır görmediğim bir hareketlilik bulmak için eve giriyorum. Lois ve çalışanlardan birkaçı küçük köpeğin etrafında toplanmışlar, köpek onun üzerinde ooh ve aah gösterileri yapıyor, onu okşuyor ve sırayla ona sarılıyor. Pestilence bile küçük Doberman'ı burnuyla dürterek oynamak istiyor.

"Judge," diyor Lois çömeldiği pozisyondan bana bakarak. "O çok tatlı!"

İtiraf etmeliyim ki, ayakkabılarımı koklamak için yanıma geldiğinde çok etkileyiciydi; ben onu sevmek için eğildiğimde Pestilence yanıma yerleşiyor, ona bakmak için yüzünü yüzüme çeviriyordu.

"Onun henüz bir adı var mı?" Kızlardan biri soruyor.

Yavru köpeği kaldırıp düzeltiyorum. "Henüz değil." Bunu Mercedes'e bırakacağım. "Araba dolu mu?" Paolo'ya soruyorum.

"Evet. Mercedes'in bir haftaya yetecek erzakı olacak, o zaman daha fazlasını da getireceğim."

Teşekkür ederim, dedim ve Pestilence'in takip etmesi için ıslık çaldım. Dışarıda Range Rover'ın arkasını açıyorum ve Pestilence arabaya atlıyor. Yavru köpeği yanına koyuyorum ve ben kapağı kapatırken Pestilence'in onu geriye doğru itmesini izliyorum.

Şu anda, Vincent Douglas'ın başına gelenler göz önüne alındığında, Mercedes'i eve sürükleyip güvende tutmak için onu odama kilitlemekten başka bir şey istemiyorum. Douglas da sebeplerden biri. Bu köpek yavrusu, ona istediği alanı

verme çabamdır. Ama Mercedes'i kendi özgür iradesiyle buraya geri döndürmek için yapılacak küçük bir duygusal şantajdan öteye gidemem. Alabildiğimi, bana teklif edeceği kırıntıları alacağım.

Sürücü koltuğuna oturup daireye doğru giderken durum nasıl da değişti diye düşünüyorum.

Geldiğimde Solana'nın ya da Georgie'nin arabalarını park yerinde görmediğime sevindim. İki Rolls Royce yan yana park etmiş, Mercedes'in evini izliyor. Range Rover'ın kapağını açıyorum ve Pestilence dışarı atlıyor. Köpek yavrusu da aynısını yapmaya çalışıyor ancak yüksek düşüşte tereddüt ederek sızlanıyor. Oturup bana bakıyor, küçük kuyruğunu sallıyor.

Oh evet. Şantaj.

Onu alıyorum, muhafızları selamlıyorum ve Mercedes'in ön kapısına doğru gidiyorum. Zili çalıp kapıyı açmasını beklerken yanıma gelmeden önce Pestilence ön bahçedeki her şeyi kokluyor.

Beni pencereden görünce adımları titriyor ama sonra Pestilence havlıyor, onu görünce kuyruğunu sallıyor ve kapıyı açmak için acele ediyor. Beni selamlamıyor, gülümsemiyor bile ve daha kollarımdaki köpek yavrusu hakkında tek kelime edemedi Pestilence burnunu ona doğru sürterek tüm ilgisini istiyor. "Hey sen," diyor köpeklerle karşı kullandığı sıcak bir ses tonuyla. Yere çömeliyor ve onu okşarken yüzünü yalamasına izin veriyor. "Burada ne yapıyorsun?" Boğazımı temizleyip kendimi içeri davet ediyorum.

"Ah," diyor, bana bakarken daha soğuk bir ses tonuyla. Düzeltiyor. "Kendileri arabayı süremezler" diyorum.

"Hımm." Bakışları köpeğe doğru gidiyor, benden kurtulmak için sızlanıyor ve kocaman gülümsüyor. "Sen kimsin?" Mercedes onu benden alıyor. Köpek yavrusu onu anında seviyor; Pestilence daha fazla ilgi isterken Mercedes'in yüzünü yalarken küçük kıcını kuyruğuyla birlikte sallıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Soruyorum. Kapıyı kapatırken giydiği tişörtün içindeki karnına bakıyorum. Bunun bir hamile gömleği olmadığı açık, çünkü onu sımsıkı sarıyor ve taytının üzerinde bir deri şeridini açıkta bırakıyor. Uzanıp karnına dokunmamak, elimi içerideki bebeklerimin üzerine koymak, sesimi, dokunuşumu tanıyacaklar mı diye merak etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Gözleriyle buluştuğumda beni izliyor. "Bu nedir Judge?"

Aniden planımdan emin olamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, mesele bu değil. Onu seviyorum." Kelimeleri o kadar kolay, o kadar dürüst söylüyor ki. Bu belirli kelimelerle hiç bu kadar kolay konuştum mu? Asla.

"Ama ne yapıyorsun?"

"Eh, yeni bir köpek yavrusu almanın zamanının geldiğini düşündüm. Çocukları tetikte tutuyor."

Kaşlarını kaldırma sırası onda. "Gerçekten mi? Çünkü dört dev Doberman yeterli değil mi?"

Boğazımı temizliyorum. O benim içimi görüyor. "Aslında o senin için. Oğlanları bu kadar çok sevdiğine göre, kendi çocuğunu alabilirsin diye düşündüm.

Apartman dört yetişkin köpek için çok küçük tabii ki, ama belki bir tane...

Düşündüm ki... Bunu kolaylaştırmayacak. "Paolo onu eğitecek, merak etme. Tamamen evden ayrılana kadar benimle kalacak. Ama bu arada Pestilence'ın seninle kalabileceğini düşündüm."

Gözleri kısıldı. "Yani o benim için mi?" Başımınla onayladım. "Eğer onu istiyorsan." "Hediye gibi mi?"

Kolyeyi takmadığını fark ettim ama yorumumu geri tuttum. "Evet." "Onun adı ne?"

"Henüz adı konmadı. Seçebilirsiniz."

"Ah." Onu yere bırakırken küçük köpeğe bakıyor. "Tamam aşkım. Sanırım ona Kali diyeceğim. "Kali?"

Bana sırtıyor. "Düşmanlarını yok eden tanrıça gibi."

"Ah. Tamam o zaman. Kali öyle." Kafam karıştı. Ama tamam. "Ve sen Pestilence'ın benimle kalmasını mı istiyorsun?"

"Eve girebilir miyim?" Soruyorum. Tereddüt ediyor. "Sadece birkaç dakikalığına. Hiçbir şey yapmayacağım Mercedes. Ben sadece köpekler için buradayım."

"Hım-hım, elbette." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını sallayarak oturma odasını işaret etti. Şömine rafında yanan bir mum görüyorum ve tarçın kokusu havaya yayılıyor. Akşamın erken saatlerinde güneş solmaya başlıyor ve alanda genel bir sıcaklık var. Bir rahatlık.

Sehpanın üzerindeki bir fincan çaydan buhar yükseliyor ve yerde katladığı bebek kıyafetleriyle dolu bir çamaşır sepeti var. Görüntüsü beni çok etkiliyor.

Bu oluyor. Bebeklerimiz oluyor. Biz.

Hayır, biz değiliz.

O.

"Mercedes, ben..."

"İçecek bir şey ister misin?"

Bakışlarımı o yığından ona doğru kaydırıyorum. Başımı sallıyorum. "İzin ver de Pestilence'ın eşyalarını alayım." Bir dakikalığına buradan çıkmam gerekiyor.

"Bana kalıp kalamayacağını sormadın. Her zaman yaptığın gibi varsayıyorsun."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, gözlerim yine o kıyafetlere takıldı. Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Üzgünüm. Bunu isteyeceğini düşündüm. Düşündüm ki—"

"Vincent Douglas'tan korkmuyorum Judge. Bize dokunamaz. Ona izin vermeyeceğim." "O bir erkek, Mercedes. Eğer sana ulaşırsa istediğini

yapacaktır."

"Çoğu erkek gibi."

"Sana zarar vermek istiyor," diyorum, darbeyi sıralayarak ama şu anda tereddüt etmeme izin vermiyorum. Onun güvenliği bu yüzden buradayım. "Ve bir erkek her zaman bir kadını alt edebilir. Eğer buraya girerse..." "Kardeşimin dışarıya koyduğu korumaları gördün mü?"

"Eğer içeri girerse..." Onu görmezden geliyorum. "Sana yardım edemezler. Bilmiyorlarsa hayır. Tabii ki eve gelmeni tercih ederim," diye başladım ve mektubu oraya koydum. Bu fikirle alay ediyor. "Ama seni istediğin dışında oraya sürüklemeyeceğim."

"Vay canına, bu senin için bir değişiklik. Başka birinin ne istediğini düşünmek acı verir mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Veba kalırsa senin için daha güvenli olur. Sana bir şey olmasına izin vermeyecek." Sanki gerilimi hissetmiş gibi Pestilence, Mercedes'i onu sevmesi için dürtmeye geliyor. "Kalabilir. Kalmasını çok isterim. Ama korktuğum için değil."

Başımınla onayladım. "Tek istediğim bu. Onun eşyaları dışarıda. Yiyecek, yatak, ihtiyacı olan her şey. Paolo malzemelerini yenileyecek. Bir şeye ihtiyacın olursa beni araman yeterli. Hiçbir şey. Onu gezdirmeye gelebilirim..."

"Eminim onu gezdirmeyi başarabilirim."

"Elbette. Gidip eşyalarını alayım." Evden dışarı çıktığımda merdivenlerin yanındaki bebek bezi alışveriş çantasını fark ettim. Muhafızlardan biri Pestilence'in malzemelerini boşaltmama yardım ediyor. "Nerede uyumasını istersiniz?" Tekrar yalnız kaldığımızda Mercedes'e soruyorum.

"Benimle."

Başımı salladım ve herhangi bir davet beklemeden onun yatağını ve merdivenin basamaklarının yanında duran bebek bezi çantasını taşıdım. Beni takip edip yatağını nereye koyacağımı yönlendiriyor. Daha sonra elimde bebek bezi torbasıyla, ne yapacağımı şaşırmış halde ama ayrılmaya isteksiz bir halde, ona dönük duruyorum.

"Bunlar çocuk odasına gidiyor."

Onu koridorun sonunda, en yumuşak yeşil ve sarı tonlarında yeni boyanmış, tüm duvarlarda rengarenk hayvan çıkartmaları bulunan odaya, karşı uçlarda iki beşik, alt değiştirme masası ve bebekler için paketlenmemiş şeylerle dolu kutulara kadar takip ediyorum. .

Çantayı içeri alırken beni izliyor. "Çantayı bırakabilirsiniz Judge."

Ona dönüp başımı salladım. "Bebek bezini nerede istiyorsun?" "Yaparım."

"Lütfen. Bana izin ver."

Alt değiştirme masasının altındaki dolabı işaret ediyor, ben de inanılmayacak kadar küçük bebek bezlerini açmak için dizlerimin üstüne çöküyorum. Bunları

bebek mendilleriyle birlikte yığıyorum, sonra ayağa kalkıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Soruyorum.

"İyiiz. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," diyor elini karnının üstüne koyarak. Hareket edip etmediklerini sormak istiyorum. Eğer onlara dokunabilirsem. Ama yapamayacağımı biliyorum.

"Ah." Elimi cebime atıyorum ve oradaki zarfı çıkarıyorum. Bunu ona uzatıyorum. Alır ve içine bakar.

"Sonogram görüntüleri. Bir tanesini sakladım. Umarım sakıncası yoktur." Bana bakıyor ve bir an bunu ona vermemi isteyip istemediğini merak ediyorum. Ama sonra köpek yavrusu aşağıda havlıyor ve ikimiz de kapıya dönüyoruz. Odadan ilk çıkan Mercedes oldu. Etrafıma bir kez daha baktım, kendimi hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum ve onun peşinden aşağıya inip verandaya çıkıyordum. Küçük kapıyı açıyor ve Pestilence ile köpek yavrusunu, tuvaletini yaptığı çimenlik alana bırakıyor.

"Kardeşin muhafızları artırdı." Douglas'ta gözlerimin olduğunu bilmiyor. Bunu onunla paylaşmalıyım. "Sorun değil, Judge. Santi bu işi hallediyor."

"Neden? Ne oldu?"

"Hazırlandı." Uzaklaşmak için döndü ama onu durdurmak için kolunu tuttum.

Onu tuttuğum yere bakıyor ama bırakmıyorum.

"Ne oldu? Çünkü bir şey oldu." "Hiç bir şey."

"Bir şey. Bu neydi?"

"Geçen gün bir paket aldım. Kapıma kadar teslim edildi." Kanım buza dönüşüyor. "Ne paketi?"

İfadesi bozuldu ve saklamaya çalıştığı şeyi gördüm. Korku. "Mercedes'i mi? Hangi paket?"

Cevap verirken bana pek bakmıyor. "Parçalanmış bir oyuncak bebek ve boş bir cenaze davetiyesi." "Ne? Benim bundan neden haberim olmadı?"

"Judge..."

"İsa aşkına. Buradaydım. Ona sordum." "Judge, beni incitiyorsun."

Onu hâlâ tuttuğum yere bakıyorum ve onu nasıl sıktığımı görüyorum. "Bok. Üzgünüm." Tutuşumu gevşetiyorum ama bırakmıyorum. "Benimle eve gel. Lütfen. Seni koruyabilirim."

Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Burası benim evim Judge." Sözleri zorlama mı yoksa ben mi hayal ediyorum?

"Hayır değil. İzin ver seni koruyayım." "Kardeşim..."

"Lütfen, Mercedes. Seni evine bırakayım." "Gitmen gerek. Gitmeni istiyorum." Onu duymak istemediğim için ona baktım. Parmaklarımı kolundan çekip köpekleri çağırmak için bana sırtını döndü.

"Pestilence'ı tutacağım. Ama kararına saygı duyup gitmelisin. Şimdi." "Beni dışlamayın."

Başını indiriyor. "Lütfen, Judge." "En azından..."

Dönüp ellerini göğsüme vuruyor. "Sadece git. Git! Sadece bu seferlik, kendini ikinci sıraya koy ve benim lanet değişiklik istediğimi yap!" Gözyaşları gözlerinin etrafındaki deriyi ıslatıyor ve bunun ona ne kadar çabaya mal olduğunu görüyorum. Burada olmamın onu nasıl incittiğini gör. Uzun bir dakika boyunca onu izledim, gözlerindeki bakışın beynime yanmasına, içlerindeki acının tenimde bir marka gibi yanmasına izin verdim. Başımınla onayladım. Çünkü konuşamıyorum. Köpek yavrusu merdivenlerden yukarıya çıktığında onu kucağıma alıp evin içinden geçip ön kapıdan dışarı çıkıyorum.

17 JUDGE

Santiago'nun evine giderken Ezra'yı aradım. "Kapısına kahrolası bir paket teslim etti!" "Judge, sakın olun."

"Bunu nasıl yaptı Ezra?" "Mesajlarını kontrol ettin mi?"

"Hangi mesajlar?" diye sordum, tüm gün süren duruşmalar nedeniyle sessize aldığım telefonumu cebimden çıkardım.

"Üçünü birkaç saat önce sana bıraktım." Ekranımda bildirimleri görüyorum.

"Muhafızları atlattı. Bir gecede dışarı çıkmış olmalı." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Özür dilerim Judge. Her iki adamın da gitmesine izin verdim ve onu bulmak için şehri araştırıyoruz. Yanına yaklaşmayacak."

"Kapısına kahrolası bir paket teslim etti! Ona yaklaştığını söyleyebilirim!"

Diğer taraftan bir küfür mırıldanıyor ve De La Rosa Malikanesi'nin kapısına yaklaşırken derin bir nefes almaya çalışıyorum.

"Bununla işi bitmedi. Onunla," diyorum. "Hayır, haklısın. Ama onu bulacağız."

"Gitmek gerek. Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber ver." "Yapacağım. Özür dilerim, Judge."

Biliyorum, her şeyi kontrol edemiyor ama siktir et, bu mu? Aramayı kestim ve malikanenin kapısının dışındaki güvenlik kamerasına baktım. Santiago'nun beni içeri alacağından emin değilim ama o beni görene kadar ayrılmak istemiyorum. Ama sonra, interkomdan tek kelime etmeden kapılar açılmaya başlıyor ve girişe doğru sürüyorum, daha durmadan, bir zamanlar en iyi arkadaşımın kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzı ince bir şekilde ayakta dururken görüyorum. yüzü bana kapalıydı.

Ama bu umurumda değil. Yapamam. Şimdi olmaz.

Range Rover'ı aniden durduruyorum ve park etmek için harekete geçtiğim anda sürücü koltuğundan kalkıyorum.

"Kapısındaki ölüm tehdidini bilmem gerektiğini düşünmedin mi?" Ona doğru yürüyorum. Arabanın kapısını bile kapatmadım.

Düzeliyor, soğuk bakıyor. "Hayır, bunun seni ilgilendirdiğini düşünmedim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onu geriye doğru ittim. "Ölüm tehdidi alıyor ve sen bunun beni ilgilendirdiğini düşünmüyor musun?"

Yüzüme giriyor. "HAYIR. Öyle olduğunu düşünmemiştim. Peki bunu nereden biliyorsun? Yine onun yanına mı gittin?"

Çenemi sıkıyorum ve çenemi kaldırıyorum.

"Sikiş aşkına. Seni görmek istemiyor. Bunu o kalın kafana sok." Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Cehennem gibi görünüyorsun. Eve git ve biraz uyu. Burada sana göre hiçbir şey yok." İçeri doğru yürümek için dönüyor.

"Evet, o benim çocuklarımı taşıyor, o yüzden bunu seninkine ilet!"

Yüzünde bir marka gibi yandığımızı öğrendiği günden beri aynı öfkeyle bana dönüyor. "Santi mi?" Ivy koşarak dışarı çıkıyor ve kolunu tutuyor.

Duruyor ve hırlıyor. Ancak kendini kontrol altına alır. "Ona ne yaptığının tamamen farkındayım Judge," diyor yumruklarını iki yanına doğru uzatarak.

"Konuşmamız gerek."

Ivy bir ona bir bana bakıyor.

"Hayır, yapmıyoruz. Sana söylemem gereken her şeyi söyledim." Bir an için uzaklaşacağını sandım ama sonra Range Rover'ın içinden gelen sızlanma sesiyle hepimiz dönüp baktık.

"Bok."

"Bu nedir?" Ivy, Kali başını pencereye uzattığında gülümseyerek soruyor.

"Onu dışarı çıkarmam lazım. Ona bakabilir misin? Kocanla konuşmam lazım."

"Dedim ki..." Santiago başlıyor ama Ivy onun kolunu sıkıyor.

"Onu izleyeceğim. Onun adı ne?" Kali'yi alması için kapağı açtığımda bana soruyor. "Kali."

"Ah," diyor açıkça kafası karışmış bir halde. "Ona Mercedes adını verdi."

"Ah." Gülümsemesini bastırdı ve Kali'yi yere bırakmak için boğazını temizledi.

"Siz ikiniz devam edin. Kali ve ben oynayacağız."

Eve girmek için dönen Santiago'ya bakıyorum. Onu, devasa masasının arkasındaki sandalyesinde oturduğu

çalışma odasına kadar takip ediyorum. Kapıyı kapatıp ayakta kalıyorum.

"Onun evinde miydi?"

Beni yalnızca kısılmış gözlerle inceliyor.

"Bakın biz de aynı şeyi istiyoruz. Mercedes'in kasası. Mercedes'ler mutlu. Şu anda bunun ilk kısmı çok önemli. Benimle çalışman gerekecek, ya da bana yardım et, onu evime geri sürükleyeceğim ve..."

Sana izin vermeliyim çünkü bu onun sana karşı karışık bir şekilde hissettiği kalıcı duyguları yok eder."

Bu beni duraklatıyor. Çünkü Mercedes'in söylediği bu değildi. Ama ben de istediğimin tam tersini söylememiş miydim? Onu korumak için. Kendimi koru.

Çünkü çok uzun zamandır kaçınmayı başardığım bir şey var. Aslında tüm

hayatım boyunca. Hiçbir zaman gerçek bir ilişkim olmadı. Kadınlarla çıktığım randevuları bir yandan sayabilirim. Kedi Evi'ne gidiyorum. sikiyorum. Gidiyorum. Desene kör değilim. Ve nedenini anlıyorum.

Yapmamak zor. Korkuyorum.

Ve artık sadece ona zarar vermekten korkmuyorum. Belki de gerçek korku tamamen benim kontrolüm dışındadır.

Onun sevgisine ya da sevgisine layık olmadığımı biliyorum. Ama eğer onu bana verir ve sonra alırsa o zaman bana ne olur? Eğer şu anda başıma gelenler bunun bir göstergesiye, bu benim için iyiye işaret değil. "Anlamıyorum, Judge," dedi Santiago sonunda beni gittiğim cehennemden çekip çıkardı.

Bu mu.

"Neyi anlamıyorsun?"

"Neden yapmıyorsun? Onunla evlen? Ona karşı hislerin var, bu çok açık. Bunu şimdi bile yüzünde görüyorum. Ve sana karşı hisleri var. Öyleyse neden bunu yapıp herkesi sefaletinden kurtarmıyorsun?"

Başımı eğiyorum. Ona söyleyebilir miyim? Bu korkunç sırrı ona açıklayabilir miyim?

"Beni tanırsınız Judge. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Ama geçmişinden bahsetmiyorsun. Hiç yapmadım. Veya bu birkaç durumda ortaya çıkıyor, çok yüzeysel. Belki fark etmediğimi düşünüyorsun ama bunca yıldır fark ettim. Sizi, hepinizi göremediğimi biliyorum. Peki saklamak için her şeyi, her kahrolası şeyi kaybetmeye razı olacak kadar karanlık ne var?"

Boğazımdaki yumruyu yutkundum, koltuklarımın altında ve alnımda ter biriktiğini hissettim. Arkadaşıma bakıyorum ama onun içinden bakıyorum.

Homurdanarak başını sallıyor. Ayağa kalkıyor, bir viski dolduruyor ve önümdeki masaya koyuyor. "Sırtındaki dövmeyle bir alakası var mı? Sende olduğunu hiç bilmediğim biri."

Elimin titremesini zar zor kontrol ederek viskiyi aldım. Bir yudum içiyorum. "Ya da altında sakladığı yara izi? Bıçak yarası."

Bardağın içindekileri yutuyorum. Başka dökmüyor. Sadece arkanıza yaslanıp beni izliyor. Bu çok zor. Sırlarımı saklamak istediğimden değil. Bunları paylaşmak çok zor. Kendimi böyle çıplak bırakmak.

"Bir aileyi kaçıracaksın. İstedğin bu mu?"

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Tüm Egemen Oğullar bunları giyer.

Montgomery amblemi, yasa ve sonuç. Carlisle'ı neredeyse duyabiliyorum.

"Hildebrand'ın beni Mahkemeye çıkarmak için ağzının suyu aktığını biliyorsun."

"Biliyorum."

"O ve büyükbabam bunu yıllardır planlıyorlardı." Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Hildebrand güçlü bir takım olacağımızı düşünüyor."

Santiago beni izliyor. Konuşmuyor ve onu okuyamıyorum. Ama bunu benim için kolaylaştırmasını beklemiyorum. Neden yapsın ki? Eğer rollerimiz değişseydi

ona bu şansı vereceğimden bile emin değildim. Ve belki birkaç yıl önce bunu yapmazdı. Bu Ivy'nin işi. Onu yumuşattı.

“İçimde tanıdığı bir şeyi görüyor Santiago. Şiddet...” Başka ne diyeceğimi bilmediğim için yarıda kestim. "Orada mı?"

Bir kez başımı salladım.

"Onu kız kardeşimin üzerine mi saldın?" "HAYIR."

"Onu zorladın mı?"

“O benim gözetimimdeydi. Kontrol bendeydi.” "Onun isteği dışında ona baskı mı yaptın?" "HAYIR. Tanrım. Ben o canavar değilim."

İfadesi son derece yumuşadı. "Zaten biliyorum. Sadece bunu yaptığından emin değildim." Bu beni şaşırttı ve dilsiz kaldığımı fark ettim.

“Paketi bir komşu teslim etti. Douglas eve IVI muhafızının varlığıyla gelmekten daha akıllı. Ama o kararlı." Çekmeceyi açıyor, içinden bir kutu çıkarıyor ve masanın üzerine koyuyor.

Ayağa kalktım, açtım ve içine baktığımda parçalara ayrılmış oyuncak bebeği ve cenaze davetiyesini buldum. Tıpkı içindekileri anlatırken olduğu gibi kanım dondu. “Tanrım. Bunu gördü mü?”

"Hayır, gardiyan ona izin vermedi."

"Onu evine götürüyüm." Bir kaşını kaldırıyor ve bunun ev sözcüğünde olduğunu biliyorum. Devam ediyorum. "Onu güvende tutabilirim. Benim evimde ona erişemeyecek."

“Benimkinde de olmaz. Ama o bunu istemiyor ve bence bir değişiklik olsun diye onun kararlarına saygı duymamızın zamanı geldi.”

"Bu ölüm kalım meselesi, Santiago."

Ayakta, elini omzuma koymaya geliyor. “Onu sizin ya da benim evinize hapsedmek farklı bir ölüm. Ve ne sen ne de ben onun için bunu istemiyoruz.

18 JUDGE

Eve doğru gidiyordum ki telefonum bir mesajla çaldı. Trafik ışıklarında kontrol ediyorum. Solana anlamadığım aptalca bir mesaj gönderiyor.

Solana: Dun dun da dun...

Ben: Numaramı unutabilir misin? Solana: Düğün çanlarını duyuyorum. Ben ne?

Solana: Duymadın mı? Seçkin bir Egemen Evlat, Mercedes'le evlenmek istedi. O da çok romantikti bu konuda... Kavşağın ortasından U dönüşü yaptığımda arabalar korna çalıyor, etrafımdaki trafik çığlık atıyor. Gaz pedalına basıp eczacıya doğru koşarken cep telefonum yere düşüyor. Dükkana girerken öfkeyle dışarı park ediyorum.

Solana bir müşteriyle birlikte ve o çatlak Madame Dubois yüzünde sinsi bir gülümsemeyle masasından tırnaklarını törpülüyor.

Solana, bok yiyen bir sırtışla, "Hemen yanında olacağım," diyor. "Neden

şuradaki ruh halinizi iyileştiren iksir seçeneklerimize bakmıyorsunuz?"

Kali'nin havlamasını duyduğumda dişlerimi sıktım ve onu sarsmayı düşündüm. Bok. Onu unuttum ve arabama işemesine ihtiyacım yok.

"Hemen döneceğim!" Solana'ya söylüyorum ve dışarı çıkıyorum, kapının üzerindeki zil artık sinir bozucu. Kapağı açarak Kali'yi dışarı çıkardım. İşemeye ihtiyacı olursa diye onu yere bırakmalıyım ama bunun yerine sırtıp mağazaya geri döndüm, satın aldığı ürünü alıp ayrılan müşteriye kendimi gülümsemeye zorladım ve sonra Kali'yi yere bıraktım.

"Ah!" Yavru köpeğe doğru koşarken Solana'nın yüzünde büyük bir gülümseme belirliyor. "Aman Tanrım, sen şimdiye kadarki en tatlı şey değil misin? Georgie seni sevecek!" Yavru köpeği alıp ona sımsıkı sarılıyor ve Kali onun yüzünü yalıyor ve bu beni çok sinirlendiriyor.

"Metnin ne hakkındaydı?"

Kali'ye tutunarak doğruluyor. "Judge, açıkçası bana köpek yavrusu seven bir adam gibi gelmiyorsunuz. Bunu yanlış anlamayın."

Göğsümdeki çingırağı duyuyor mu? Eğer öyleyse, tehlike duygusu açıkça zayıftır. Çünkü daha geniş gülümsüyor.

"Ne demek istedin sen?"

"Köpeği dışarı çıkarayım. Sanırım tesisleri kullanması gerekiyor," diyor Madame Dubois, köpeği almak için gizlice yaklaşırken. Bu insanlar beni öldürecek.

"Biraz uyumalısınız Judge. Gerçekten berbat görünüyorsun," diyor Solana, yalnız kaldığımızda ve bazı şeyleri vitrine koymak için tezgahın arkasına geçtiğinde. "Bunun için bir şeyim var."

Derin bir nefes alıyorum. "Beni sınırıyorsun." "Ne?"

"Ne. Öyleydi. Senin. Lanet olsun. Metin. Hakkında?"

Omuzlarını silkiyor. "Ne dedim. Oldukça açıklayıcı olduğunu düşündüm.

Tezgahı elime alıp 10'a kadar sayıyorum. "Daha iyi bir açıklama yapın." "Clifton Phillips onun eski sevgililerinden biri, değil mi?"

"Lanet olası Clifton Phillips mi? Alev mi? Öyle düşünmüyorum."

"Yani, çok tatlı sanırım," diye tereddüt ediyor. "Eğer bu türden hoşlanıyorsan. Gerçi sanırım sen onun kara kara düşünen, baskıcı pislik tipini onun sisteminden çıkardın."

"Onunla ne zaman tanıştın? Üçünüzün düzenlediği küçük etkinliklerden birine mi davet edildi? Yine o sırtıma var. "Hayır, onunla burada tanıştım. Mercedes'in izini sürdü. Romantik, değil mi?" Beynimin kafatasıma karşı çingırdadığını hissediyorum.

"Ve sonra ona evlenme teklif etti! Tam burada, dükkanımda!" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle iç çekiyor ama bir şeyler ters gidiyor.

"Ne yaptı?"

"Görülmesi gereken bir şeydi, orası kesin."

Madam Dubois geri dönüyor ve Kali bana değil Solana'ya dönerken tırnakları

yere vuruyor.

"Ne dedi?"

Solana, Kali'yi kaldırıp başını bana doğru eğiyor. "Onun adına pek mutlu görünmüyorsunuz, Judge." "Ne dedi?"

"Bir Egemen Evlat'ın teklifini memnuniyetle karşılayacağınızı düşünüyorum. Demek istediğim, önemli olan sizlersiniz, değil mi? Senin tüyler ürpertici küçük Topluluğunun üst kademesi mi?"

"Solana. Sana bir kez daha soracağım. Ne dedi?"

"Bunu düşünüyor. Ama sanırım yakında düğün çanlarını duyabiliriz. Yerinizde olsam bunu yapardım, Judge." Kapının üzerindeki zil sanki benimle alay ediyormuş gibi çalıyor ve döndüğümde Georgie'nin içeri girdiğini görüyorum. Beni selamlamak için her zamanki gibi dik dik bakıyor, sonra da Kali'ye gülümsüyor. Ama hem köpeğin hem de kadının itirazına rağmen onu Solana'nın kollarından kapmadan ve Clifton Phillips'i tam olarak nasıl öldüreceğimi düşünerek mağazadan dışarı çıkmadan önce onun yanına gelmesini bile beklemiyorum. .

19

MERCEDES

"Öyle mi?" Koltukta oturup değersiz bir realite TV şovunu izlerken Solana'nın bakışları yüzümün yan tarafında bir delik açıyor. Sanırım tüm önerme, herkesin her gece sarhoş olması ve kötü kararlar vermesi, ancak tam olarak emin değilim. "Ne olmuş?" Bir parça patlamış mısırı ağzıma atıp çiğniyorum. "Bugün rapor edilecek bir şey yok mu?"

Ona dönüp tek kaşımı sorgularcasına kaldırdım. Buraya geldiğinden beri tuhaf davranıyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Bana aklından ne geçtiğini söyler misin?" İnliyorum. "Açıkçası bir şeyler var."

"Mühim değil." Masum bir tavırla omuz silkiyor. Bana sorarsan çok masumsun.

"Bu bir şey," diye mırıldandım.

Pestilence yanıma yerleşti ve patlamış mısır kasesine bakarken başını kucağıma koydu.

"İyi bir ruh halindesin." Solana kaseden bir parça patlamış mısır alıp köpeğe yediriyor. "Bugün Judge'la bir şey mi oldu?"

"Beni bir köpek yavrusuyla birlikte evine çekmeye çalışması dışında mı demek istiyorsun?" Kuru bir tavırla söylüyorum.

"Bence çok tatlı." Solana, Pestilence'ın kafasını kaşıyor ve kaşlarını oynatıyor.

"Ateşli bir adamın beni köpek yavrusuyla birlikte kendi evine çekmeye çalışmasına aldırış etmem."

Ona bir bakış attım. "Az önce Judge'a ateşli mi dedin?"

Bir masum gülümseme daha. "Neden bu seni rahatsız ediyor? O ateşli. Gözlerim

var. Şu sıradan gözlemi yapamaz mıyım?"

Sinirli bakışlarımı tekrar televizyona çevirdim ve dün gece kimin kiminle yattığına dair oyuncuların kavgasını izliyormuş gibi yaptım. Solana beni rahatsız ettiğini biliyor ve bunu kasıtlı yapıyor. Ama asıl soru bunun nedeni. Düşünceli bir tavırla, "Montgomery'nin kanında bir şeyler olmalı" diye ekledi. "Theron pisliğin teki olabilir ama aynı zamanda karanlık, düşünceli bir yanı da var." "Solana." Onun bu büyüsunü sandığım gibi bastıramadığım için sinirlenerek itiraz etmeye başladım. Ama daha içeri girmeden kapım gürleyen bir vuruşla çalıyor.

"Vay be." Solana'nın gözleri benden kapıya doğru genişliyor. "Kim olabilirdi?" "İçimde bir his var..." Kendimi kanepeden kaldırdım ve girişe doğru yürüdüm, gözetleme deliğinden bakarak bu gece kapımın eşiğinde görmeyi beklediğim son iki kişiyi buldum.

Gözlerim kanlı Clifton'ın üzerinde gezinirken aklımı mı kaçıyorum diye merak ederek kapıyı hızla açtım. Yanında duran ve onu yakasından tutan Judge, kendisi de kanlı bir gömlek giyiyor.

"Ne Allah aşkına..."

"Söyle ona" diye talep eden Judge, Clifton'ı sanki elindeki bir bez bebek gibi sallıyor.

Clifton'ın bakışları benimkine yöneldi, korku gözlerindeki ışığı yuttu. "Teklifimi geri çekiyorum!" Solana'nın arkamdan homurdandığını duyuyorum ve birden her şey yerli yerine oturmaya başlıyor. Bunu Judgea anlatmış olmalı. Mantıklı olan tek şey bu.

"Clifton—" diye başladım ama o, kafasını şiddetle sallayarak sözümü kesti.

"Teklifimi geri çekiyorum! Seninle evlenmeyeceğim. Seni istemiyorum!"

"Vay be, teşekkürler." Dikkatimi Judge'a çevirmeden önce gözlerimi devirdim.

"Şimdi tatmin oldun mu?" Clifton'ı homurdanarak serbest bırakıyor ve onu itiyor.

"Sana bir daha bakarsa, onun kahrolası gözlerini kestiğimde tatmin olacağım."

Clifton, çimlerin üzerinde koşarak, bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koşarak ve takılıp yüz üstü çimenlere düşmeden önce uyarıyı dikkate alıyor.

Kendini yukarı doğru sürüklerken kıyafetlerinin yırtık olduğu gözümden kaçmıyor. Judge onun hakkında gerçekten çok şey yapmış. İyileşmesi muhtemelen haftalar alacak. Öte yandan Judgeın parmak eklemlerinde sadece biraz morarma var.

"Gerçekten gerekli miydi?" Ona soruyorum.

"Açıkçası, kahrolası mesajı ilk seferde almamıştı. Yani evet öyleydi."

Judge hâlâ öfkeli, sahiplenici bir tavırla üzerimde gezinirken gözleri yanıyordu. Bu bakışı tam bacaklarımın arasında hissediyorum ve onun da gördüğünden eminim.

"Burada ne yapıyorsunuz Judge?" Boğuluyorum. "Ben..."

Beni belimden tutup kendisiyle birlikte evin içine çekiyor. "Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi."

Solana arkamızda boğazını temizleyerek onu onun varlığından haberdar ediyor ve Judge sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi ona dik dik bakıyor.

"Sanırım ben sadece..." Solana aceleyle oraya doğru giderken kapıyı işaret ediyor. Judge, "Evet, bunu yapıyorsun," diye homurdandı.

O gittiği anda ateşli bakışlarını bana çevirdi, parmaklarını ensemin etrafına doladı ve beni göğsünün sert yüzeyine doğru çekti.

"Cesedimi çiğnemen lazım." Dudakları benimkilere değiyor, sözlerinin sıcaklığı içimi yakıyor. "Onunla evlenmene izin verir miyim?"

Ben ona bunu planlamadığımı söyleyemedim ağzı benimkini kapattı ve sert elleri vücudumu ele geçirirken karnımda bir ateş tutuştu. Kıcımlı yakalıyor, sıkıyor ve inliyor, sonra da tozluklarımı aşağı çekip üzerimden itiyor. Aynı zamanda gömleğini pantolonundan kurtarıyorum, düğmelerini deliklerden kurtarıyorum, sonra da fermuarına uzanıyorum. Beni kollarına alıyor, merdivenlerden yukarı taşırken karnım onunkine çarpıyor. Biz yürüdükçe kıyafetler de peşimizden geliyor. Bunu nasıl başardığımı bile bilmiyorum ama ellerimiz her yerde. Saçları çekiştirmek, tenimize dokunmak, vücutlarımıza ısı yaymak.

"Judge," diye sızlandım, dişlerini boynuma doğru sürüklemek için ağzımı onun ağzından ayırdı.

"Lanet olsun, Mercedes," diye homurdanıyor. "Bu bana ait. Hepsini. Lanet her bir parçan. Anlıyor musun?" Beni yatağın üzerine yayıp ayak bileklerindeki pantolonu çıkarırken buna hiçbir itirazda bulunmadım. O zaman benim peşimde. Vücudu beni aşağı bastırıyor, sıcaklığı tenime işliyor, kokusu her yanıma sarıyor. "Judge," diye tekrar yalvarıyorum.

Beni öpüyor, kalçalarımı açıyor ve aletini uyarılmam boyunca sürüklüyor. Sadece birkaç dakika sürmesine rağmen ona fazlasıyla hazırdım.

"Söyle." Parmaklarıyla yüzümü damgalıyor, siki üzerimde zonklarken bana işkence ediyor. "Bana bunun kime ait olduğunu söyle."

"Sen." Bu kelime dudaklarımdan davetsizce çıkıyor ve eğer bu yeterince kötü değilse, onu vurguluyorum. "Sadece sen."

Onaylayan iniltisi diğer her şeyi bastırdı ve sonra içime girdi, parmakları kalçalarımın saplandı. Ağzı tekrar benimkine döndü. Dişlerimiz çatışıyor, dillerimiz istila ediyor ve sanki dünyadaki son günümüzmüş gibi beni sıkmasına izin veriyorum çünkü buna ihtiyacım var.

Ona doğru eğiliyorum ve o bana her şeyini veriyor. Her itiş. Dudaklarından çıkan her şiddetli ses. Onun ıstırapı yalnızca benimkiyle eşleşiyor ve beni bir değil iki kez yanına getirdiğinde bu acıyı hafifletiyor.

Acı verici bir homurtuyla serbest kaldığında, spazmlar hala vücudumda sekiyor ve o kadar kesinlik dolu tek bir kelimeyle kendini içimde serbest bırakıyor ki, bu beni kırıyor.

"Bana ait."

Yüzünü boynuma gömdü ve elleri karnımın kıvrımında gezinirken beni içine çekti. Ve buna engel olamıyorum. Acı verici duygular içimden bir hıçkırıkla fişkırırken göğsüm inip kalkıyor.

Judge donakaldı ve gözlerinde dehşetle bana bakmak için geri çekildi.

"Mercedes'e mi?" "Neden bana bunu yapmaya devam ediyorsun?" Ağlarım.

"Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

Benden uzaklaştı ve kendini yatağın kenarına çekip bakışlarını kaçırırken sıcaklığının kaybolduğunu, aramızdaki bağın koptuğunu hissettim. Başı ağır bir şekilde sallanıyor, elini saçlarının arasından geçirirken sırt kasları gerginlikten dalgalanıyor.

"Yapamam." Boğulmuş tepkisi, yenilenmiş bir öfke ve gönül yarası kombinasyonunu çağırıştırıyor. "Neden?" İstiyorum. "Neden Lawson? Söyle bana."

"Çünkü kahretsin." Dönüp bana bakıyor, gözleri asla görmeme izin vermediği bir ateşle dolu. "Seni çok seviyorum Mercedes. Bunu anlayamıyor musun?"

Bu sözler zırhımı yırtıyor, kalbimin derinliklerine yerleşiyor ve ben bir sessiz hıçkırık daha saldıkkça parçalanıyor. Bu tamamen başka bir şey.

"Beni seviyorsun?"

"Evet," diye gürledi. Seni çok seviyorum. Seni tahmin edebileceğinden daha uzun süredir seviyorum. Bebeklerimi taşıyorsun. Ben senin içindeyim. Ve gitmene izin veremem. Bunun için özür dilemeyeceğim. Eğer Clifton'ı istiyorsan bu çok kötü çünkü bu gerçekleşmeyecek..."

"O halde neden?" Onun sözünü kestim.

Gözleri yüzümde geziniyor, araştırıyor. "Niçin ne?" "Neden bana sahip olmana izin vermiyorsun?"

Daha sonra arkasını dönüp duygularını işlerken onları koruyor. Sonunda cevap verdiğinde sesi o kadar kırılgan

ki zorlukla duyulabiliyor.

"Çünkü seni tamamen kaybetme düşüncesi beni felç ediyor. Ve eğer batırırsam, batırdığımda bu kayıptan kurtulamayacağımı biliyorum."

Sözleri beni susturuyor ve aynı zamanda kafamı karıştırıyor. Bunca zamandır korktuğu şey bu muydu? Zaten kendine yapmakta olduğu bir şeyden kendini korumak için beni uzak mı tutuyor? İkimize de.

"Beni zaten uzaklaştırdın," diyorum ona. "Ne farkı var?"

Başı yenilgiyle eğilir. "Öyle değil. Ne zaman ve nasıl olacağını kontrol edersem öyle olacağını düşündüm, ama durum farklı değil. Gerçek olamayacak kadar iyisin. Bir an bile böyle bir şeye gerçekten sahip olabileceğimi düşünmeme izin vermem imkansız. Ama gitmene de izin veremem. Denedim. Kahretsin, denedim."

Her an kaçabileceğinden korkarak doğrulup yavaşça ona doğru ilerledim. Ama yapmıyor. Ellerimin arkadan ona dolandığını, dudaklarımın çıplak sırtındaki yara izine baskı yaptığını hissettiğinde bile. Benim için açtığı bir yara izi.

"Lawson'ı mı?"

Dokunuşum karşısında ürperiyor ve yüzünü tutup bana bakması için çeviriyorum. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşak ve savunmasızdı ve bir şeylerin değiştiğini biliyorum. Bu anlık bir bakış değil. Bana anahtarı veriyor, kilidini açıyor ve beni içeri alıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Titriyor, yüz hatları acıyla buruşuyor ve ancak o zaman bunun onun için neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum. Bunca zaman buna bir anlam veremedim ama yüzüme bakıyordu. Bana ailesinden bahsetti. Kardeşinden hissettiği ihanet. Annesine baktığında gördüğüm soğukluk. Onu hayal kırıklığına uğrattığı için hissettiği acı. Sevdiği herkes onu hayal kırıklığına uğrattı ve kendisini değersiz hissetmesine neden oldu.

Neden farklı olacağımı düşünsün ki?

Bu farkındalık kalbimi burkuyor, onu avuçlarımın arasına alırken, ona karşı hissettiğim yoğunluğu aktarmaya çalışırken beni içten içe büküyor.

"Seni seviyorum." diyorum ona tekrar. "Ve ben hep yapacağım. Beni ne kadar kızdırsan da. Ne kadar kavga edersek edelim. Gelecek ne getirirse getirsin, sen bana damgasını vurdun. Bunu anlıyor musun? Bana böyle hissettiren tek kişi sensin ve her zaman öyle kalacaksın." Kucağına doğru sürünerek parmaklarını hızla atan kalbimin atan nabzına getirdim. "Bu şarkı tam sana göre Lawson Montgomery. Bunu başka kimse anlayamaz." Kafatasımın arkasını avucunun içine aldı, beni kendine doğru çekti ve öptü. Bu bir sahiplenme öpücüğü. İddia etmekten. Ama daha derin bir şey. Kırılmaz bir şey. Ve bizi birbirimize bağlayan bağ her zaman öyle kalacak.

Bunu biliyorum. O biliyor. Ve bu sefer gerçekten teslim oluyoruz.

Beni ait olduğum yere, sikiinin üzerine oturttu ve daha yavaş adımlarla hareket ettik. Daha az aceleye getirilmiş ve daha uzun süreli bir yanık. Bunu boynumun üzerinden köprücük kemiğimin aşağısını öperken ve gizlemediği bir saygıyla göğüslerimi okşarken anlıyorum. Benimle sevişiyor.

"Lawson," diye inledim adını ve o da karşılık olarak takdir dolu bir ses çıkardı.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, beni unutuşa gönderirken çekiştiriyor, hayatımın en yoğun orgazmıyla onun etrafında parçalanıyor. Aşağı indiğimde yüzümü tuttu ve serbest bırakılması bağlantıyı kesene kadar gözlerimin içine baktı. Dudaklarından çıkan zevk sesini yuttum ve ona sarılıp göğsüne çöktüm. Parmakları boynumun arkasındaki o boş alana gidip beni okşuyor ve daha söylemeden ne düşündüğünü anlıyorum.

"Bunun her zaman benim olması gerekiyordu."

"O halde beni şimdiden markala," diye ona meydan okuyorum. "Al çünkü bu

senin." Çenemi kaldırdı ve bakışlarımla buluşmak için geri çekildi. "Bu akşam."
"Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin olamayarak ona göz kırptım.
"Bu gece" diye tekrarladı. "Bir gün daha beklemek istemiyorum. Evlen benimle
Mercedes. Seni çok uzun zaman önce sahip olmam gerektiği gibi sahiplenmeme
izin ver.
Gözlerindeki yoğunluk beni çözüyor ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de
kendimi ona eşlik ederken buluyorum çünkü mantıklı olan tek şey bu.
Parmaklarımı saygıyla yüzünün üzerinde gezdirirken, "Bu gece," diye
mırıldandım. "Beni senin yap, Lawson Montgomery. Ve bir daha beni bırakma."

20

MERCEDES

Judge'un Egemen Oğul olmasının yararı, sözünün dağları yerinden
oynatabilmesidir. Duş almam, saçımı ve makyajımı yapmam için gereken süre
içinde, dairemin alt katında zaten bir ordu toplanmış durumda.
Solana, Georgie, Ivy ve Santiago'nun beni beklediğini görünce bir an şaşırdım.
Ancak Solana ve Ivy beni gelinlik denemek için üst kata çıkarırken o an hızla
kaosa sürüklendi.
"Merak etme." Solana, çocuk odasında kurdukları raftaki asılı poşetleri
karıştırmaya başlıyor. "Stiliste tarzınızın kısa bir özetini verdim."
Bunu görebiliyorum ve buna sevindim. Çünkü serginin tamamında sadece birkaç
elbise beyaz. Diğerleri altın,

siyah, zümrüt yeşili ve en önemlisi kırmızıdır. Özellikle kızıl. İlk gördüğüm bu.
Beni çağıran ilk şey ve onu
incelemek için çıkardığımda, bunun o olacağını zaten biliyorum. "Solana."
Minnettarlığım sessiz bir nefesle dudaklarımdan dökülüyor.
"Biliyorum." O gülümser. "Ama tüm övgüyü ben alamam. Şunu söylemeliyim
ki, eğer talep üzerine tasarım elbiselerin teslim edilmesi Cemiyet'in
ayrıcılıklarından biriye, ben de bu faydaya tamamen katılıyorum."
Ivy ve ben gülüyoruz ve Solana bana tutmadan önce elbiseyi çantadan
çıkarmama yardım ediyor. Elbise göz kamaştırıyor; omuzları açıkta bırakan
askıları olan zengin bir kadife parça. Basit ama zarif ve hamileliğimi
sergileyecek, dolayısıyla Judge'ın buna bayılacağını sanıyorum. Ama önce
konuya girmem gerekiyor.
Bornozumu çıkarmaya başladığımda, Solana bana dantelli siyah bir iç çamaşırı
ve askısız bir sütyen fırlatmadan önce rafın uç kısmındaki bazı parçaları karıştırıp
rafa geri dönüyor.
"Düğün gecesi için," dedi kurnazca. "Yine de yanaklarınızın kızarmasına

bakılırsa siz ikinizin çoktan kutlama yaptığınızı hissediyorum."

Ona sırtımı verip sütyenimi ve külotumu giydiğimde kızarıklığı daha da artırıyor. "Bu arada, bütün bunları halletmemiz gerekecek," diyor Ivy. "Ama bu gece vaktin yok çünkü görünüşe göre senin Kanun adamı seni koridordan aşağı sürüklemek için büyük bir acele içinde."

Gözlerimi kapatıyorum, o gerçekliğin sıcaklığı yeniden içimde dolaşıyor. Bir yanımda hâlâ bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyor. Eğer bu çılgınlıksa. Ama diğer yanımda, onu tüm kalbimle seven yanımda, umurumda değil. Onu istiyorum. Sonunda kendisinin de beni istediğini itiraf etti, bu yüzden beklememizin bir anlamı yok. Bunu yapmak istiyorum. Lawson Montgomery'nin karısı olmak istiyorum. Bu yüzden anlıyorum. Bunu anlıyorum. Bu çılgınlığı anlıyorum Acele et. Dürüst olmak gerekirse, sokak kıyafetlerimizle evli olsaydık bile umurumda olmazdı. Ama Judge bana bunu doğru yapmak istediğini söyledi ve bu bir anlam ifade ediyor. İşte buradayım, kendimi bir şekilde tam bedenime uyan bir elbisenin içine koyuyorum. Bu, Solana ve Ivy'nin gözlerini anında yaşartan bir elbise ve beni aynaya götürdüklerinde benim de gözlerimi yaşartıyor. "Tamam kes şunu." Solana ellerini yüzünün önünde sallıyor: "Gerçekten makyajımı yeniden yapmak istemiyorum."

"Özür dilerim," diye hırladım, "buna engel olamıyorum."

Georgie bana seçebileceğim buket buketleri taşıırken hepimiz yarı gülüyor, yarı ağlıyoruz. Hepsini onun dükkanındaki çiçekler olarak tanıyorum ve zevklerimi bu kadar iyi anlayan arkadaşlarım olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "

Muhteşemler." Çiçeklere parmaklarımı uzatıyorum ve şampanya güllerinden oluşan bir buketin üzerine oturuyorum.

"Senin gibi." Georgie yanağımı öpmek için eğiliyor ve duygularım büyük bir şekilde geri geliyor. "Tamam, gerçekten durmalısınız," diye bağılıyor Solana.

"Ayakkabılar... ayakkabılara ihtiyacımız var!" "Stilettolar," diyorum ona, elimdeki göreve odaklanmaya çalışarak.

"Gerçekten mi?" Georgie soruyor: "Günlerdir ayaklarının şiştiğinden sızlanıyorsun." "Sadece düğün için olacak." Omuz silkiyorum, gözlerini deviriyor, "Kadınların başına gelenler."

Şanslıyım ki, Solana bunu anlıyor ve normalde giydiğimden bir beden daha büyük olsa da mükemmel siyah stilettoları seçmeme yardım ediyor. Bundan sonra yapacak pek bir şey kalmıyor ama Santiago kapıda beliriyor. ve herkes onun benimle biraz yalnız kalmak istediğini hissediyor gibi görünüyor. Bu yüzden hepsi sorulmadan kapıyı arkalarından kapatarak ayrılıyor. Alışılmışın dışında bir

duygu yüklü gözleri üzerimde geziniyor ve konuşmadan önce duyulabilir bir şekilde yutkunuyor. çok güzel görünüyorsun Mercedes."

"Teşekkür ederim," diye boğuldum. "Bana koridorda yürür müsün?"

Yüz hatları yumuşadı, gözlerinden bir şey geçti ve başını salladı: "O halde istediğin bu mu?" "Bu." Sözlerime hiç şüphe yok ve Santi'nin de bunu gördüğünü biliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum" diyor sessizce. "Bunu bilmeni istiyorum. Sen harika bir anne ve eş olacaksın. Ve Judge sana iyi bir koca olacak. Eğer değilse onu benim öldüreceğimi biliyor."

Bunu birisinin şaka olarak algılayabileceği bir üslupla söylüyor ama Santiago'nun son derece ciddi olduğunu biliyorum. Bu sadece onu daha çok sevmemi sağlıyor.

"Teşekkür ederim kardeşim." Ona sarılıyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bir süre sonra geri çekiliyor ve tanıdık bir kadife kutuyu bana vermeden önce sanki kendini çelikleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor. "Judge benden bunu sana vermemi istedi."

Gülümseyerek açtım ve kolyeyi taktım, parmaklarım zincirin tenime yerleşmesini sağladı.

Kapının hafifçe çalınması anı böldü ve Ivy özür diler bir gülümsemeyle başını içeri uzattı. "Arabalar burada." Judge seni de yanında istediğini söyledi, bu yüzden kiliseye gidene kadar bunu giymen gerekecek."

Pelerini IVI'da giydiği pelerin olarak tanıyorum ve onu omuzlarımın üzerinden geçirdiğimde kokusu beni sarıyor, bu bana rahatlık veriyor. Genellikle bunlar erkeklere ayrılır, ancak Judge'ın beni gözünün önünden ayırmasına imkan yok, değil mi? Şimdi. Yani bu, gerçek törene kadar elbisemi gizleyecek.

Yerine yerleştirdikten sonra, Santiago beni kolumdan tutuyor ve damadın yanına gitmem için beni aşağıya

götürüyor. Bir erkeğin orada, kendi kıyafetiyle durmaya hakkı olandan daha yakışıklı görünüyor. siyah smokin ve ona uygun koyu kırmızı kravat ve cep mendili. Solana'nın da yaptığını varsaydığım bir şey.

Merdivenlerin altında Santi isteksizce beni Judge'a teslim ediyor ve hepimiz teslimatı yapacak olan araçların konvoyuna doğru yola çıkıyoruz. IVI yerleşkesine gidiyoruz. Judge özel arabamıza binmeme yardım ediyor, yolculuğa başlarken eli benimkini sıkıyor. Gizlilik ekranı açık ve Judge bana döndüğünde bunun için minnettarım.

"Güzel görünüyorsun," dedi. mırıldanıyor, dudakları şakaklarıma bastırıyordu:

"Henüz elbisemi görmedin bile." Eğlenerek gülümsüyorum.

"Önemli değil," diye yanıtlıyor ciddi bir tavırla. "Her zaman güzel görünüyorsun.

Ama asla içinde bebeklerimiz varken olduğundan daha güzel görünmüyor.

Yüzüğüm parmağındayken ve işaretim işaretlendiğinde tenin, gözlerimi senden asla ayırmak istemeyeceğim.

Sesindeki yanan sahiplik beni içten içe ısıtıyor ve yolculuğun kısa olduğunu

biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Tokalarını çözüp kucağına sürünerek fermuarına uzanıyorum. Gözleri istekle parlıyor ve homurdanıyor aletini serbest bırakıp elbisenin ve pelerinin kumaşını etrafıma kaldırırken onun onayı. Birkaç saniye içinde onu tekrar içime aldım ve kiliseye kadar ateşli ve ağır bir şekilde devam ediyoruz. İkimiz de Sert gel, Judge, son sarsıntıdan sonra bile vücudumu ezmeye devam ediyor. Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorum. Bu gece benimle işinin bitmesine bile yakın değil. "Artık sunakta bana katılırken benim gelmemin kalçalarınızdan aşağı aktığını göreceksiniz." Dudaklarını kulağıma sürtüp çenemden aşağıya doğru öpüyor ve ben ürperiyorum

Araba durduktan sonra bile elleri kıcımlı okşamaya devam ediyor ve dışarıda toplanan herkesin gürültüsünü duyuyoruz. Biri camı çalıyor ama biz onları görmezden geliyoruz, Judge dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyor ve sanki öpüşüyormuşuz gibi beni öpüyor. Sanırım biz de öyle yapıyoruz, ta ki başka bir ısrarlı vuruş ve ardından Solana'nın üzgün sesini duyana kadar:

"Onun saçını karıştırmasan iyi olur, Lawson Montgomery!"

Kıkırdayıp başını sallıyor, ben de gülümsüyorum. Kıyafetlerimizi düzelterip bana yardım ettikten sonra Solana, onaylamayan bir bakışla beni tuzağa düşürüyor.

"Güzel." Gözlerini deviriyor: "Taze sikilmiş şıklığın aradığımız görünüm

olduğunu fark etmemiştim." Omuz silkiyorum: "Sanki sen aynısını yapmazdın."

"Kim bilir belki de yaparım." Gözleri kalabalığı taradıktan sonra Judgea döndü:

"Senin pislik kardeşin bu gece burada mı?"

Onun sorusu üzerine kasıldım ve Judge elini belime koydu. Cevap vermedi ama içeriden süzülen kalabalığa başıyla işaret etti. "İçeri girsek iyi olur."

Bu konuşmayı böldüğüm için minnettarım ama Solana'yla Theron hakkında daha sonra konuşmayı aklımın bir köşesine not ediyorum. Tekrar.

Solana muhtemelen etraftaki insanlara patronluk taslamak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için diğerlerinin yanına dönerken Judge beni içeriye yönlendiriyor. Ve çok geçmeden, bir öpücük için biraz daha zamanımız kalarak ayrıldık, hazırlanmak için kendi ayrı alanlarımıza götürüldük. Gerçi benim için pelerini çıkarıp Ivy, Georgie'yi ziyaret etmekten başka yapacak pek bir şeyim yok. ve Solana, saçımla uğraşıp düğün öncesi boğuşmamız sırasında berbat ettiğimde ısrar ediyor.

Kafam karışmış durumda, hiçbir şeyi umursamayacak kadar mutluyum. Santi beni almaya gelip beni salona götürdüğünde de öyle kalıyorum. Müziğin başlamasını beklerken büyük kapılar. Bir dakika sonra açılıyorlar ve benim çoğundan tam olarak haberdar olmadığım şeyler oluyor. Bildiğim kadarıyla, ağır metal çalıyor olabilirler. Çünkü tek gördüğüm şey mihrapta beni bekleyen adam. Yakışıklı, çılgın, yoğun müstakbel kocam.

Ona giden yolculuk çok uzun geliyor ama bir şekilde oraya varıyorum. Santi beni

serbest bırakıp Judge'ın yanındaki yerini alırken Solana da benim yanımda duruyor. Rahip bir duayla açılıyor ve ben Judge'ın sıcak ışıltıyla yıkanan gözlerine bakıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bir yanımda onun hâlâ gergin ya da kararsız olabileceğinden endişeleniyordum. Ama şu anda tek görebildiğim kararlılık ve gurur.

Tören, tüm Cemiyet düğünleri gibi geleneksel olarak Katolik bir törendir; ancak saatin neredeyse gece yarısı olduğu göz önüne alındığında, kısaltılmış bir versiyondur. Yine de, IVI'nın maskeli ve pelerinli tanıklarıyla birlikte çok sayıda tanıdıklarımız, arkadaşlarımız ve ailemiz bu etkinlik için bir araya geldi.

Dürüst olmak gerekirse rahibin söylediklerinin yarısını bile duymuyorum.

Yeminlerimizi söyleme ve yüzüklerimizi değiştirme zamanı gelene kadar olmaz.

Yüzüğümü, Judgeın bana verdiği kolyenin tasarımına uygun, göz alıcı bir orta parçası olan çarpıcı bir pavé pırlanta banttır. Her bakımdan mükemmel ve yüzüğünü parmağımda taşıdığım için gurur duyuyorum ama beyaz altın bandını onun üzerinde gördüğümde daha da mutluyum.

Bu tören tamamlandıktan sonra nihayet sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından rahip bizi karı koca ilan etti. Judge beni kollarına almak ve tüm kilisenin duyduğuna emin olduğum derin bir homurtuyla beni öpmek için

onay beklemiyor. Ama zerre kadar umurumda değil ve onu hemen, uygun görülen süreden çok daha uzun bir

süre öpüyorum. Kardeşim boğazını temizleyene kadar Judge dinleyicilerimizin olduğunu hatırlamıyor gibi görünüyor.

“Bunu sonraya sakla, olur mu?” Santi mırıldanıyor.

Judge dudaklarımı onunkilerden ayırdı ama gözleri üzerimde gezinirken sıcaklığı azalmadı.

Etrafımız başkalarıyla çevriliyken, benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Seni seviyorum," dedi bir kez daha, çalınmış bir mahremiyet anı.

"Ben de seni seviyorum." Ona gülümsedim, kalbim sırf onun için yeni ve çılgın bir şarkıyla atıyordu. "Çok fazla, Lawson Montgomery."

Rahip, bu akşam burada toplananları selamlama talimatı vererek konuşmamızı yarıda kesiyor. Bunu birlikte, el ele yapıyoruz, çok fazla insanın tebriklerini kabul ettiğimiz için Judge beni asla bırakmıyor.

Özellikle hamileliğim çok barizken onların meraklı bakışlarını kaçırmıyorum. Bu haberin daha sonra dilleri sallayacağından eminim, ancak şu anda bu konuda Judge'a tek kelime etmeye cesaret edemiyorlar. Elbette Giordana, Dulce ve Vivien'i selamladığımızda küçümsemelerini gizleme zahmetine girmiyorlar. Vivien'in sanki yas tutuyormuş gibi siyahlar giydiği, gözlerinin keskin bir şekilde üzerimde dolaştığı dikkatimden kaçmıyor.

Hava öpücüğü ve soğuk bir kucaklama için eğildiğinde, ısıran sözleri kulağıma giriyor. “Eh, sanırım bu bir kocayı güvence altına almanın bir yolu.”

Judgeın elini benimki üzerinde sıktığında onun da bu sözleri duyduğu ve hiçbir ritmi kaçırmadığı açıkça görülüyor.

“Yanılıyorsun, Vivien.” Gözleri sulandırılmamış bir hayranlıkla üzerimde geziniyor. "Mercedes'in elini güvence altına alması gereken kişi bendim. Kıyaslayabilecek başka bir kadın yok.”

Vivien, Judgeın sözleri karşısında tokat yemiş gibi görünüyor ve biz onu orada öylece bırakırken, ağız açık bir şekilde uzaklaşırken bu beni olması gerekenden çok daha fazla memnun ediyor.

Judge, "Sanırım şu an için yeterince tebrik aldım" diyor.

Beni kapıya doğru yönlendirirken, bir anlığına bana bakmak için duraksayarak onaylayarak başımı salladım. "Bunu bu gece yapmak istediğinden emin misin?" İşaretten bahsediyor. Dövmeyi cildime bizzat kendisi yapacak. Bir IVI doktoruna yaptığımız telefon görüşmesiyle birlikte konuyu kısaca tartıştık. İşareti hamile kadınlara vermek pek yaygın değil ama daha önce de yapıldı ve uygun önlemler ve steril ekipmanlarla, istersek devam etmek için yeşil ışığımız var.

"Bunu şimdi istiyorum," diye temin ettim onu. "Herşeyden dahafazla."

Gözleri yine bu sahiplenme duygusuyla parladı ve başını salladı. "Tamam küçük canavar. Nasıl istersen." Beni IVI avlusuna açılan kilise kapılarına yönlendiriyor. Deneyimlerime dayanarak başka bir toplantının onun bana işareti verdiğine tanık olacağını zaten biliyorum. Yine de samimi bir an olacak. Elleri vücudumdaydı. Onun sanatı benimde. Onun sonsuza kadar benim üzerimdeki iddiası.

Görevli dışarı çıkmamız için kapıyı açtığında içimde bir heyecan ürpertisi dolaşıyor. Başım bulutların arasında, yıldızlı gökyüzü sadece bizim için parlıyor. Bu gecenin değiştirebileceğim tek bir anı bile yok. Büyülü hissettiriyor. Sanki saatte bir milyon mil hızla giden bir hız trenindeymişim gibi geliyor, saçlarımda rüzgar, aklımda önümdeki varış yerinin heyecanı. Her şey mükemmel. Bu güzel. Bu harika.

Olmayana kadar.

Judge yanımda donup kalıyor, ben de ona bakıyorum, merdivenlerin dibindeki adama bakan bakışlarını takip ediyorum. Bana tanıdık gelmiyor ama kolunu kaldırdığında kim olduğunu tahmin etmem gerekmiyor; ay ışığındaki gümüş parıltısı doğrudan bana yöneliyor.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor gibi görünüyor. Judge'ın beni arkasına iterken boğuk sesi. Havayı bölen patlama, az önce sahip olduğumuz mükemmel balonu deldi. Sıcak sıvı yüzüme sıçradı ve düştüğümü hissettim, Judge'ın bedeni benimkine doğru sarsılıyordu. Bu kaosun içinde, Vincent'in ayakkabılarının bir cellat gibi yankılanarak bize doğru hareket ettiğini görüyorum. Judge'a tutunuyorum, bebeklerimizle asla tanışamayacağımızı anladığım için yüzümden sessiz gözyaşları akıyor. Budur. Başlangıç ve son.

"HAYIR!" Birisi çığlık atıyor ve tanıdık bir bornozun parıltısı belirliyor. Düğündeki maskeli bir adam Vincent'ı yere indiriyor ve ardından iki hızlı

patlama daha oluyor, bunu bir homurtu takip ediyor ve gece havasında çınlayan son bir silah sesi duyuluyor.

Vincent'in başının yana doğru sallandığını, yüzünün yarısının patladığını görüyorum. Çığlıklar kalabalığı yırtıyor, ardından insanlar etrafımızda dolaşırken daha fazla kaos geliyor. Ama Judge'a dönüp yüzüne uzandığımda her şey kayboluyor. Ona her şeyin düzeleceğini söylemek istiyorum. Bunun yanlış olması dışında. Hepsi yanlış.

Gözleri kapalı, nefesi sık ve onu sırt üstü yatırdığımda nedenini anlıyorum. Kafasından kan sızıyor, boynundan aşağıya damlıyor.

"Judge?" Panikle onu sarsıyorum ama cevap vermiyor.

"Judge!" Çığlık atıyorum, dudaklarımdan yabancı bir ses çıkıyor. "HAYIR! Bunu bana yapamazsın! Seni daha yeni geri getirdim!

Bir çift güçlü kol etrafıma gelip beni uzaklaştırmaya çalışırken hıçkırıklar bedenimi sarsıyor.

"Mercedes." Santi'nin acı dolu sesi acıma sızıyor. "Gelmek. Seni buradan çıkarmalıyız."

"HAYIR!" Kendimi Judge'ın üzerine atarak ciğerlerimin sonuna kadar çığlık attım ama Santi tekme atıp çığlık atarak beni tekrar geri çekti.

"Yeni evlendik" diye hıçkırdım. "Beni artık bırakamaz. Sonsuza dek böyle kalmamız gerekiyordu, Santi. Bana sonsuza kadar birlikte olacağımızı söyle." Santi boğularak, "Özür dilerim," dedi. "Mercedes, çok üzgünüm."

21 JUDGE

Dışarıya adım attığımız anda onu görüyorum. Düğünümüzün bu geç saatte çanlar çaldığı ve mürekkep mavisini gökyüzünün parıldadığı mutlu kaostun ortasında, o burada, törenin bir sonraki kısmı için avluda toplanan tanıkların arasında kaybolmuş durumda. İşaretimin karımın ensesine, bildiğim o alana yerleştirilmesi bir düzeyde benim içindi. Her zaman benim içindi.

Mercedes içimdeki değişimi hissediyor. Sırtının sertleşmesinden bunu hissediyorum. Diğerleri onu görmüyor mu? Ancak sahne kafa karıştırıcıdır; Hiçbir zaman olmayacağına yemin ettiğim düğünü izleyecek çok fazla insan var burada, telaşlı karmaşa içinde kapılar daha az iyi korunuyor. Ve Vincent Douglas ödünç alınmış ya da büyük ihtimalle çalınmış, ayağına uymayan bir pelerinle ayakta duruyor, ayakkabıları fazla gürültülü, nefreti fazlasıyla aşikar. Kalabalığın içinde ayrı duruyor. Sanki diğerleri onun tehdidini hissediyor ve mesafelerini koruyorlar. Ama gözlerini görmüyorlar. Kimse yapmaz. Hepsi güzel karımı tüm mutluluğuyla izliyorlar.

Belki de asla sahip olamayacağımız bir mutluluk içindeydik.

Mercedes vücudumdaki değişikliği hissetti ve bana baktı. Ellerim şişmiş

midesinin üzerinde geziniyor ve onun şaşkın yüzünü çevremde görüyorum. Çünkü gözlerim ona kilitlendi. Cüppeyi geri iten silahlı adam, silah ışığı yakalıyor, cilalı metal ölümcül olduğu kadar parlak da parlıyor. Tüm gürültü ve kahkahalar arka planda kalıyor. Vincent Douglas kolunu kaldırdığında zonklayan, sessiz bir şey, bornoz tamamen düşüyor. Mercedes'i arkama iterken ağzımdan boğuk bir hayır sesi çıkıyor ve yemin ederim ki silah ateşlendiğinde ışık patlamasını görüyorum. Bir çığlık. Sonunda birisi çığlık atıyor. Hayır, bu doğru değil. Çığlık geliyor ardından. Beyaz-sıcak acıdan sonra. Ben düştükten sonra. Mercedes. Bir adam sesleniyor. İki patlama daha var, sonra üçüncüsü. Daha fazla çığlık, insanların kafası karışıyor ve korkuyor. "Judge!" Mercedes'ti. Sesi tuhaf geliyor, kendisi gibi değil. Beni sarsıyor. "Judge! HAYIR! Bunu bana yapamazsın! Seni daha yeni geri getirdim." Ona ulaşmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Gözlerimi açamıyorum. Ona her şeyin düzeleceğini söylemek istiyorum ama düzeleceğini sanmıyorum. Bunun için artık çok geç olduğunu düşünüyorum. Sevdığım kadınla evlenmek için çok geç. Küçük ailemiz için çok geç. Başından beri olmam gereken adam olabilmem için. Beni sürüklediği an, onu soğuk bir şekilde kaybettiğimi hissediyorum ve en sonunda, zonklayan acı azalıyor ve ben gidiyorum.

22

SANTIAGO

Onu Marco'ya teslim ederken Mercedes tekme atıyor ve çığlık atıyor, dirseklerini karnıma bastırıyor. "Onları eve götürün! Gerekirse onu odasına kilitle!" Ivy çoktan arabaya binmiş ve Mercedes'i arabaya çekiyor. Adam onun yanına yanaştı ve sürücü daha kapıyı kapatmadan hareket etti. Dışarı çıkmak için neredeyse kucağının üzerinden süründüğünü görüyorum. Kocasına ulaşmak için. Ve yüzündeki sefalet kalbimi kırıyor. Bunu yeni aldı. Buraya yeni geldiler. Her şeyden sonra nihayet sonsuza dek sürecektir mutlu yaşamlarının başlangıcına ulaştılar. Ama De La Rosa'nın mı yoksa Montgomery'nin mi mutlu sonla biteceğini bilmiyorum. Umarım kız kardeşimin iyiliği için yanıliyorumdur. Kızımın iyiliği için. Ama kadere güvenmiyorum. Ve arkadaşımın yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde, bu gecede olmasına izin verdikleri şey için göklere bir lanet gönderiyorum. "Lanet olası bir ambulans çağırın!" Judgeın kravatını ve gömleğini yırtarken bir adam, "Yolda" diyor. Boğulacak. O kadar çok kan var ki nereden geldiğini anlayamıyorum. "Bay. De La Rosa, dur," diyor ben Judge'ı sallarken aynı adam. "Faydadan çok zarar vereceksin. Geri

çekilmek."

Onun Dr. Barnes olduğunu ve Judgeın kafasındaki yaraya kan kırmızısı bir bez bastırdığını fark ettim.

Kan kırmızısı. Judgeın cebindeki mendil. Kız kardeşimin gelinliğine uyum sağlayacaktı. Ama kırmızı asla kan anlamına gelmemişti.

"Judge, uyandınız mı, beni duyuyor musunuz!"

"Biri onu buradan uzaklaştırsın!" Barnes öfkeyle emir veriyor ve birkaç dakika önce çok uzakta olan sirenler

kadınların çığlıklarını bastırarak kadar yaklaşırken iki kol beni yukarı çekiyor. Bir an için zamanda geriye, maskeli balo gecesine ışınlanıyorum. Gecede benzer sesler, zarif müzik ve kutlama için şampanyayla dolup taşan kristal flütlerin seslerine karıştı. Neredeyse öldüğüm gece.

Ben arkadaşşımdan uzaklaştırlırken bir sağlık görevlisi, "Nefes almıyor," diye sesleniyor ama yaralanan tek kişinin o olmadığını fark ediyorum. Vincent Douglas'ı vurarak öldüren diğer adam nefes almıyor.

"İsa aşkına. Çekilin üzerimden!" Beni tutan adamlardan kurtuluyorum ve merdivenlerin dibindeki korkunç manzarayla karşılaşuyorum. Vincent Douglas yüzünün yarısı uçmuş halde ölü yatıyor. Ve yanında onu vuran maskeli, pelerinli adam vardı. Muhtemelen kız kardeşimin hayatını kurtaran kişi. Judge da. Eğer hayatta kalırsa.

Sağlık görevlileri çalışırken, geri çekilmem için bağırırken maskesini çıkarmak için eğildim. Yıllar geçmesine rağmen onu tanıyorum. En az beş. Daha fazla?

"Theron?"

"Efendim, uzaklaşın."

Arkama baktığımda bir sedyenin yuvarlandığını görüyorum ve üçe kadar saydıktan sonra Theron'un gevşek bedenini sedyenin üzerine kaldırmalarını izliyorum. İki sedye bekleyen ambulansa doğru gidiyor, iki kardeş de sessiz ve hareketsiz bir şekilde yanımdan geçiyorlar.

Onların peşinden gittim, sağlık görevlisini kolundan tuttum ve yüzünü bana çevirdim. "Başaracaklar mı?" Diğer adam kapıyı çarpıyor.

"Efendim gitmemiz lazım. Şimdi!" "Seninle birlikte biniyorum."

"Oda yok!" Diğer kapı çarpılarak kapatılır ve sürücü yola çıkar.

"Kahretsin!" Ellerimi saçlarıma sokuyorum ve kız kardeşimin düğünündeki karmaşaya bakıyorum. IVT'nın avlusunu her zamankinden daha kanlı hale getiren bir gece. Belki de Mahkeme binasının arkasındaki küçük, çimenlik alanda gizli ama hazır duran darağacından daha kanlı.

Bir arabaya ihtiyacım var. Lanet bir arabaya ihtiyacım var.

"Sayın! Santiago!" Döndüğümde Judge'ın şoförü Raul'un bana doğru koştuğunu görüyorum. "Seni hastaneye götüreceğim. Bu taraftan."

Onu, Judge ve Mercedes'in bindiği Rolls'a kadar takip ediyorum ve son derece

hızlı bir şekilde hastaneye doğru ilerliyoruz, tam Montgomery kardeşleri indirirken park yerine girdiğimizde sirenlerin sesi giderek artıyor. Kahretsin. Bu durum ikisinin de hoşuna gidiyor. İkisi de bilinçsiz. Elbette tanrılar bu kadar zalim olamazlar ama öyleler. Bunu iyi biliyorum.

"Teşekkür ederim" dedim Raul'a.

"Efendim, karısı mı?" O sorar. "Onu burada isteyecek."

Duruyorum, düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Evet. Tamam aşkım. Bir arama yapacağım. Şu anda De La Rosa Malikanesi'nde."

"Onu getireceğim."

Raul'un Mercedes için geleceğini haber vermek için hastaneye koşarken Marco'ya mesaj atıyorum. Şu anda ne kadar çılgın olduğunu hayal edebiliyorum. Ne kadar panikledim. Çocuklarını tek başına büyütmeye hazırdı.

Judgein bu noktaya gelmesi çok uzun sürdü. Onunla evlenmek. Ve sanki kader ona iki kez ihanet etmiş gibi geliyor. Geleceği gözlerinin önüne asmak ve onu bu kadar şiddetli bir şekilde elinden almak.

Hayır. Böyle düşünemem.

Hayatta kalacak. Bunu başaracaktır. O yapmak zorunda. Ancak kardeşi gerçekten kötü görünüyordu, yüzünün derisi doğal olmayan bir griye sahipti.

"Montgomery kardeşler nerede? Az önce gelen ambulanstaydılar," dedim resepsiyondaki kadına. Bunları bilmeli. Burası bir Sosyete hastanesi.

Bana bir göz atıyor, ben de aşağıya baktığımda Judgein kanının üzerimdeki lekesini görüyorum. Bunu ve yüzümdeki yarım kafatası dövmesini göz önüne alırsak onun paniğini anlıyorum. Ama umurumda değil. Ellerimi tezgaha vuruyorum.

"Neredeler bunlar?"

"Ameliyat. Ameliyathane altı ve yedinci odalar."

"Bay. De La Rosa." Döndüğümde Dr. Barnes'ın sürgülü cam kapılardan aceleyle içeri girdiğini görüyorum. Masadaki kadına başını salladı ve kolumu tuttu.

"Benimle gel. Seni bekleyebileceğimiz bir yere götüreceğim." "Kız kardeşim. O yolda."

Masadaki kadına dönüyor. "Bayan Montgomery'nin birinci bekleme odasına götürüldüğünden emin olun." Bayan Montgomery. Birkaç dakikadır bu haldeydi. Zaten dul mu kalacak?

İsa aşkına.

"Efendim hadi gidelim. Check-in yapıp ameliyatta neler olup bittiğini size bildirebilirim.

Başımı salladım ve beni rahat ve misafirperver olması gereken bir bekleme odasına götürmesine izin verdim. Ancak bunun burada beklemek zorunda kalanlara rahatlık veya hoş geldin sağladığından şüpheliyim. Ve bu

gece, hiçbir zaman güncellenmeyecek gibi görünen bilgilerin olduğu o lanet

ekranı izlemek ve ilerlemek var. Bu

bekleme odasında en son ne zaman oturduğumu ve Ivy ile ilgili haberler için aynı panoyu izlediğimi hatırlıyorum. Onu kaybettiğime emin olduğumda.

Kader bize çirkin davrandı.

"Santi mi?" Karanlık hayallerimi Mercedes'in boğuk sesi bölüyor. Döndüğümde onu hâlâ elbisesinin içinde, yüzünde hâlâ kan var, koyu kırmızı elbisenin göğüs kısmı kararmış, midesi şişmiş halde görüyorum. Makyajı akmış ve ağlıyor. Yanına gidiyorum, onu kollarıma alıyorum ve vücudu hiçbir insanın dayanamayacağı kadar şiddetli hıçkırıklarla sarsılırken ona sımsıkı sarılıyorum.

23

JUDGE

Şu ana kadar yaşadığım baş ağrılarıyla karşılaştırılabilecek bir baş ağrısıyla uyanıyorum.

Yakından gelen bir nefes başımı o yöne çevirmeme neden oldu ama gözlerimi açmak bana hiç hazır olmadığım bir meydan okuma sunuyormuş gibi geldi.

"Judge!" Mercedes'ti. Her iki eli de benimkilerden birine yaklaşırken sesi adımla kesiliyor. Gözlerimi açık tutuyorum, arkasındaki ışık o kadar parlak ki acı veriyor ama o ışıktaki o kadar güzel görünüyor ki, etrafından dökülen siyah saçları olan bir melek gibi. Bana bakmak için yaklaştığında şampuanının kokusunu duydum. Bir an ölmedim mi diye düşündüm. Eğer ölmemişsek. "Judge," dedi bu sefer daha kısık sesle, üç kısa nefes alırken. Gözyaşları onun güzel meleğinin yüzünü gölgeliyor. Günlerdir ağlıyormuş gibi görünüyor.

Parmaklarımı yüzüne götürüp gözyaşlarının bir kısmını silerken, "Ölmüş olmalıyız," diye başardım. Geçtiğimiz aylarda onlardan çok fazla gördüm.

Gülüyor ve başını sallıyor. Saçları yanağımı okşuyor ve bu şimdiye kadarki en güzel duygu.

"Ölmedik ama sen denedin. Neden bunu yapasın ki? Kendini böyle bir kurşunun önüne mi koyacaksın? Oturup başını göğsüme koyarken, elleri benimkilerden birini sıkarken o gözyaşları yine geliyor.

"Ne yapmamı isterdin? Almanca izin mi vereceğim? Bırakın çocuklarımız..." Bu düşüncüyü bitirmiyorum. "Ah Judge. Öldüğünü sanmıştım. Düşündüm ki... tüm kan. Çok fazla kan vardı." Başını kaldırıp yüzünü yaklaştırıyor. Yanağıma bir damla yaş düştü ve onu öptü.

Kollarımı hareket ettirebildiğimi biliyorum, bu yüzden ayak parmaklarımı oynatıp vücudumu değerlendiriyorum. Başımın yaklaşık bin pound ağırlığında olduğu hissi ve yan tarafta oluşan gerginlik hissi dışında, sanırım iyiyim.

"Ben düştükten sonra ne oldu? Herkes iyi mi?"

Ağzımı öpüyor ve saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor. Ancak bana tam olarak cevap vermiyor ve gözlerinin benimkini tutmadan yüzümde gezindiğini görüyorum.

"Mercedes'e mi?" Oturmak, aniden uyanmak istiyorum. Deniyorum ama kafamı sikiyorum. "Sadece uzanın Judge. Allah aşkına, kurşun yedin. Sadece yere yat." "Söyle bana."

Kapı açılıyor ve dönüyor. Ben de bakıyorum ve Santiago'nun içeri girdiğini görüyorum. Uyandığımı görüyor ve gülümsüyor ama onun yüz hatlarında da bir karanlık var.

"Mercedes'i mi? Haklısın?" Ona sorarım. "O sana zarar verdi mi?" Başını sallıyor, daha fazla gözyaşı döküyor. "Bebekler. Bebekler mi?"

"Hayır, iyiler Judge. İyiyiz. Ve sen iyi olacaksın. Kurşun kafatasını sıyırdı ama çok fazla kan vardı ve olduğundan çok daha kötü görünüyordu."

Santiago elini kız kardeşinin sırtına koyuyor ve duştan yeni çıkmış gibi görünüyor. Beni buraya getirdikten sonra eve gitmiş olmalı. Ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Onlara soruyorum.

Mercedes, Santiago'ya bakıyor ve bunun kötü olduğunu biliyorum. Ama ne kadar kötü olabilir? O Ivy değil, yoksa burada olmazdı. Elena düğünde değildi. Geri kalan konukların envanterini çıkarıyorum. Mercedes'in onun gibi görünmesini kim isterdi?

"Solana mı yoksa Georgie mi? Onlara bir şey mi oldu?" Onlara ne kadar tuhaf bir şekilde önem verdiğimi fark ediyorum. Özellikle Solana'ya.

"Hayır, Judge, onlar iyi. Ve iyi olacaksın. Beyin sarsıntısı geçirdin ve bir düzine kadar dikiş atıldı. Kafanın yan tarafını tıraş etmişler ki bu da öyle kalmasını tavsiye ettiğim bir görünüm değil," diyor Santiago, işleri hafifletmeye çalışarak ama en kötüsünün yaklaştığını biliyorum. "Şanslıydın. Bir santimetre sağa ve..." Sözüünü bitirmesine gerek yok. Ben ölmüş olurdum. Mercedes gelin olduğu gün dul kaldı.

Mercedes, "Vincent Douglas öldü" diyor. Bu duruma çok üzülmüş görünüyor. "Onu kim öldürdü?"

Aralarında karanlık bir bakış açısı oluştu. Bana söylemek istemedikleri şey bu. "DSÖ?" diye sordum, dirseklerimin üzerinde doğrulmak için acıyı bastırarak. İkisi de uzun bir süre bana bakıyor ve Mercedes sonunda cevap veriyor. Ve neden ağladığını anlıyorum.

"Theron."

Theron'u mu?

Hayır.

Kardeşim düğüne davet edilmedi. Yerleşkede yüzünü göstermeyecekti. Uzakta tuttuğum kardeşim. Mercedes'e yaptıklarını henüz affetmediğim kişi. Kim köprüleri yeniden inşa etmeye çalışıyor? "Durumu kritik. Birkaç saat önce ameliyattan çıktı."

"Birkaç saat?"

“Douglas'ı öldürmeyi başarmadan önce yakın mesafeden iki kurşun yedi. Hasar... çok büyüktü. Ameliyat yaklaşık 11 saat sürdü.”

“İsa aşkına. O nerede? Onu görmek istiyorum.” Yatağı itmeye çalışıyorum ama oda dönüyor ve iki el beni tekrar aşağıya itiyor.

"Dinlenmeniz gerekiyor Judge. Kafan..."

“Birkaç dikiş ve beyin sarsıntısından kurtulacağım. Kardeşimi görmek istiyorum. Beni kardeşimin yanına götür.”

Santiago başını salladı ve odadan çıktı. Mercedes sessiz gözyaşları dökerek bana tutunuyor. Ve bunun onun için pek de iyi görünmediğini biliyorum.

Santiago, arkasında bir hemşireyle tekerlekli sandalyeyi iterek odaya yeniden giriyor. “Efendim, taşınmaya hazır değil.”

Santiago, "Bunu ona söyle" diyor.

Mercedes ayağa kalktı, sandalyesini kenara çekti ve battaniyeyi kalçalarımın altına attı. Hastane önlüğü ve pijama altı giydiğim için minnettarım.

"Lois bunları sana getirdi" diyor. Üstü de giydim ama..." "Sorun değil." Elini sıkıyorum. Teşekkür ederim.

Santiago bana onaylamayan gözlerle bakıyor ama doğrulmam için bana yardım ediyor ki bu da büyük bir çaba gerektiriyor, sonra da hemşire dilini şaklatarak doktora söylemekle tehdit ederken sandalyeyi itiyor.

Hiçbirimizin umurunda olduğunu mu sanıyor Mercedes

? yanımda yürüyor, ben de elini tutuyorum, alyansını çeviriyorum, bunu cezamız olarak hak etmek için ne yaptığımızı anlamaya çalışıyorum. Düşün günümüzdeki bu dehşet.

Ama ben bununla yaşayabilirim. Sanırım o da yapabilir.

Koridorun sonunda, makinelerin kardeşimin etrafında bip sesi çıkardığı, onun için nefes aldığı, kalbini pompaladığı, yatakta çaresizce yatarken, gözleri kapalı, bir tüp bantlanmış haldeyken içindeki her küçük hareketi izlediği özel odaya dönüyoruz . nefes alması için ağzına.

o düşün gününün dehşetiyle yaşayabilirim.

ama kardeşimin, onu affettiğimi ve bunu yapmadığım için üzgün olduğumu söyleyemeden ölmesiyle yaşayamam. uzun zamandır ihtiyaç duyduğu kardeş

24

JUDGE

O gecenin ilerleyen saatlerinde serbest bırakıldım ama ancak gece yarısından çok sonra, ayaklarımın üzerinde ölüp gözlerimi açık tutamadığım zaman ayrıldım. Yine de Mercedes beni kardeşimin odasından dışarı sürüklemek zorunda. Eve döndüğümüzde Lois'i mutfakta beklerken buluyoruz ve ikimize de sarılıyor. Benim için biraz tuhaf bir durum ama Mercedes kendini buna teslim ediyor gibi görünüyor. Lois'e nasıl güvendiğini anlıyorum. Aralarındaki bağ ne kadar da büyümüştü. Yatmadan önce bize bir tabak yemek yediriyor ki bu muhtemelen iyi bir şey,

özellikle de Mercedes için. "Gerçekten nasılsın?" Yalnız kaldığımızda Mercedes'e soruyorum.

Başımın saçlarımın tıraş edildiği kısmına dokunmak için uzanıyor ve parmağını dikişlerin üzerinde gezdiriyor. "İyiym. Biz iyiyiz," diyor. Bir fincan portakal suyunu içiyor ve birkaç dakika sonra hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyor. Elimi alıp karnına koyuyor.

İki çift ayağın ya da elin tekmelerini hissederken, "Şeker hücumu," diyorum. Hangisi olduğunu bilmiyorum. "Canını acıtıyor mu?"

"HAYIR. Aslında bunu seviyorum."

"Senin için güzel bir gece olması gerekiyordu." "Sorun değil, Judge. Bu umurumda değil."

"Öyle olmadığını biliyorum ama çok uzun zamandır çok fazla üzüntü yaşadın ve bunu senin için istedim." Omuz silkiyor. "Hayatta kalacağım." Aşağıya bakıyor. Neden olduğunu biliyorum. Theron'u düşünüyor. Çünkü hayatta kalamayabilir. En iyi doktorlar onun üzerinde çalıştı ama Santiago'nun dediği gibi yakın mesafeden yapılan iki atış çok fazla hasara yol açtı. Belki çok fazla.

"O güçlü." Bir parmağımla yanağına dokunup yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Ve son derece inatçı." Buna gülüyor. "Neden yaptığını düşünüyorsun? Yani, yaralanabileceğini ya da daha kötüsünü yapabileceğini

biliyor olmalı."

Bunu düşünüyorum. Saatlerdir bunu düşünüyorum. Neden bunu yaptı? Bağışlanmak için geldiği ama affını alamadığı kardeşi için kendini feda et. İlişkisini düzeltmeye çalıştığı bir kardeşi ama ben ona bu şansı vermezdim. Onu düğününe bile davet etmeyen kardeşi.

"Senden özür dilemek istiyordu. Beni görmeye geldi ama senin yanına yaklaşmasına izin vermedim." Başını sallıyor. "Solana üzerinde bir etki bıraktı."

"Eh, uyandığında ona bunu söyleyeceğiz çünkü tuhaf bir şekilde, kadın onun ayağını yere vurup muhtemelen topuğuyla biraz hasara yol açtıktan sonra, adam onu sormayı bırakmadı."

İkimiz de kıkırdadık. "Mazoşist" diyor.

"Hadi odamıza çıkalım." Ben duruyorum.

Bu onun duraklamasına ve sonra başını sallamasına neden oldu. Taburesinden kayarak kolunu benimkine kaydırды. Merdivenlerden yan yana çıkıp yatak odama doğru yürüyoruz. Işıkları açtığımızda, yanmayan yüzlerce gül ve mumla süslenmiş olduğunu ve yatağın üzerinde kızıl yapraklar olduğunu görünce ikimiz de şaşırıyoruz. "Bu Georgie olmalı. Muhtemelen Lois'in yardımıyla," diyor Mercedes.

"Hadi uyuyalım. Yarın Lois'ten her şeyi kaldırmasını isteyeceğim."

"Hayır, yapma. Onları Theron'a götüreceğiz. Neşeli bir odada uyanmak onun için güzel olacak." "Bu iyi bir fikir." Hiçbirimiz onun hiç uyanmayabileceğinden

bahsetmiyoruz.

Birbirimizi soyuyoruz ve karı koca olarak yan yana kaymadan ve uyumadan önce yatağın yapraklarını fırçalıyorum. Mercedes bana doğru kıvrılıp karnını yanıma bastırıyor. Eşimle ilk gecemi yatağında böyle geçirmeyi beklemiyordum ama bu bizim gerçekliğimiz.

Hayattayız. Çoğunlukla yaralanmamış. Theron o kadar şanslı değildi. Bu yüzden onu kendime çekerken dudaklarımda bir teşekkürle gözlerimi kapatıyorum ve şimdiye kadar çok zalim olan tanrılardan bana bir dilek dilemelerini rica ediyorum. Kardeşimin uyanmasına ve hastaneden kendisinin çıkmasına izin vermek. Ve bunu yaptığında, onu geri alacağıma söz veriyorum. Olan biten her şeyi affetmek ve sonunda unutmak. Ona teşekkür etmek için. Onu anlamaya çalışmak.

25

MERCEDES

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” Judge yüzümü avuçluyor, gözleri benimkileri araştırıyor. "Evet." Kollarımı beline doladım ve hafifçe sıktım. Hâlâ ikna olmuş görünmüyor ama yeterince zaman geçti ve son birkaç haftadır ondan çok sık ayrılmaktan yoruldum. Evliliğimiz umduğumuz balayı ile birlikte gelmedi ve Judge, Theron'la birlikte hastaneye gitmediğinde işine yetişiyor. Olanlardan dolayı hala suçluluk duyduğu açık. Theron'un neredeyse ölmeden önce iki kardeş arasında süregelen gerilimin bu duruma kesinlikle bir faydası yok. Her ne kadar Theron'a herhangi bir şekilde borçlu hissedenden son kişinin ben olacağımı düşünsem de gerçeği inkar edemem. Beni incitti. Beni korkuttu. Ama aynı zamanda bana herkesin sahip olabileceği en büyük hediye de verdi. Saniyelik bir kararla şüphesiz Judge'ın ve bebeklerimizin hayatını kurtardı. Theron olmasaydı, birlikte geleceğimizi planlamak yerine balayını kocamın mezarı başında, kaybının yasını tutarak geçirebilirdim.

Bu beni iliklerime kadar sarsan bir itiraf. Ve itiraf etmeliyim ki, evden her çıkışında hala bir korku dalgası hissediyorum. Ya da eve tam zamanında gelmezse. Bana mesaj atması çok uzun sürerse. Zamanla bu şeylerin daha iyi olacağını biliyorum ama şu anda elimde değil. Onun yakınında olmak istiyorum. Onun yakınında olmam gerekiyor. Onun varlığını yanımda hissetmediğim sürece rahat olamam.

Judge, "Yorgun görünüyorsun," diyor, başparmakları yanaklarımda geziniyor. "Belki de evde kalıp dinlenmelisin."

"Zor uyuyan adam böyle söylüyor." Uzanıp parmaklarımı saçlarının arkasına doğru okşadım. “Yorgunum çünkü içimde iki minik insan büyütüyorum. Ama aynı zamanda dinlenmekten de yoruldum. Seninle gitmek istiyorum.” Hâlâ isteksiz görünüyor ve nedenini biliyorum. Ben onun mümkün olduğu kadar yakınında olmasını isterken, o beni güvende olduğumu bildiği evde tutmak istiyor. Bana her baktığında bunun için ek bir suçluluk yükünü de taşıdığı

gözümünden kaçmadı. Bir bakıma elinden geleni yapmasına rağmen hâlâ beni korumayı başaramadığını hissediyordu. Olanların önlenemeyeceğini ona defalarca söyledim. Vincent kararlıydı ve biri o gece onun girişimini engellemiş olsaydı bile başka bir zaman ve yer bulurdu. Bunu anlıyorum ama sanırım Judgeın bunu kabul etmesi zaman alacak.

"Bu zamanı böyle geçireceğimizi hayal etmemiştim" diyor. "Ama bilmeni isterim ki bu bittiğinde balayına çıkacaksın. İstedğin her şeyi alacaksın."

"Tüm istediğim sensin." Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Beni memnun etmek kolaydır."

Sanki bu şimdiye kadar duyduğu gerçeğe en uzak şeymiş gibi sırtlıyor ve ben de göğsüne tokat atıyorum. "Merhaba, öyleyim."

"Merak etme." Eğildi, dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Seni talep etmen hoşuma gidiyor. Özellikle sen

bizim yatağımızdayken."

Keşke tam olarak bunu yapmak için daha fazla zamanımız olsaydı, ona bağlandım. Hormonlarım çılgına döndü ve zamanın yüzde doksanında rahatsız olsam da, Judge'a doyamıyorum. Gece eve geldiğinde onu daha çok yorduğumu biliyorum ve karanlıkta ona uzanıp elimden geldiğince onu yakalamak için çabalıyorum. Ama şikayet etmedi, bu yüzden bunun adil bir oyun olduğunu düşünüyorum.

"Daha sonra," diye söz verdi boğuk bir sesle, ifademdeki özlemde açıkça keyif almıştı.

Ve o karanlık güvenle elimden tutup beni arabaya doğru götürüyor. Raul bizi Theron'un iyileşmesi sırasında barındırılan Society hastanesine götürüyor ama Judgeın alternatif planlar yaptığını biliyorum. Theron'un rehabilitasyona ihtiyacı olacak ve Judge da iyileşmesinin bu kısmı için en iyi takımı aradı. Onu ne zaman taşıyacaklarını bilmiyorum ama yakında olacağını sanıyorum.

Oraya vardığımızda Judge beni Theron'un odasına götürürken karnımda tuhaf bir sinir dalgalanması yaşandı. Dürüst olmak gerekirse onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Hiç istemedim.

Ama artık Judge Theron'un bağımlılıkla mücadele ettiğini doğruladıktan sonra kendi şeytanlarıyla savaştığını biliyorum. Bu olanlar için bir mazeret değil ama en azından bir bakıma anlayabiliyorum.

Ben de günahsız değilim ve eğer dini vecibelerimi yerine getirseydim, taş atan da ben olmazdım. Başka bir deyişle, kendi hayatımda oldukça berbat şeyler yaptım ve o yerden geldiğimde, affedilmeye yer olması gerektiğini anlıyorum. Sadece onun iyiliği için değil, kendi iyiliğim için de.

"Fikrini her zaman değiştirebilirsin." Judge, yanında Theron'un adının yazılı olduğu kapının önünde durdu ve eli benimkini sıktı. "İstersen seni şimdi evine götüreyim."

"HAYIR." Zorla gülümsedim ve başımı salladım. "Bunu yapmak istiyorum." Başını salladı ama endişe gözlerinden ayrılmıyordu. Sonra tıpkı bir yara bandını söküyormuşuz gibi kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

Theron'un yaralarının ciddiyeti ve zar zor kurtulduğu göz önüne alındığında tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum. Kafamda onun yatağında yüzükoyun yattığını, kendi başının çaresine zar zor dayanabildiğini hayal ettim. Ancak önümüzdeki sahne çaresiz bir adamdan başka bir şey değil.

Tabii ki yatağında ama arkasında bir yığın yastıkla desteklenmiş durumda. Arka planda televizyonun hafif uğultusu çalıyor ama o buna odaklanmış değil. Hayır, dikkati yanındaki iki güzel hemşiredeydi; biri yemeğiyle meşgulken diğeri yüzünü tıraş ediyordu. İkisinin de gülümsemesi fazlasıyla büyüktü.

Theron şeytani bir sırıtışla ona karşılık verirken Judge olay yerine kaşlarını kaldırıyor. Dikkatini bana çevirdiğinde o sırıtışı bir anlığına soldu ve odada bir şeyler değişti. Bunu omurgamın üzerinde hareket eden ürpertide hissediyorum, çok uzakta olmayan o korkunç gecenin hatırası.

Bazı açılardan sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Ancak diğerlerinde yara, tedavi edilmediği için taze gibi geliyor. Tam olarak değil. Onunla yüzleşmeye geldiğimde bunun kolay olmayacağını biliyordum. Ama Theron'un bu büyüleyici versiyonuyla ilk tanıştım. Yakışıklı yüz hatları ve kolay gülümsemesi olan adam. Belli ki hemşireleri eğlendirmek için kullandığı hızlı bir zeka. Bütün bu ayrıntılar o kadar tehdit edici değildi ki ona hemen ısındım. Ama biliyorum ki, şu anda bile berrak gözleri ve yüzündeki ciddi ifadeyle hâlâ savaşması gereken şeytanlar var. Theron umursamaz bir tavırla, "Teşekkür ederim hanımlar," dedi. "Buna başka zaman devam edelim." Hemşireler bize bakıyorlar, profesyonel bir tavır sergilemeye çalışıyorlar ama başaramıyorlar, ardından onun emriyle hızla odadan çıkıyorlar. Gözlerimi devirmek istiyorum ama yapmıyorum. Çünkü Theron hâlâ bana kilitlenmiş durumda ve daha başlamadan söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyorum.

"Mercedes." Bana başını salladı. "Beni görmeye gelmen beni gururlandırdı.

Tabii... belki de gerçekten öldüğümü umuyordun?"

Sesinde alaycı bir tını olsa da, altında bir miktar kırılmanlık da var. Belki de hayatındaki herkesten beklediği şey budur. Hepimiz onun için bunu diliyorduk.

"Aslında hayır. Burada olmamın nedeni bu değil."

Judge beni koruyucu bir tavırla yanına yatırdı, eli belimin alt kısmına dolanarak kalçamın kıvrımına yerleşti. Odaya tuhaf bir sessizlik çöküyor ve Theron yüzünü buruşturarak daha dik oturuyor.

"Sana bir özür borçluyum" diye itiraf etti. "Ve eğer beni dinlersen, bunu sana şimdi vermek isterim." "Gereksiz." Şu anda vücudunun gücüne minnettar olarak Judge'a yaslanıyorum. "Özrünü istemiyorum." Theron'un gözleri hamile karnıma doğru sürüklenirken hayal kırıklığı parlıyor ve acaba neyi kaçıracağını mı düşünüyor diye merak ediyorum. Ailesinden her zaman uzak kalacağını.

"Mercedes..." tekrar denedi ama başımı sallayıp sözünü kestim.

"Özrünü istemiyorum çünkü ödeşdik" diyorum ona. "Hayatımızı kurtardın. Judge'ın hayatını kurtardın. Ve bunun için..." Sözcükler aklıma takıldı, neredeyse konuşamayacak kadar boğulmuştum. "Müteşekkirim."

Duygularının sergilenmesinden açıkça rahatsız olarak kıpırdandı ve o anda onunla Judge arasında pek çok benzerlik gördüm. Ve ona karşı bir sıcaklık hissetmeden duramıyorum. Doğal olarak Theron bir Montgomery olduğundan bunu mahvetmek zorunda.

"Sanırım biraz itibar kazanmam gerekiyor" dedi düşünceli bir tavırla.

"Doğduklarından birine adımı vererek

bana borcunu ödeyebilirsin."

Judge homurdanıyor ve başımı sallıyorum. Ve böylece gerilimin bir kısmı ortadan kalkıyor.

"Bu hayatta olmaz kardeşim." Judge ziyaretçi sandalyelerinden birine oturuyor ve beni kucağına çekiyor. "İyi." Theron hain bir şekilde sırtarak bakışlarını bana çevirdi. "O halde karşı bir önerim var. İyi bir hemşireye ihtiyacım var. Belki birini tanıyorsundur?"

"Bana öyle geliyor ki elinizde zaten çok düşkün iki hemşire var," diye alaycı bir şekilde yanıtladım. Kayıtsızca omuz silkiyor. "Birazdan hallederler ama ben biraz daha havlayan birini tercih ederim. Belki biraz ısırik bile olabilir."

Bunun nereye varacağını tahmin etmem gerekmiyor ve o da sonraki sözleriyle bunu doğruluyor. "Ateşli bir dükkan sahibi. Adı ne yine?"

Judge, "Sanki bilmiyormuşsun gibi," diye mırıldanıyor. "Onunla başa çıkamadın. Güven bana."

Bu ima karşısında Theron'un gözleri zevkle parladı. "Şimdi beni kışkırtıyorsun. Bilirsin, meydan okumayı severim."

"O yasak bölge" diyorum ona. "Cidden. Bu girilmesi yasak bir bölge."

Judge inliyor ve sanki çok önemli bir hata yapmışım gibi bana bakıyor. "Artık onu asla bırakmayacak." Theron, "Beni iyi tanıyorsun," dedi.

"Neden sadece iyileşmene odaklanmıyorsun?" Judge öneriyor. "O zaman temel ihtiyaçlarınıza odaklanabilirsiniz."

Theron sırtıyor, akıllıca konuyu değiştirmeyi seçiyor, muhtemelen Solana'ya yaklaşırsa onu boğacağını hissediyor. Ne olursa olsun, yaklaşan bebekler hakkında kolay bir tartışmanın içine düşüyoruz ve onun konuyla gerçek bir ilgisi var gibi görünüyor ki bu da beni şaşırtıyor. İsim seçimlerimizi merak ediyor ve hatta önümüzdeki hafta bebek partimde açıklanacak olan cinsiyetler konusunda kendisiyle iddiaya giriyor. Garip bir şekilde amca olmayı sabırsızlıkla bekliyor gibi görünüyor. Her ne kadar ona güvenebilecek durumda olmasam da onunla Judge arasında yeniden bir köprü kurduğumuzu hissediyorum. Theron onun ve dolayısıyla çocuklarının hayatının bir parçası olmak istiyor. Ve bence işler

sorunsuz gitmeye devam ettiği sürece bunu gerçekleştirebiliriz.

Birkaç saat sonra yola çıktığımızda Judge da ben de bitkin durumdayız. Yine de beni üst kata, evimdeki yatak odamıza götürdüğünde, verdiği kaba söz aklımda kaldı.

Gömleğinin düğmelerini zyorum ve ellerimi sıcak göğsünün üzerinde kaydırırken o da bunu her yaptığımda yaptığı gibi beni saygıyla izliyor. Bu, her gün bir hediye açmak gibi bir alışkanlık haline geldi ve yakın zamanda durmaya da niyetim yok. Gizliden gizliye, onun bana aynısını yapması benim hoşuma gittiği kadar benim onunla istediğim gibi davranmasından da hoşlanıyor.

Yavaşça pantolonunun fermuarını açtım ve aletini okşamak için elimi içeri soktum. Bir iniltiyi bastırdı, alçak sesle bir uyarı fısıldarken gözleri kapandı.

"Mercedes."

Onu görmezden gelip yatakta oturuyor ve onu okşamaya devam ediyorum. Ben ilerledikçe bana karşı nazik olmaya alışıyor. Onun sözleri, benim değil. Ama yine de onu sürekli test ediyorum. Sebebini anlasam da nazik davranmasını istemiyorum. Ben sadece Judgeımı istiyorum. nemli olan her bakımdan kaba, huysuz ve sahiplenici.

Dilim onun aletinin başının etrafında dönmek için dışarı fırladı ve göğsü onaylayarak gürledi. Tüm çabalarına rağmen, onu ağzıma doğru çekerken, eli saıma dolandı ve onu acı verici bir yavaşlıkla emdim.

Üzerimdeki tutuşu sıkılaşırken boğazına başka bir ses takıldı ve kaçınılmaz olarak benim bildiğim gibi o da bu sese kapıldı. Yüzümü daha da derine itiyor, aleti boğazımın arkasına yerleşiyor ve bana dik dik bakarken gözlerimin yaşarmasına neden oluyor.

"İstediğiniz bu muydu?" diye homurdandı.

Gülümseyip başımı sallamaya çalışıyorum ama tutuşu o kadar sıkı ki yapamıyorum. "Tanrım, kadın. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

şikayet ederken bile zaten ağzımı sikiyor. Ve Tanrım, onu böyle seviyorum. Bu şekilde ihtiyaç duyulmanın çok ilkel bir yanı var. Bana bu şekilde ihtiyaç duymamasını asla istemiyorum. O yüzden kendimi buna veriyorum. Penisini olabildiğince derine çekiyor, tırnaklarım kaslı kalçalarının arkasını ısırırken onu emiyor ve tadıyorum.

Ritimde kayboluyoruz ve kaslarındaki gerilim dalgalanmaya başladığında onun geleceğini biliyorum. Muhtemelen beni becermek istediği için durmaya çalışıyor ama ben ona izin vermiyorum. Kırılma noktasını geçene kadar devam ettim, o sarsılmaya başlayınca ağzımı ona doğru açtım ve gelişini dudaklarımın arasına döktüm.

Bana vereceği şeyi yuttum ve onunla işim bittiğinde dudaklarımı yalayıp tatmin edici bir sırıtışla ona baktım. "İsa." Parmaklarının altında yüzümü okşuyor, gözleri ateş içinde. "Sen çok güzelsin küçük canavar. Sen her bakımdan mkemmelsin."

Sözleri tenime işliyor, beni içten dışa ısıtıyor. Sonra beni sırtıma alıyor, elleri eteğimin altından kayıyor ve

kumaşı da beraberinde sürüklüyor. Başı onun altında kaybolup beni iki yana ayırdığında, memnun bir iç çekişle

başımı geriye yasladım.

Ve sonra bana bu geceki pek çok orgazmın ilkinin yaşatırken şükranlarımı sayıyorum.

26

MERCEDES

"Cehennem donduğunda," diye bağıyor Georgie, parmağını Ivy'nin elindeki bebek bezine saplarken üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor, "bunu hiç yapacak mıyım?"

Solana ve ben bir kahkaha krizine girdik, yanlarım muhtemelen çok fazla iyi bir şeyden dolayı ağrıyordu, eğer öyle bir şey varsa.

"Haydi," diye yalvarıyor Ivy ona. "Sadece kokla ve bir tahminde bulun."

"Kesinlikle hayır!" Titriyor. "Kimse bana bu partide işkence olacağını söylemedi."

Solana homurdandı ve gözlerim bu maçta Georgie'nin yanında yer alan Judge'a kaydı. Santiago da karısına geniş, dehşet dolu gözlerle bakıyor.

"Kocaman bebekler!" Solana onlara bağıyor, odanın karşı tarafını işaret ederken şampanyası neredeyse bardağının kenarından dökülüyordu. "Hepiniz. Ivy, o bebek bezini bana getir. Bu adamlara bu işin nasıl yapıldığını göstermek üzereyim."

Ivy minnetle kabul eder ve Solana'nın burnunu çekip tahmin yürütebilmesi için güçlkle yürür. İtiraf etmeliyim ki bu benim ilk oyun tercihim olmazdı ama Ivy'nin bunu planlamak için gerçekten çok çalıştığını biliyorum, o yüzden bunu ona söylemeyeceğim. Gün yaklaştıkça ve kendini gerçekten bu işe adadıkça, hamileliği boyunca bu anları asla yaşayamadığını fark ettim. O kadar çok şey kaçırdı ki. Ve sessizce, onun ve Santi'nin bir sonraki bebeklerinin olacağı konusunda, onun tek bir şeyi bile kaçırmamasını sağlayacağıma dair bir söz verdim.

Bebek bezi oyunu devam ediyor, karnımı ölçüp çevresi hakkında bir tahminde bulunma zamanı gelene kadar odadaki tek iyi spor kadınlardır. Başka bir dehşet verici oyun, ama adamlar çantada olacağını düşünüyor gibi görünüyor.

"Unutmayın çocuklar, burada gerçek inçlerle hesaplama yapıyorsunuz." Solana onlara parmağını sallıyor. "Kendinize vereceğiniz cömert ölçüler değil."

Gözlerimi deviriyorum ve sonunda arkama yaslanıp tadını çıkarabileceğim bir şeyin zamanı geldiğinde yukarıdaki Tanrı'ya şükrediyorum. Görünen o ki, gözleri bağlı olan ve plastik bebeklere bebek bezi takmaya çalışan adamları izlemek oldukça eğlenceli. Öyle ki bittiğinde hepimiz gülme krizine giriyoruz.

Bunu ciddiye alan tek kişi elbette Judge'tır. Belli ki ödevini yapıyordu ve her şeye bu kadar yoğunlaşmasını da aynı derecede ateşli ve tatlı buluyorum. Artık yaklaştıkça endişelendiğini hissettim. Ama bir yandan da bunu belli etmemeye çalışıyor. Yine de çalışma odasında onun araştırma zulasını buldum; ilk kez anne baba olacaklar için basılı kullanım kılavuzları paketleri. Hatta okumak için birkaç kitabımı da kaydırdı.

İkizlerle birlikte zor bir duruma dūřeçeğimiz için neden gergin olduğunu anlıyorum. Ama iřin tuhafı artık o kadar da endişeli değilim. Çoęunlukla onlarla tanışacağım için heyecanlıyım.

"Tamam tamam." Ivy herkesi susturmak için ellerini kaldırıyor. "Cinsiyet açıklamanın zamanı geldi"

Bu sefer midem biraz altüst oluyor ve Judge'ın da bana katılmaya geldiğinde aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Ivy, Lois'in yardımıyla bu olay için sipariş ettiği özel pastayı arabaya bindiriyor. Son sonogramımdan beri cinsiyetlerin ne olduğunu biliyordu ama Judge ve ben bunu öğrenmek için bugünü bekliyorduk.

İlk kez ebeveyn olan biri olarak hangisinin daha kolay olacağı konusunda hararetli bir tartışmanın ardından, kız mı erkek mi, hala bir uzlaşmaya varamadık. Ne olursa olsun, gerçeğin ne olduğunu öğrenmek üzereyiz ve ne olursa olsun ikimizin de mutlu olacağımızı biliyorum.

Ivy başını kaldırıp bize bakıyor, "Hazır mısın?" diye sorarken heyecanı açıkça görülüyor.

Judge ikimiz adına da "Evet" diye cevap verdi ve sakın ve akli başında görünmeye çalıştı. Bu arada canımı elimden sıkıyor.

şaşırtıcı bir şekilde, Ivy pastayı kesip mükemmel bir üçgeni çıkararak renkli şekerlerden oluşan bir şelaleyi ortaya çıkardığında oda tamamen sessizliğe bürünüyor. Ancak hepimiz hem mavinin hem de pembenin olduğunu fark ettiğimizde bazı karışıklıklar var gibi görünüyor.

"Her birinden birer tane alıyorsunuz!" Ivy bağırıyor.

Etrafımızda bağırışlar yükselirken, "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Judge yüzümü kendisine çeviriyor ve gözlerindeki sıcaklık beni neredeyse yere eritecek. Hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

"Her birinden bir tane," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru. "Ben bunu yaptım."

Ona gülümsüyorum ve başımı sallayarak tuhaf bir şekilde gurur duyduğu övgüyü ona veriyorum. "Evet yaptın. Görünüşe göre ikincisi Ariana ve Lawson olacak.

"Mükemmel." Vücudumu daha da yaklaştırıyor, dudakları kulağıma doğru hareket ediyor. "şimdi seni yatağına götürebilmem için herkesi dışarı atmam ne zaman uygun olur?"

Buna gerçekten gülüyorum. Ve onu öptüm, o ana o kadar kapılmıştım ki neredeyse herkesi unutuyordum. Ta ki Santiago konuşana kadar.

"Cidden Montgomery, önümdeyken kız kardeşimin üzerinden çekil. Bu çok

tuhaf.”

Judge kıkırdayarak gönülsüzce uzaklaşıyor. Aramızdaki sıcaklık hiç geçmiyor ama akşamın geri kalanını ailemiz ve arkadaşlarımızla geçiriyoruz. Ve hiç şüphesiz biliyorum ki ben de hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

27

JUDGE

Ertesi sabah geç saatlerde Mercedes'i kontrol ediyorum. Güneşle birlikte yataktan kalktım ama o kıpırdamadı bile. Yorulmuş olması gerektiğini biliyorum.

Söylediği gibi vücudu iki küçük insan yaratmak için çok çalışıyor. Bir erkek ve bir kız. Bu düşünceyle göğsümde mutluluk gibi bir baloncuk patlıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ama o hâlâ hareket etmiyor. Bugün erken saatlerde onu bıraktığım zamanki pozisyondaydı, yattığım yere kıvrılmıştı, yüzü artık yastığımdaydı, eli kalbimin olacağı yerdeydi. Sessizce nefes alıyor, ifadesi rahatlıyor ve bu onu olduğundan daha genç gösteriyor.

Buraya, evime nasıl geldiğini düşünüyorum. Benim gözetimimde. Onu siteden elleri bağlı ve gözleri bağlı olarak nasıl çıkardığımı. Onu her açıdan nasıl çıplak bıraktığımı ve onu istemediğim şekillerde nasıl kırdığımı. Bütün bunlar boyunca onun ne kadar güçlü olduğunu düşünüyorum. Bütün aşağılamalar, acılar, üzüntüler, acılar, saldırılar. Ne kadar güçlü. Benden daha güçlü sanırım. Ne kadar ilerlediğini düşünürken ondan ne kadar çok şey öğrendiğimin farkında mı bilmiyorum. Şimdi kim olduğunu. Cemiyet'teki kadınlar bu Mercedes'i tanımazlardı.

Gerçeği söylemek gerekirse, onun tüm versiyonlarını çok uzun zamandır seviyorum. Ona sahip olmanın benim için mümkün olduğunu hiç fark etmemiştim. Hiç düşünmedim.

Kendi aptallığım karşısında başımı salladım, bunun üstesinden gelebildiği için tanrılara şükrettim ve dudaklarımı alnına sürttüm. Battaniyeyi omzuna koydum ve onun bu kadar rahat uyumasının nedeninin yalnızca yorgunluk olmadığını biliyordum. Rahatlıyor. Yavaş yavaş ama emin bir şekilde. Zamanla birlikte bir yaşam sürmemiz gerektiğine inanacak. Mutlu olmak. Ben de yapacağım.

Sessizce yatak odasından çıkıyorum. Aşağıya doğru gidiyordum ki telefonum bir çağrıyla birlikte titredi. Cebimden çıkardım, onun kardeşim olduğunu gördüm ve cevap verdim. Bu bile bir şeyler söylüyor. Aramayı görmezden gelip doğrudan sesli mesaja gönderdiğim bir zaman vardı. Minnettar olmamız gereken bir diğer şey de neredeyse hayatlarımızı kurtarıran ölen kendini beğenmiş, kibirli kardeşimdir. Muhtemelen geri kalan günlerimizde bana hükmedecek ama sonunda o hastaneden çıkıp gidecek. Henüz bir süreliğine değil ve hem içte hem de dışta kalıcı yara izleri olmadan değil, zamanla.

"Theron, günaydın." "Sabah."

"Her Şey yolunda?" Bu saatlerde genellikle aramaz.

"Evet güzel. Burada her Şey yolunda." Ama ses tonunda bir Şeyler duyuyorum. Ne olduğunu soracağım ama devam ediyor. "Dinle, sana s ylenemi istemediğini biliyorum ama bilmen gerektiğini düşünüyorum." Duruyorum, bekliyorum.

"Annem buradaydı. Yaklaşık yarım saat önce ayrıldı."

"Annemiz orada mıydı?" Kanlı  arŐafı Santiago'ya gönderme numarasından sonra neredeyse ortadan kayboldu. Tam olarak aldığı tepkiyi almak için onunla alay ediyordu.

"Elbette sana s ylenemi istemedi, ama eğer s ylemezsem, tamamen gitmiş olabileceğini hissediyorum." "Belki de öyle olmalı," diyorum ama bunu kastetmiyorum. Yaptığımız her Şeyin, sebep olduğumuz tüm acıların bizi Őekillendiren geçmiŐten geldiğini biliyorum. Her birimiz.

" yle demek istemiyorsun kardeşim" diyor. Beni ona inandığımdan daha iyi tanıyor. "Muhtemelen Şu anda kul bededir. Uzun süre kalacağından Şüpheliyim, o yüzden acele etmenizi öneririm," diyor. Ona günaydın dileyen iki kadının sesini duyuyorum ve Mercedes ile benim, onun her ihtiya ıyla ilgilenen iki güzel hemŐireyi ziyaret ettiğimiz sahneyi hatırlıyorum. "Hanımlar" diyor, onlarla konuşurken ses tonu farklı. G l msemem gerekiyor. Bu iyi. Ben de bunu istemiŐtim. Hayatta kalması. İyileŐtiĐine. Buradan hala sağlam bir Şekilde uzaklaŐtıĐını. Kendisi. "Yanında olacağım."

"Ekibin geldi sanırım?"

"Bunun gibi bir Şey. Zamanı geçirir. Ne yapmak istiyorsan onu yap ama bilmen gerektiğini düşündüm." "Teşekkür ederim."

Bağlantıyı kesiyoruz ve telefonu tekrar cebime koyuyorum. AŞağıda Lois'e rastladım ve ona Mercedes'in hâlâ uyuduğunu ve rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledim. İÇimi her zamanki gibi sürdürmek için çalışma odama gitmek üzereyim ama kapıda durup rotamı deĐiŐtiriyorum. Bunun yerine annemin kulübesine gidiyorum.

Onunki de mülkün arkasından eriŐime izin veriyor. Daha uzun bir yol ama ana evden görülmek istemiyorsanız işe yarar. Arabasını  n tarafa park etmiş, bagajı açık buldum. Zaten içeride bir bavul var.

Bunu görünce verandadaki merdivenleri tırmandım ve hafif aralık bıraktığı kapıyı iterek açtım. Küçük mutfağın içinde, masanın üzerinde, üzerinde Mercedes'e ve bana yazılmıŐ bir zarf bulunan büyük, sade bir kutu buldum. Ancak annemin merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğumdan ona dokunmuyorum. Belli ki arkasında ağır bir Şey taşıyor. Tahta basamaklardaki g m g m sesini duyuyorum.

Bir küfür mırıldanırken beni hemen göremiyor; indirdiğı valizin tekerleğı iki basamağın arasına sıkıŐtı.

"İzin ver" diyorum ve o da atlıyor. Annem aramızda biraz mesafe bırakırken ona gülümsedim ve çantayı almak için ona uzandım. Bavulumu çıkarıp diğer küçük valizin yanına koydum ve ona döndüm.

Annem boğazını temizlediğinde onun ne kadar yaşlı olduğunu fark ediyorum. Hala ince ve minyon. Hala çekici. Ama daha yaşlı.

"Gece gizlice dışarı mı çıkacaktın?"

Kirpiklerini indirme zarafetine sahip, pencereye bakarken boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık çıkıyor. "Geceleri değil, hayır" diyor, yaklaşık bir fit beş inçlik boyuyla doğrulup benimle yüzleşmeye hazırlanıyor.

Ne beklediğini bilmiyorum. Ne beklediğimden emin değilim. Ama başlıyorum. Ve hemen konuya giriyorum. "O çarşafı Santiago'ya gönderirken ne düşündün?" Gittiğini bile bilmiyordum. Mercedes daha sonra bana Miriam'ın çarşafı değiştiğini söyledi ama ben bunu bir daha düşünmemiştim.

Çenesini kaldırıyor. Uzak durmak her zaman güvendiği bir savunmadır. Ama gözleri gerçeği ele veriyor. "Sadece kızgındım, Judge. Çok kızgın. Hamile olduğunu bilmiyordum." Omuzları çöküyor ve elini mutfak sandalyelerinden birinin arkasına koyuyor.

Onu onun için çıkardım ve diğerlerinden birinin üzerine oturup onu rahatlatmaya çalıştım. Ben onun iki katıyım ve büyükbabama ve geçmişimize olan benzerliğim göz önüne alındığında, onun gözünü korkuttuğuna eminim. Bu annemin şimdiye kadar bana karşı söylediği en dürüst şey. En gerçek. Ve onu konuşturmak istiyorum.

O oturuyor. "Kardeşinin onu götüreceğini biliyordum, sonra belki sen ve Theron..." Sözüünü kesti. "Theron ve ben iyi olacağız" diyorum ona.

Bana baktığında gözleri ıslaktı. "Ona ne olduğunu duyduğumda ve o kadar uzaktaydım ki neredeyse ben de ölüyordum." Bu acıya izin vermemeye çalışıyorum. Theron bunun en kötü sonucunu aldı. Ama devam ediyor. "Sen ve Mercedes de bunu hak etmediniz. Onun, senin ve bebeklerin güvende olduğuna sevindim." "Teşekkür ederim. Bunun nedeni Theron'dur."

Bunun üzerine biraz gururla gülümsüyor. "Bu benim tanıdığım Theron, Judge. Bu hiç bilmediğin bir şey." Bu beni duraklatıyor. Bunca zaman, bunca yıldır, var olduğuna inanmayı reddettiğim kardeşimin bir parçası mı vardı? Ne kadar zaman harcadık. Ne kadar çok şey kaçırmışım. Hepimiz kaçırmışız.

"Eğer bir fark yaratacaksa özür dilerim." Masanın üzerindeki kutunun yanında duran zarfı işaret ediyor. "Hepsi orada. Bebek için bazı şeylerin yanı sıra isteyebileceğini düşündüm. Hem sizin hem de Theron'un giydiği vaftiz elbisesi, çocuk odası için bazı hatıralar ve birkaç başka küçük şey. Onu atabilirsin.

Anlayacağım."

"Bütün bunları sakladın mı?"

"Tabi ki yaptım. Hangi anne istemez ki?"

Bir an onu inceledim ve sözlerini özümsedim. Birbirimize haksızlık ettik ama

geçmiş geçmişte kaldı. Theron'a söylediğim gibi artık bu işi bırakmanın zamanı geldi. "Neredeydin?"

Omuz silkiyor. "Brezilya'da bir arkadaşım var." Kaşlarım havaya kalktı.

"Brezilya?"

O gülümser. "O yaşlı bir adam. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve onu ziyaret etmemin zamanı gelmişti, bu yüzden neden olmasın diye düşündüm.

"Toplum?"

"HAYIR. Tam tersi. Bir ömür önce bir çalışma gezisindeyken tanıştığım basit, nazik bir adam. Yıllar sonra bile temas kurmadan hep birbirimize döndük. Bir mektup, bir kartpostal, belki bir fotoğraf. Karısı birkaç yıl önce vefat etti ve açıkçası başka nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama burada kalamayacağımı biliyordum."

"Çünkü benden korkuyordun. Sana yapacağımı düşündüğün şeyden." Her zaman yüzeyin altında gizlenen karanlık, sanki korkusu ona nefes vermiş gibi biraz kabarıyor. Onu bastırıyorum.

Sadece beni izliyor ama cevap vermiyor.

"Sana yaptığını yapmasına izin verdiğim için üzgünüm. Durup izlediğim için üzgünüm. Sana yardım etmediğim için üzgünüm. Ve bunu sana daha önce söylemediğim için üzgünüm."

Gözlerinden yağlı yaşlar akıyor. Tezgahın üzerindeki kağıt mendil kutusuna uzanıp iki tanesini ona uzattım. Bunları alıyor, bana teşekkür ediyor ve makyajına dikkat ederek gözlerini kuruluyor.

"Kalabilirsin" diyorum ona. "Öyle yaparsan sevinirim. Mercedes'in de bundan hoşlanacağını düşünüyorum." "Bunun hakkında emin değilim." Ayağa kalkıyor. Ben de yaptım.

"Ben. Eve gel. Hediyelerinizi bize kendiniz verin."

"Yakalamam gereken bir uçuş var" diye savunuyor ama uçuş zayıf. Burada olmak istediğini görebiliyorum. "Arkadaşınız hiç New Orleans'a gitti mi?"

28

JUDGE

Mercedes, doğumundan iki hafta bir gün önce doğuma başlıyor.

"Gitmeliyiz" diyorum ona. Saatler önce hastaneye gitmek istedim ama reddetti. Mümkün olduğu kadar uzun süre evde kalmak istiyordu.

Tamam, dedi sonunda kendini yataktan kaldırarak. Geceliğini çekiştirerek dolaba doğru yürürken bana,

"Solana'yı ara," diyor. "Georgie'ye anlatacak," diye devam ediyor, bir kasılma daha geldiğinde şifonyere yaslanmak için durmak zorunda kalıyor. "Bizimle hastanede buluşacaklar. Eğer sen..." Kollarımı ona doladığımda gözlerini sımsıkı kapatarak konuşmayı bıraktı. Bana doğru eğiliyor.

"Mercedes." Dayanılmaz bir acıdan dizleri titrerken onu sımsıkı tutuyorum.

Keşke bu görevi ondan devralabilseydim.

"Benim... kıyafetlerime ihtiyacım var." Derin bir nefes alarak işaret etti. Kasılma geçti. Saatimi kontrol ediyorum.

"Giyinmiyorsun. Vakit yok." Kazaklarımdan birini omuzlarına sardım ve onu topladığımız çantanın düzenli ve hazır bir şekilde beklediği kapıya doğru çevirdim. "Hastaneye gitmemiz lazım."

"En azından ayakkabılarım." Yumuşak çoraplar giyiyor.

Onlara ihtiyacın yok, dedim ve onu kollarıma aldım. Benimle sırf başka bir kasılma tüm dikkatini topladığı için kavga etmiyor.

Eve birkaç hafta önce taşınan Lois, yatak odasının kapısını açıyor. O da hazır.

"Zamanı geldi?" heyecanla soruyor.

Mercedes gömleğime bir yumruk atıyor ve göğüs kollarından bir kısmını yolacak kadar sert bir şekilde çekiştiriyor.

"Zamanı geldi" diyorum. "Doktoru ara ve geleceğimizi haber ver."

"Durun Judge, bavul," diyor Lois, onu kapmak için acele ediyor. Almayı nasıl unuttum? Kelimenin tam anlamıyla sadece baktım. Ama sanırım biraz keyifsizim. Belki de sandığımdan daha fazlası.

"Solana'yı aramayı unutma!" Mercedes kasılmanın acısını yönetirken talepte bulunuyor.

"Evet ve Solana'ya zamanın geldiğini bildirin," diye tekrarladım Lois'e, ama onun duyduğundan emindim. "Raul!" Merdivenlerden inerken sesleniyorum. Raul elinde anahtarlarla ceketini çekiştiriyor. O da sırf bu etkinlik için eve taşındı.

Mercedes nefes aldığı anda, "Kahretsin, acıyor," dedi. Saatlerdir onu izliyorum, kasılmalar arasındaki süreyi takip ediyorum. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum. Ama daha önce kötü olduğunu düşünmüşsem yanılmışım.

Onu arabaya bindirip yanına kaydırırken sakince, "Her şey düzelecek," diye güvence vermeye çalışıyorum. Mercedes tekrar bana doğru kıvrılırken, Raul bizi meşe ağaçlı yoldan aşağıya ve kapıdan hastaneye doğru koşturuyor, sırtını ovaladığımda acı içinde inliyor, kendini acıklı bir şekilde çaresiz ve tamamen güçsüz hissediyor.

"İsa. Öleceğim" diyor.

"HAYIR. Sana izin vermeyeceğim." "Kahretsin!"

Okuduklarımı ve doğum dersindeki kadının söylediklerini hatırlayarak, "Nefes almamız gerekiyor," diyorum. Yoksa sayılır mı? Saymamız mı gerekiyor?

Kahretsin. Hatırlayamıyorum.

Kasılma geçtikçe vücudu biraz rahatlıyor ve bana baktığında saçlarının alnına nasıl yapıştığını görüyorum. Gözlerinden yaşları siliyorum.

"Nefes almak. Yardımcı olması gerekiyordu. Derin nefes alın, derin nefes verin. Benimle yap Mercedes. Benimle nefes al."

"Nefes alıyorum." Yüzü bir sonraki acı dalgasıyla buruşuyor. "Benimle yap. Sayacağım..."

Gömleğime tekrar yumruk attı ve acıyı biraz olsun hafifletmek için ona doğru eğildim. "Nefes alıyorum, seni pislik!"

"Bunun seni rahatlatacağını söyledi." "O kahrolası bir yalancı!"

"Raul'u mu?" Ona bakmadan sesleniyorum.

"Mümkün olduğu kadar hızlı gidiyorum." Bize korna çalan bir sokak süpürücüsünün yanından geçiyor. "Ah kahretsin, ah kahretsin, ah kahretsin!"

"Ne? Nedir?" Mercedes biraz doğrulup gözlerimin önünde büyüyen deri koltuğun üzerindeki bir miktar suya bakarken sordum. Ah kahretsin.

"Bok!"

"Sorun değil. Suyunuz geldi. Hepsi bu," dedim onu sakinleştirmeye ve güven vermeye yönelik bir ses tonuyla. "Bu kadar?" Kızmaya başlar ama acısı onu susturur.

"Raul, orada mıyız?" Ona daha nazik bir şekilde dönmeden önce ona sertçe çıkıştım. "Sorun değil tatlım. Bu iyi."

Mercedes kulak delici bir çığlık atıp iki büklüm olurken, Raul otoparka doğru keskin bir dönüş yaptı. "Beni öldürecekler."

"Buradayız tatlım. Buradaydı. İlk iş olarak epidural yaptıracağız."

"HAYIR! Epidural yok dedim!" Vahşi bakışlarını bana çeviriyor. "Hiç dinliyor musun?"

"Bu doğru. Üzgünüm. Unuttum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ben..."

Raul'un açtığı kapıda iki hemşire belirdiğinde gömleğimi tekrar kavradı.

Tekerlekli sandalyeleri hazır ama gerçekten biraz vahşi görünen Mercedes'e bir göz atıyorlar ve talimat almak için bana dönüyorlar.

"Tatlım," diye başlıyorum. "Haydi seni o sandalyeye oturtalım da hemşireler..."

"Bana bir kez daha tatlım ya da tatlım dersen, seni öldüreceğim. Çekil yolumdan!"

Raul'un, ona doğru baktığımda hemen gizlediği kıkırdamasını duyunca başımı salladım ve karımın arabadan çıkıp tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ettim.

Aceleyle içeri girerken hemşirelere, "Epidural yok," diyorum. "Bu onun doğum planında var. Bende..." Etrafıma bakınırken vakayı hâlâ unutmuş olduğumu fark ettim. Onu arabaya bindirmek için yere koydum. Muhtemelen hâlâ evin hemen dışındadır.

"Evet epidural. Fikrimi değiştirdim!" Mercedes bağılıyor. Hemşirelere "Acıdan bahsediyorum" diyorum. "O çok kararlıydı..."

Mercedes şeytan kovucu gibi başını bana doğru çevirdi ve ben de ağzımı kapattım. "Seni kahrolası pislik," diyor alçak ve biraz korkutucu bir sesle. "Sizin küçük canavarlarınızdan bir değil iki tanesini doğuruyorum. Epidural yaptırıp

yaptırmayacağımı belirleyebileceğini mi sanıyorsun?

"Hayır tatlım. İstedğini alabilirsin. İstedğin herhangi bir şey." Çünkü şu anda açıkçası ondan biraz korkuyorum. Hemşireler onu özel odasına götürürken başını salladı. Bu bizim ayarladığımız bir şey, Cemiyet'in bir başka avantajı. Doktoru kapıdan içeri koşarken geride duruyorum ve köşedeki yerimden onu hazırlarken ve doktor ne kadar uzakta olduğunu kontrol ederken şaşkın bir halde izliyorum. Başka bir kasılma daha oldu ve doktoru uyarmak istedim ama o pek etkilenmemiş görünüyordu. "Judge!" Mercedes elini uzatarak sesleniyor. Hızla yanına gidip ona tutunuyorum, alnını öpüp teri siliyorum.

Doktor mutlu bir şekilde ayağa kalkıp ellerini silerek, "Yolun yarısını tamamladın, Mercedes," diye duyuruyor. Daha sonra eşimin yüzüne bakıyor. "Yarı yolda mı? Dalga mı geçiyorsun?"

Kadın bana bakıyor ama tam o sırada Solana kapıdan içeri uçuyor ve Mercedes rahatlamış görünüyor. Solana diğer yanına gidip ona sarılıyor ve çantasını yere koyuyor. Oradan mumları alıp yatağın yanındaki masaya koyuyor ve bir yandan da dinliyor ve sakinleşiyormuş gibi görünen Mercedes'le sessizce konuşuyor. "Müzik nerede?" Solana odayı hızlıca aradıktan sonra bana sordu. "Bavulumu unuttum" diye itiraf ediyorum.

"Bavulunu mu unuttun?" Mercedes patladı. "Yapacak tek bir şeyin vardı. Bebeklerini vücudumdan dışarı iterken tek bir şey var ve sen unuttun mu? Solana mutlu bir şekilde sırtıyor. "Sorun değil tatlım. Ben bizi korudum. Tekrar dev çantasına uzanıp küçük bir hoparlör çıkarıyor. Bir dakika sonra rahatlatıcı New Age müziği çalıyor. Bakışlarımı Mercedes'in kafasına dikey ama Mercedes'e hitap ediyor. "Neden insanlar tohumlarını bırakırken bu kadar büyük ve güçlü oluyorlar da ektiklerini biçme zamanı geldiğinde yeşeriyorlar?" Mercedes başını kaldırıp bana bakıyor ve gülüyor, ardından yeni bir kasılmanın acısıyla ağlıyor. "Judge, git ona biraz buz getir. Devam et. Dışarı."

Solana'ya minnettar bir şekilde başımı salladım ve Georgie'yi dışarıda buldum. Bana bir kez baktı ve ona benzeyip benzemediğimi merak ettim. Solgun ve tamamen bizim elementimizin dışında.

"Buz cipsi?" Ona soruyorum. Neden ona soruyorum?

"Buz cipsi. Evet. Bir hemşireye soracağım." İstasyona gidiyor ve saçlarının nasıl darmadağın olduğunu görüyorum, pijamasının üstüne kıyafet giymiş olmalı. Kendime bakıyorum. Üzerimde kot pantolon ve Mercedes'in bükülmesinden ve benim içinde uyumamdan buruşmuş bir gömlek var. Gitmeye hazır olmak istediğim için geçen hafta tamamen giyinik uyuyordum. Mercedes bu fikre güldü.

Bir hemşire Georgie'yle birlikte geri döner. Bana bakıyor ve bilgili bir şekilde sırtıyor. "Hadi bakalım. Eşiniz bunlara minnettar olacaktır."

"Teşekkür ederim" dedim bardağı alırken. "Geliyorsun?" Georgie'ye neden ona sorduğumu merak ederek soruyorum. Neredeyse müttefikim olacakmış gibi.

"Asla. Onu buradan gayet iyi duyuyorum."

Hemşire kıkırdadı ve ben odaya yeniden girdim; burada Mercedes, saatler önce yaptıracağım epidural ameliyatı kabul etmeden, önümüzdeki birkaç saat içinde korkunç olduğunu hayal edebileceğim bir acı çekiyordu. Sezaryen olmadan doğal bir doğum yapmayı umduğunu biliyorum ki bu ikizlerde mümkün olmayabilir. Ama yepyeni bir sesin ilk küçük çılgınlığını duyduğumda neden böyle düşündüğümü bile bilmiyorum. Çünkü bunu yapabilecek, kaderi kendi isteğine göre değiştirebilecek biri varsa o da benim karımdır.

Doktor erkek kardeşiyle ilgilenirken Ariana bana verilirken, gözlerimin duygudan iyi olduğunu hissediyorum. Lawson birkaç dakika sonra aramıza katılıyor ve sanki kız kardeşini arıyormuş gibi, ağladığı için çaresizce onunla yeniden bir araya gelmeyi başarıyor; küçük yüzü öfkeden parlak pembeye dönüyor, ta ki onlar

tartılınca, silinip kundaklanınca ve sonra annelerinin üzerine yatırılınca kadar. Elini kız kardeşinin

yanına koymak için cılız küçük kolunu kundaktan çıkardığı göğüs.

Ancak o zaman sessizleşirler. Ve siktir et. Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey.

29

JUDGE

Birkaç ay sonra

Santiago ve ben Hildebrand'ın Mahkeme binasındaki ofisine girdiğimizde vakit geç oldu. Yarın Mercedes ve ben, geniş, biraz işlevsiz ailemizle birlikte balayına çıkıyoruz. Balayını bu şekilde geçirmeyi beklemiyordum ama başka türlü de geçiremezdim. Ve Hildebrand'ın asık suratının ve tavrının bir saniye bile gölgelemesine izin vermemeye kararlıyım. Mercedes ve ben buraya gelmek için çok uzun, çok zorlu bir yoldan geçtik. Artık bu noktaya geldiğimize göre kimsenin ailemize, geleceğimize veya mutluluğumuza gölge düşürmesine izin vermeyeceğim.

"Judge, Santiago," diyor Hildebrand, tanıdığım bir gülümsemeyle bizi selamlamak için ayakta duruyor. Bu, Mahkemenin üç Meclis Üyesinin resmi cübbeleriyle otururken önünde ayakta durduğunu asla göremeyeceğiniz bir şey. Bu gülümsemeyi oyun alanının düz olduğunu anladığı zamana saklıyor. Çünkü Meclis Üyesi Hildebrand eşit şartlardan hoşlanmaz. Hiç olmadı.

Santiago umursamaz bir tavırla, "Meclis üyesi," diyor. Acaba hangimiz bu adamı daha az seviyoruz? "Hildebrand," diye başımı sallayarak selamlıyorum, çok memnun olduğu unvanı kullanmamayı tercih ediyorum. Gözleri çok küçük bir şekilde kısılıyor ama gülümsemesini genişletmeye çalışıyor ve bizi masasının önündeki iki sandalyeye oturmaya yönlendiriyor. O kadar hesaplı ki, duruma ve

daha da önemlisi ziyaretçiye göre mobilyaları bile değiştiriyor.

"Yalnız geleceğinizi düşünmüştüm Judge."

Santiago benden önce, "Kız kardeşimin düğünü kazaya uğradığını ve hedefin kendisi olduğunu göz önüne alırsak, orada bulunmamın fazlasıyla uygun olduğunu hissettim," diye cevap veriyor.

"Evet, elbette. Ama Bay Montgomery ve benim konuşmamız gereken bazı Mahkeme işleri var—" "Kayınbiraderimin önünde tartışılmayacak hiçbir şey yok," diyorum ona. Artık arkadaşımdan sır saklamayacağım.

Hildebrand onaylamayan bir nefes veriyor ve masasının arkasındaki taht gibi olan sandalyesine yerleşiyor. Mahkemede meclis üyesi olarak yer almamı istiyor. Ve onu izlerken, büyükbabamın ve Hildebrand'ın benim için belirledikleri yolun benim için en iyi olanı yapıp yapmadığını giderek daha fazla merak ediyorum. Eğer bunu yaparsam, bu benim şartlarım dahilinde olacaktır.

Hildebrand, "Öncelikle düğününüzü ve çocuklarınızın doğumunu kutlamama izin verin Judge," diye söze başlıyor. Masasının çekmecesinden küçük bir kutu çıkarıp bana doğru itti. "Kızınız için." IVI bileziği tüm kızlara doğumda verilir. Teşekkür ederim, dedim kutuyu olduğu yerde bırakarak. Onu eve götüreceğim ama Ariana'nın yakın zamanda giyeceğini garanti edemem. Kararı Mercedes'e bırakacağım. Çünkü sonuçta bu zaten bir sahiplik işaretidir.

Kızım, Egemen bir kız olsa bile Cemiyetimizin bir üyesidir. Bu da bir anlam taşıyor. Ve sonra oğlum var. Benim gibi bir Egemen Evlat. Santiago ve hatta Hildebrand gibi. İnancın ötesinde ayrıcalıklı. Dünya ona açık. Ona da öyle ama daha az ölçüde.

"Bu yılın başlarında yaşanan talihsiz olaydan tamamen kurtulduğunuza inanıyorum, Judge?"

Mercedes'in Cemiyet'e istenmeyen ilgiyi çekmedeki rolü nedeniyle tam anlamıyla ceza gerektiren talihsiz olay. Vicarius hükmünü uyguladığım ve bu cezayı kaldırdığım için.

"Öyleyim, ilginiz için teşekkür ederim." O endişelenmiyor. Kendi lehine çevirmek istediği oyun alanı bu. Santiago, "Artık hoş sohbetleri bitirdiğimize göre," diye söze başlıyor ve şaka kelimesini vurguluyor. "Belki bana, kız kardeşimin düğün gecesi silahlı bir yabancının IVI sahasına nasıl girip onu öldürmeye teşebbüs ettiğini, kocasını ve bu arada, neredeyse öldürülen kayınbiraderini öldürmeyi nasıl başardığını anlatabilirsin. Vincent Douglas'ı deviren adam. Sayıları çok olan bir IVI muhafızı değil."

"Ne öneriyorsunuz Bay De La Rosa?"

"Ben hiçbir şey önermiyorum. O gece ne olduğunu bilmek isterdim."

Hildebrand bir an duruyor ama sonra başını sallıyor. "Ben de öyle. Kapılardaki korumaları sorguladık ve ikisine disiplin cezası verildi."

"İki? Peki ya diğerleri?" Soruyorum.

Masasına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Kardeşinizin uzun vadeli bir

rehabilitasyona ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Bu maliyetlerin çok fahiş olduğuna eminim. Tedavisinin ve bu durumun ona yaşattığı sıkıntının bedelini elbette ödeyeceğiz.”

“Sorun para değil, Konsey üyesi. Olanların sorumluluğunu üstlenmeni tercih ederim. Kardeşim olmasaydı daha fazla insan zarar görebilirdi.”

"Evet, Theron Topluma bir hizmette bulundu" diye kabul ediyor. "Ve bunun için ödüllendirilecek."

“Sen ve Theron bu ayrıntıları başka bir zaman kendi aranızda çözebilirsiniz. Ancak üyelerimizin güvenliğini

yönetenin Mahkeme olduğu göz önüne alındığında, bu gece tartışmak istediğim konu, Mahkeme'nin rolü."

Bu kısımla mücadele ederek boğazını temizliyor. Ama ne Santiago ne de ben onu bu durumdan kurtarmayı planlıyoruz ve sessizce oturup zamanın işini yapmasına izin veriyoruz.

"Baylar, bunun tek bir sonuca vardığına inanıyorum. Vincent Douglas kız kardeşinin ölümünün intikamını almaya kararlıydı. Biz de Mahkeme olarak onun kararlılığını hafife aldık.”

"Ve hamile karım bu yüzden neredeyse öldürülüyordu!" Masasına bir yumruk indiriyorum.

Hem Hildebrand'ın muhafızı hem de Santiago bir anda ayağa kalkıyorlar, her birinin bir eli omzumda. Yaşlı adamın üzerinde yükseldiğimi fark ettim. Ve Hildebrand onu şimdiye kadar gördüğümünden daha korkmuş görünüyor.

Derin bir nefes alıp öfkemi kontrol ediyorum.

"Judge," dedi Santiago sessizce, oturmam için işaret ederek.

Evet. Ve yine Hildebrand'ın gardiyanına odadan çıkması talimatını vermesini bekliyoruz. Tanık yok sanırım. Muhafız gittikten sonra boğazını temizleyip başlıyor.

“Gözetim bizimdi. Mahkeme de yaşanan rahatsızlıktan dolayı özür diler."

Santiago dişlerini gıcırdatarak, "Bunun bir rahatsızlıktan öte bir şey olduğunu kabul etmelisiniz, Konsey Üyesi," dedi.

"Evet öyleydi. En içten özürlerimizi sunarız." Bundan nefret ederek başını eğdi.

“Fakat Judge, madem karınızın hamileliğinden bahsettiniz. Ayın kapsamında sizin bakımınızdayken hamile kaldı, doğru değil mi?” bana Santiago'ya keskin bir bakış atarak soruyor.

"Bu konuyu düşünmeniz size düşmez, Konsey Üyesi," dedim sakince. Santiago beni affetmiş olsa bile daha iyisini yapmalı ve daha güvenilir olmalıydım.

Mercedes'le işleri doğru şekilde yaptım.

"Eh, belki de kardeşi bunun dikkate alınmasını ister."

"Onlar evli. Kız kardeşim mutlu," diyor Santiago. "Ve Judge'a kardeşim demekten çok mutluyum." Santiago bana bakıyor ve sözleri karşısında bir duygu

dalgası hissediyorum. Hildebrand'a dönüyor. "Yani önemli olan tek şey."
"IVT'nın bu tür konularda daha modern düşünceyi benimsemeye doğru ilerlemesi
gerekecek, öyle değil mi, Konsey Üyesi?" Soruyorum.
Kaşlarını kaldırıyor.

"Mahkemeye oturduğumda takip etmeyi planladığım girişimlerden biri bu."
Bu onu durdurdu ve onun toplayabildiği kadar gerçek olduğuna inandığım bir
gülümseme gördüm. "Peki Judge, bu iyi bir haber."
Eminim ki hâlâ meclis üyesi olmanın gücünün beni yozlaştıracağına inanıyor.
Beni onun gibi birine dönüştürmesine izin vermeye hiç niyetim yok.
"Montrose ile zaten özel olarak konuştum. Birkaç yıl sonra istifa ettiğinde onun
yerini ben alacağım." "Birkaç sene?" Memnun gülümsemesi kayboldu.
"Gitmeye hazır değil ve Mahkemede yer almak ömür boyu sürecek bir randevu.
Sizin de söylediğiniz gibi kanunlara harfiyen uyulmalıdır." Acımasızca
kırbaçlamamı emrettiği sırada bunlar tam olarak söylediği sözlerdi.
"Evet bu doğru değil mi? Kendi yasalarımıza uyamayacaksak biz neyiz?
"Kesinlikle."

Saatimi kontrol edip ayağa kalktım. "Çok geç. Seni tutmak istemiyoruz ve sabah
erkenden kalkacağız, değil mi?" Santiago'ya soruyorum.
"Yapıyoruz ve eğer Ivy'nin toparlanmasına yardım etmek için evde olmazsam bu
işin sonunu duymayacağım." "Theron'un eve döndüğünde bu tazminat
konusunda seninle temasa geçeceğinden eminim."

Hildebrand, "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum" diyor ve bana elini uzatıyor.
Bakıyorum ve alıyorum. Çünkü onun gibi adamlarla yapabileceğin tek şey bu.
Onları yakınınızda tutun. Oyun alanında dengeyi koruyun.
"Balayının tadını çıkarın Judge" diyor. "Teşekkür ederim, Konsey üyesi." **Sonsöz**
MERCEDES

"Her şey istediğiniz gibi mi, Bay Montgomery?"
Hostes kocama sıcak bir yaz gününde soğuk bir içecekmiş gibi bakıyor. Bütün
hafta boyunca ona aynı şekilde bakıyordu ve bu hoşuma gitmiyor. Bundan hiç
hoşlanmıyorum. Yine de söylenecek bir şey var çünkü Judge cevap verirken
gözlerini benden ayırmıyor.
"Her şey mükemmel." Eli masanın altındaki uyluklarıma doğru kayıyor,
parmakları güneşte öpülmüş tenimi ısıtıyor.
Hostes oyalanıp gözlerinin onunkilerle buluşmasını bekledi ama asla
yakalamadılar.
"Hepsi bu kadar." Ona bütün dişlerimi göstererek sırıtıyorum. "Kocama sormak
istediğin başka bir şey yoksa?"

Yüzü bembeyaz oluyor, başını hızla sallıyor ve sonra koşarak uzaklaşıyor.
Judge'ın gülünç derecede yakışıklı yüzünü avuçlarımdan arasına sıkıştırırken,
"Yemin ederim," diye homurdandım. "Seni hiçbir yere götüremem."

"Ah, bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Yaklaştı, dudakları benimkilere değdi. "Seni bu şekilde görmek hoşuma gidiyor."

"Böylece?" Ona tatlı bir şekilde gülümsüyorum.

Başını salladı, eli uyluğumun daha da yukarısına doğru kayıyordu. Gözleri karanlık ve sıcaktı ve şu anda onu güverte altına çekmek çok fazla bir şeye gerek olmazdı. Ama değişmeyen bir şey varsa o da Judge ve benim hâlâ oyun oynamayı sevdiğimizdir. Artık onları biraz farklı oynuyoruz.

"Cidden," diye inledi Santi, bu düşünceyi bölerek. "Kahvaltı masasında kız kardeşime el yordamıyla dokunma konusunda sana ne demiştin?"

Judge ona "Bu bizim balayımız" diye hatırlatıyor. "Ne bekliyordun?"

Başka bir homurtu. "Buradayım çünkü eşim gelmemiz konusunda ısrar etti."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, Ivy ana salondan yeni sikilmiş ve son derece memnun bir görünümle belirir. Judge kuru bir sesle, "Görünüşe bakılırsa sen de pek kötü durumda değilsin," dedi.

"Tamam şimdi şaka yapma sırası bende." Mimosamı alıp uzun bir yudum alıyorum.

Santi bana kurnazca sıırttı ve özür dilercesine omuz silkti ama onun üzgün olmadığını biliyordum. Bir parça bile değil.

Balayımızı kaçıran Santi ve Ivy'nin yanı sıra Solana, Georgie, Lois ve hatta Theron da buradalar. Bu ya şimdiye kadar aklımıza gelen en çılgın fikir ya da en iyisi. Çünkü hala güvendiğim Theron dışında hepsi sırayla bebeklere yardım ediyor. Bu da Judge ve benim her iki dünyanın da en iyisine sahip olduğumuz anlamına geliyor. Çünkü güzel bir yere doğru yola çıkarken onları hiçbir yerde bırakmamızın imkanı yoktu. Ama Judge bana bir balayı vereceği konusunda ısrar etti ve bu sözünü yerine getirerek bana bir o kadar ihtiyacım olan şeyi verdi.

Arkadaşlarımız ve ailemizle geçirdiğimiz zamanlar.

Günlerimizi Akdeniz'in bir yerinde bir yatta, güzel bir limandan diğerine dolaşarak tembellik yaparak geçiriyoruz. Güneş, deniz ve ateşli seksle geçen bir haftadan fazla zaman geçti ve bunu başka türlü yapamazdım.

"Uggggg." Solana sonunda bize katılmaya karar verdiğinde inliyor, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve kocaman güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor.

Theron'un güvertede hareket ederken gözlerinin doğrudan kışına gittiği kimsenin dikkatinden kaçmıyor. Ona dik dik baktım, o da omuz silkti.

"Neredeyiz?" Solana soruyor. "Ya da daha iyisi, bugün hangi gün?"

"Görünüşe bakılırsa bugün ceza günü," diyorum ona. "Bütün gece içki içme oyunları oynarsan elde edeceğin şey bu."

"Bu Georgie'nin hatası." Masadaki sandalyeye oturuyor ve kendine biraz kahve dolduruyor. "Karaoke yapmak isteyen oydu."

Judge kuru bir sesle, "Bu sürükleyiciydi," dedi. "Lütfen bu akşam bize başka bir yorum yapın."

Solana gözlerini deviriyor. "Sanki sen de oradaydın. Karınızı kamaranıza

götürdüğünü fark etmediğimi sanmayın Lawson Montgomery.

"Bunu inkar etmeyeceğim," diyor yumuşak bir sesle. "Bebeklerim nerede?" Solana somurtuyor.

"Uyuyor. Sakın onları uyandırmayı düşünmeye cesaret etme," diyorum ona.

"Eğer bunu yapmazsam Lois seni öldürecek."

Bana burnunu kırıstırıyor. "Buna engel olamam. Onlar çok şirin." Judge gururla "İyi bebekler yapıyorum" diyor.

Ona bir bakış attım. "Ah, tek başına harika bebekler yapıyorsun, öyle mi?" Bana eğlenerek kaşını kaldırdı. "Teslimatın geçmişe dönüşlerini yaşıyorum." "Benim sevimli mizacına sahip oldukları için şanslısın."

Bunun üzerine homurdandı. "Öfke daha çok buna benziyor."

Ona tatlı bir gülümseme daha gönderdim ve kulağıma fısıldamadan önce çenemi öpmek için eğildi. "Sana bir tane daha yerleştirmeye çalışmalı mıyım?"

"Lawson Montgomery, en az beş yıl daha bana bu sözleri söylemeye cesaret etme."

Kıkırdadı, parmakları enseme hareket etti ve sonunda cildime yaptığı dövmeyle yerleşti. Gecenin her saatinde ikizlerle ilgilenmeye yönelik yeni programımıza alışmamız biraz zaman aldı ve bu da zorluklar olmadan gerçekleşmedi. Judge o dönemi buzul çağı olarak adlandırdığında hala ürperiyor çünkü hormonlarım vardı ve açıkçası bunalmıştım. Sık sık ağladım ve hayal kırıklıklarımı ondan daha da sık çıkardım ama her şeye rağmen o oradaydı. Zor gecelerimde benimle konuştu, en kötü gecelerimde bana destek oldu ve kendisini bir aziz gibi gösterecek kadar çok şeye katlandı. Ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum. Kendimize dönmemiz ve evlilikle ebeveynliği nasıl yönlendireceğimizi anlamamız biraz zaman aldı. Bazen

ikimiz de karanlıkta el yordamıyla yürüyormuşuz gibi hissettik ama üstesinden geldik. Hala üstesinden

gelmeye çalışıyoruz. Ve nihayet fırtınanın en kötüsünü atlattığımızı hissettiğimde Judge'tan benimle evlendiği gece yola çıktığı şeyi yapmasını istedim.

Ailemiz ve arkadaşlarımızla dolu bir avluda ve bu sefer silahlı bir gardiyan ordusunda onun önünde diz çöktüm ve aile armasını cildime boyamasına izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha sıcak bir şey olduğunu sanmıyorum ve o da öyle düşünüyordu, eğer gecenin geri kalanını içimde geçirme şekli bir göstergeyse.

Artık ona her dokunduğunda o sahiplenmeyi hissediyorum. Benim hakkımdaki iddiası. Belki bu eski bir gelenek ama onun markasının üzerimde olmasını seviyorum. Aslında bunu seviyorum. Tüm hayatımı bu geleneklerden kaçmaya çalışarak geçirdiğimi düşünürsek bu neredeyse ironik. Artık uzun vadede bu işin içindeyim. Ama bu beni eskisi kadar korkutmuyor. Bu sıfatla Judge'la birlikte olmanın özgürleştirici bir yanı var. O hala zaman zaman kanımı kaynatan aynı

otoriter, otoriter adam. Ve benim öfkeme göre aramızda asla tutku eksikliği olmaz. Ama hayatımı seviyorum. Ben kocamı seviyorum. Bebeklerimiz. Güzel, işlevsiz ailemiz. Herhangi iki insanın sahip olması gerekenden daha fazlasına sahibiz ve bunun için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bir saniyeliğine değil.

Ancak bazen hala kendime engel olamıyorum. Judge'ı tetikte tutmam gerekiyor. Güverte görevlisi ortaya çıktığında tam da bunu yapmayı planlıyorum. O, son derece çekici, genç, yakışıklı bir Fransız. Elbette Judge'a bir mum bile tutmuyor ve asla tutmayacak. Ama bu konunun dışında.

"Bugün dışarısı çok sıcak değil mi?" Solana'ya soruyorum.

Büyük güneş gözlüklerinin arkasında gözlerini göremiyorum ama benim sürüklenmemi fark ettiğinde dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Öyle. Bence bu bir kavurucu olacak.

"Mercedes." Judgeın sesi kulağımda görmezden geldiğim alçak bir hırıltı.

"Neredeyse bir dalışa ihtiyacım var." Ona doğru eğiliyorum ve ayağa kalkmadan önce yanağına masum bir öpücük veriyorum.

Yüzme güvertesine doğru yürürken mırıldandığı laneti nefesinin altından duyabiliyorum, Malaya peştemâlinin düğümünü çözüp onu düşürüyorum.

Altında siyah bir bikini giyiyorum. Hava stüdyosunda geçirdiğim uzun zamanın sonucu. Artık kalçalarım ve kığım olduğu göz önüne alındığında vücudum muhtemelen hiçbir zaman aynı olmayacak ama cildimden, yara izlerimden ve her şeyden memnunum ve hiçbir şey bunu benden alamaz. "Merhaba, Philippe." Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle güverte görevlisine el salladım.

"Merhaba Bayan Montgomery." Kibarca başını eğiyor ama bakışları bir dakikalığına oyalanıyor. Tam o sırada bir kol beni belimden yakaladı ve sahte bir şaşkınlıkla ciyakladım.

"Ne yapıyorsun küçük canavar?" Judge, karanlık vaatlerle dolu o alçak sesle fısıldıyor. "Ne?" Masum bir şekilde geri dönüyorum.

"Biliyor musun." Herkesin önünde kıcıma tokat attı ve yanaklarım kızardı.

"Bilmiyorum. Seni bu şekilde görmek hoşuma gidiyor." Daha önceki sözlerini onun aleyhine çeviriyorum. Bana şeytani bir sırıtış sunuyor ve dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Böylece?"

Başımınla onayladım.

"Eh, bu durumda..." Beni omzunun üzerinden kaldırdı ve beni mağara adamı tarzında odamıza doğru taşıırken bu sefer gerçekten ciyakladım. "Sanırım artık size kime ait olduğunuzu hatırlatmanın zamanı geldi Bayan Montgomery." Kahvaltı masasındaki gülen yüzlere el sallayarak aşağı yukarı sallanırken gizli bir gülümseme yüzümü kaplıyor. "Sanki unutabilecekmişim gibi."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

